

Yıkım, Umutsuzluk, Mutsuzluk ve Direniş... Mamak Dönüşüyor Ama Nasıl?

Ankara'nın en eski gecekodu alanlarını barındıran Mamak'ın, şarkılara konu olan 'şirin mi şirin gecekodu evleri'nden oluşan mahalleler, kentsel dönüşüm gündemi ile içten içe kaynıyor. Önce 2007'de "kentsel dönüşüm alanı" ilan edilen, ardından çıkan 6306 Sayılı Kanun çerçevesinde "Afet Riskli Alan" ilan edilen Mamak'ta, hızlı bir dönüşüm yaşanıyor. Ankara Büyükşehir Belediyesi ve Mamak Belediyesi'nin birlikte yürüttüğü Yeni Mamak Kentsel Dönüşüm Projesi; Derbent, Üreğil, Araplar, Dostlar, Köstence, Dutluk, Büyük Kayaş, Tepecik Mahalleleri'nin tamamını, Boğaziçi, Şirintepe, Akşemsettin, Yeşilbayır, Şahapgürler, Küçük Kayaş Mahalleleri'nin ise bir bölümünü kapsıyor. Solfasol olarak Mamak'taki 'kentsel dönüşüm'ün fotoğrafını çekmek için, hem Mamaklılarla hem de Belediye yetkilileri ile görüştük.

Mehmet Onur Yılmaz / Bülent Atamer /
Sema Alpan / Özge Akkoyunlu
>> s. 9-10-11

Kayıp Çocuklar Şehri	Mehmet Onur Yılmaz >> s.5
Roboski Müzesi	
Roboski Müzesi Girişimi >> s.7	
Paşam Neden Bu Kadar Yalnızsın	
Bülent Han >> s.8	
Bilkent Barış Günleri	
İşıl Kurnaz >> s.17	
Gençlerbirliği Kara Kızıl'dan Örgütlenme Adına	
Barkın Niklas Özer >> s.18	
Güzelleşen Kent Mobilyaları	
Erhan Muratoğlu >> s.20	
Dolmuşun Öyküsü	
Arif Şentek >> s.20	
Ankara'da Ocak/Şubat Sergileri	
Özgür Ceren Can >> s.21	

3. Ankara Ortak Forumu Toplandı

29.12.2013/Ankara Çağdaş Sanatlar Merkezi

Park Forumları >> s.14-15-16

 YEŞİL MASA ÇEVRE FORUMU	 TOPLUMSAL VİCDAN BELLEK FORUMU	 FAZLA MESAI MASASI EMEK FORUMU	 TRIBÜN UNITED TARAFTAR FORUMU	 YETER AVM ALTERNATİF TÜKETİM FORUMU
--	--	---	--	--

Gölgelerin Gücü Adına!

Genç sanatçı Tuğberk Selçuk, enerjisi ve heyecanıyla heykel alanında son yıllarda öne çıkan isimlerden. Endüstri Ürünleri Tasarımı geçmişinden sonra heykele yönelmesiyle başlayan üretim süreci, sanatçının deyimiyle 'huzursuzluklarından' beslenerek şekilleniyor. Eserlerinde izlediğimiz düşünce alt yapısı, mitolojiye ve birtakım kültürel öğelere de referanslar verirken, eserlerin yaratım noktasındaki dönüşümü her iki anlamda 'boyut ve hacim' kazanarak somutlanıyor.

Tuğberk Selçuk Röportajı / Senem Çağla Bilgin >> s.20

Solun Yerelde Başarısı İçin Alternatif Bir Program Önerisi

Solun Yerelde Başarısı İçin Alternatif Bir Program Önerisi, Mülkiyeliler Birliği'nde Mart 2009 yerel seçimleri öncesinde gerçekleştirilen bir dizi yuvarlak masa toplantısındaki tartışmalara dayanmaktadır.

Bülent Duru >> s.12-13

OKUYUCULARIMIZA

Biz, Büyük bir hevesle ve büyük bir heyecanla, Solfasol'ü çıkartan, Ankara'nın bağımsız ve eleştirel bir gazetesi olması için gayret gösteren, bir grup amatörüz. Künyemizi biliyorsunuz.

Solfasol'ün yayınlanması ve sürdürülebilirliği bizim için, belki sizler için de, çok önemli. Ancak, o kadar

bıçak sırtı bir mali çizgi üzerinde yürüyoruz ki, her sayı, bir mucize gerçekleşir gibi yayınlanabiliyor. Solfasol'ü para kazanmak amacıyla yayınlamadığımız, sanırım herkes tarafından biliniyor. Fiyat politikamızı, mali düzenimizi buna göre kuruyoruz. Reklam almaya özen gösteriyoruz. Sponsorumuz yok. Sadece, bu gazete için olağanüstü emek harcayan bir grup insan var. Tek gelir kaynağımız, abonelerimiz ve gazete

satışının dönüşleri...

Bu gazeteyi isterseniz satın almadan ve para vermeden de okuyabilirsiniz. Buna açık olmayı çok önemsiyoruz. Ancak, olanak bulabildiğiniz kadar, gazeteyi satın almanız veya abone olmanızın, bizim için yaşamsal önemi var.

Solfasol yaşasın istiyoruz...

7 Aydır Hastanede Yatan Berkin Elvan, 15 Yaşına Komada Girdi

Berkin için birçok şehirde gösteriler yapıldı. Bir an önce iyileşmesi için dilek fenerleri uçuruldu. Taksim Meydanı'na çadır kurup açlık grevi eylemi yapmak isteyenlere polis saldırdı. Biri çocuk sekiz kişi gözaltına alındı. Ankara'da Berkin Elvan için Tuzluca'yır'da, Dikmen'de, Keçiören'de, Batıkent'te, Kızılay Güvenpark'ta gösteriler yapıldı, dilek fenerleri uçuruldu. Liseli Genç Umut'dan, Kolektifler'den ve birçok STK ve siyasi partilerden arkadaşları, abileri, ablaları, okullarda, mahallelerde Berkin'in yeni yaşını kutladılar. Dilek fenerleri, sadece Berkin için değil, Gezi Direnişi'nde katledilenlerin anısına da uçuruldu. 1 Ocak günü Güvenpark'ta toplanan gençler, Gezi Direnişi'nde ölenleri anmayı unutmadı. Tuzluca'yır'da da göstericilerin, polis barikatlarına doğru havai fişekler fırlattığı öğrenildi. Abo/Solfasol

Halk Sokaklarda, "Hırsız Tayyip - Hükümet İstifa" Diye Bağırıyor

17 Aralık 2013, AKP hükümetinin pisliklerinin su yüzüne çıktığı tarih olarak belirlendi. Aralarında bakanların, bakan oğullarının, bacanaklarının, kayın babalarının, bil cümle yakınlarının, devlet bankalarının müdürlerinin ve şaibeli iş adamlarının olduğu bir grup, evlerinde haksız ve kayıt dışı kazanılmış milyonlarca dolarlık servetleriyle yakalandı. Yargı tarafından yapılan uzun sürmüş bir operasyon sonucu çıkan görüntü: tüm bağlantılarıyla bir yolsuzluk şebekesi! Bakan oğlu, evinde milyonlarca lira olan 6 tane para kasası ve para sayma makinaları ile; yine banka müdürü evinde ayakkabı kutuları içinde milyonlarca dolar ve avro ile yakalandı. Dinlenen telefon kayıtları, para alış-verişlerinde çekilmiş fotoğraflar cabası. Devlet adamlarının iş adamları ile kirli ilişkilerinin gün ışığına çıktığı görülüyor. Kirli ilişkiler, birçok bakanlık ve belediyeyi sarmış durumda. Başbakan, operasyon sonrası uzunca bir süre yolsuzlukla suçlanan bakanlarına sahip çıkıyor, birlikte pozlar veriyor. Sonra yolsuzlukla suçlanan bakanlar istifa ediyor. Verdiği imar izinlerindeki yolsuzluklarla suçlanan bir bakan, başbakanı aklayan bir deklarasyonu okuması istenerek istifaya zorlandığını söylüyor ve aynı bakan, başbakanı suçladığı istifa konuşmasında: "imar planlarının büyük bölümü sayın başbakanın talimatıyla yapılmıştır. . . başbakanın da istifa etmesi gerektiğini ifade ediyor" um diyerek başbakanı da suçlayarak istifa ediyor. Yolsuzluk iddiaları yol olmuş başbakanın ailesine kadar uzanıyor. Oğlu Bilal, Fatih Belediyesinde başka bir yolsuzluk soruşturması nedeniyle savcılığa çağırılıyor. Gitmiyor, ortalıklardan kayboluyor. Yolsuzluk baskınları ilden ile sığıyor, Ankara'da TCDD, İzmir'de Limanlar, Mersin'de Gümrükler, Adana'da TIR'lar, otobüsler... Gün

Foto: Fahri Aksırt

geçmiyor ki yeni bir rezalet gün yüzüne çıkmayın. Operasyon öncesi zaten gitgide otoriterliğe savrulan hükümet, "kimse çalmadı, rüşvet almadı, hepsi iftira" demiyor, diyemiyor ama mızıldanarak yargı organlarının kendisine kumpas kurduğundan yakınıyor. Ortalığa saçılan pisliliği yazan basın üzerinde baskısını artırmaya çalışıyor. Yargının kolluk gücü olarak çalışan emniyeti, hallaç pamuğu gibi dağıtıyor. Soruşturmayı yürüten savcıyı görevini yapamaz hale getirmek üzere oyunlar oynanıyor. Adli kolluk gücü olarak da çalışması gereken emniyet mensuplarına baskı yapılıyor. Bağımsızlaştırmak için halkoyuna sunduğu Anayasa değişikliği ile kefil olduğu HSYK'dan, şimdi şikayet ediliyor ve doğrudan yürütmeye bağlamak için yeni planlar yapılıyor. Yargıdan kaçmak için, yargıyı da denetimine almak için oyun üstüne oyunlar kuruluyor. Adeta bir mutlakiyet rejimi planlanıyor. 17 Aralık'tan bu yana, tüm Türkiye'de halk sokaklara çıkıyor. "Hırsız var" diye bağırıyor, "Hükümet istifa" diye bağırıyor, "Hırsız Tayyip" diye bağırıyor. Polis yine sokaklara çıkanlara saldırıyor, yine su ve mermi sıkıyor. Yine alanları halka yasaklıyor. Ankara'da da halk hemen her gün Güvenpark, Tuzluca'yır, Yenimahalle, Şentepe, Batıkent, Dikmen, Çayyolu, Kuşlupark, Kenedi Caddesi, Sıhhiye Meydanında gösteriler yapıyor. Abo/solfasol

Hrant'ın Arkadaşları Adalet Beklerken, Katil Zanlıları Serbest Bırakıldı

Agos Gazetesi yazarı ve yöneticisi Hrant Dink'in öldürülmesi davasında yapılan son duruşma öncesinde, Hrant'ın Arkadaşları yine İstanbul'da toplandılar, daha önceki mahkeme sürecindeki adaletsizliklerden yakındılar ve Hrant'ın katillerinin hesap vermesini istediler. Nitekim İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesinde daha önce verilen karar, yargıtayca da kısmen(?) bozulmuştu. Yargıtay'da kararın bozulmasının ardından 18 sanığın yeniden yargılandığı davada, duruşmaya gelmemeleri nedeniyle haklarında yakalama kararı çıkarılan Erhan Tuncel İstanbul'da; Osman Hayal ile Zeynel Abidin Yavuz ise Trabzon'un Pelitli beldesinde yakalanmış. Trabzon Adliyesi'ne çıkartılmış ve nöbetçi mahkemeye tutuklanmıştı. Haklarında yakalama kararı verilen ve tutuklanan Osman Hayal ile Zeynel Abidin Yavuz, yapılan duruşmada serbest bırakıldı. Hayal ve Yavuz'un geçici olarak tutuklanma nedenleri sadece cezaevindeki görüntülü sorgu sisteminin bozuk olmasıymış. Abo/solfasol

Foto: Can Mengibörü

Yolsuzluklara Yol mu Göründü?

Hani Türkiye'nin bir fotoğrafını çeksek, bir bilanço yapsak, 3-5 yıl öncesine göre olumsuz tarafa koyacağımız ne kadar çok madde çıkar:

Komşularla sıfır düşmanlık politikası derken gelinen nokta: tümüyle çıkmaza saplanmış bir Suriye, Ortadoğu politikası: düşürülen Jetler, Reyhanlı'da patlayan bombalar, kaçırılan TIR'lar, otobüslerde yakalanan savaş malzemeleri, desteklenen İslamcı katiller ordusu... İslam dünyasındaki aşırı sert düşüş, üstüne İran ve Irak yönetimleriyle, İsrail'le bozulan dostluklar...

Yıllar önce AB ile kurulan dostluk ilişkilerinin bozulması, demokratikleşme adımlarından vazgeçiş... Kendinden önceki milliyetçi-militarist söylemle barışarak, yeniden Şangay 5'lisine tevaccühün şahlaması...

Dengesiz ilerleyen Suriye ve İran politikaları ve üstüne NATO üyesi olduğunu unutup Çin'den füze almalar ile gerginleşen ABD ilişkileri; Gezi sonrası otoriterleşen politikalarından dolayı ABD kaynaklı yaptığı ikazlara verilen karşılıklar ve **Obama'dan dahi yenen fırcalar**...

Kürt sorunun çözümünde dengesizlikler, PKK - BDP politikasına diz çöktürmek adına Barzani ile ya da Kürt İslamcılarla ittifak arayışları... Roboski katliamındaki sorumluluktan kaçma çabaları...

Fukuşima'ya rağmen **nükleer enerji sevdası** adına enerji santrali patlatmayı becermiş Japonlardan ya da bu teknolojiye daha da geri kalmış Ruslardan Nükleer Santral sipariş etmek...

Gezi direnişinde ölümlere neden olan polise verilen sınırsız destekler... Üretim dönük endüstriyel yatırımlar yerine; **ranta ve doğrudan tüketime dönük yatırımların pompalanması** ile palazlanan piyasaların istem salma noktasına gelmesi...

Üç gün öncesine kadar yağlı ballı olduğun **iktidar ortaklarını küstürmeler**...

Yolsuzlukları bir daha yaşatmayacağız, AK ve ADİL bir sayfa açacağızdan başlayıp, rüşvet, kara para, imar yolsuzlukları, ihale sistemlerinde türlü fesatlar, **dev yolsuzluk dosyalarına konu olmalar**...

Her türlü eleştiriye karşı aşırı kibir, eleştirel basın üzerinde parayla, şantajla, baskıyla dönen dolaplar...

Yargı erki dahil her türlü denetimi devre dışı bırakmaya dönük pervasız adımlar...

...

Say say bitmez... Ne dersiniz yolsuzluklara yol mu göründü?

Gezi'den Geleceğe: İktidar, Direniş ve Kamusal Alanın İnşası

Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi'nin düzenlediği Bilgiye Erişim ve Birlikte Değerlendirme Atölyeleri (BEBDA) serisinin dönem sonu toplantısı Tanıl Bora'nın katılımıyla 18 Ocak Cumartesi günü Ankara'da gerçekleştirildi. "Gezi'den Geleceğe: İktidar, Direniş ve Kamusal Alanın İnşası" başlığı altında Gezi'yi 1990'ların sonunda başlayan küreselleşme karşıtı hareketlere işaretli küresel bir çerçeveden değerlendiren Bora, "sermayesi tahsili" olan orta sınıfların dünyanın birçok köşesinde benzeri sıkıntılar yaşamaya başladığını ve bu nedenle benzeri protestoların da kaçınılmaz olarak küresel bir karakteristik kazandığını söyledi. Bora ayrıca, protestoların kendiliğinden sol siyasi bir yönelimi olduğunu söylemin zor olduğunu belirterek orta sınıfın bu gibi krizlerle siyasallaşmasının bir ucunda faşizan totaliterlik diğer ucunda ise devrimci kopuşlar olan geniş ve birbirine zıt eğilimler içeren bir düzlem arasında salınabildiğine işaret etti. Toplantıda ayrıca Gezi'nin nedenleri, bileşenleri ve geriye bıraktıkları üzerinden Türkiye'de sol hareketler için olası yönelimler tartışıldı. Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi'nin düzenlediği atölyeler bahar döneminde de devam edecek." Kara/Keçi/Solfasol

Foto: Can Mengibörü

Yüzleşmeye Roboski'den Başla! 25. Ay! Roboski'yi Sorumlularına Hatırlatıyoruz!

Roboski'de 34 sivil yetişkin ve çocuğun katledilişinin üzerinden 25 ay geçti. Atılacak hiçbir adımın kaybettiklerimizi geri getirmeyeceğini biliyoruz. Roboski'de yaşanan vahşetin 25. ayında ülkeyi yönetenleri sorumlu davranmaya, kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz. Her ayın 28. günü bu katliamı gündeme taşımak üzere buluşmaya devam ediyoruz. Vicdani körelmemiş adalet arayışından vazgeçmemiş herkesi bu buluşmaya davet ediyoruz.

Roboski İçin Adalet Girişimi

0532 317 08 81 - 0533 653 32 75 / roboski.icin@gmail.com

Facebook: Roboski İçin Adalet Girişimi - Twitter: @Roboskiicinadal

Foto: Can Mengibörü

Roboski Katliamında Karar Açıklandı: "Takipsizlik"

Yargı "Suçluyu Biliyoruz Ama Cezalandırmıyoruz" dedi!
Şırnak'ın Uludere'ye bağlı Roboski Köyü'nde 28 Aralık 2011'de 17'si çocuk, 34 kişinin katledildiği soruşturmada Askeri Mahkeme, "takipsizlik" kararı verdi. Takipsizlik kararında dakika dakika, tüm ayrıntıları ile katliam anlatıldı. Savcılığın 16 sayfalık takipsizlik kararına göre 28 Aralık günü saat

Roboski Katliamı Ankara'da da Unutulmadı

Roboski Katliamı ikinci yıldönümünde, Ankara'da farklı eylemlerle protesto edildi.
Önce öğlen saatlerinde BDP'li kadınlar Güvenpark'ta toplandılar. Yapılan açıklamada barış sürecinin gerçekleşebilmesi için Roboski'de katliam kararını verenlerin cezalandırılması gerektiği dillendirildi.

BDP'li kadınlardan sonra yine Güvenpark'ta DISK-KESK-TTB ve TMMOB'un çağrısı ile birçok örgüt, katliamı kınadı. Basın açıklamasının

15.40'ta bir 'insansız hava aracı'na (İHA) verilen keşif emriyle başlayan süreç içinde, 19.03'de, "**PKK'lıların etkisiz hale getirilebilmesi amacıyla hava harekatıyla müdahale edilmesinin daha uygun olacağına karar verildi.**" ifadesi ile bombalama kararı verilmiş. Saat 21.39'a kadar çeşitli seviyelerde komutanlar tarafından karar, onaylanmış. 21.39'da Başbakan'a bağlı Genel Kurmay Başkanı tarafından verilmiş olan son onay ile bombardıman başlamış. Saat 22.24'e kadar sınır ticareti yapan köylüler, tam dört kez bombalanmış... Sadece bedenler değil, vicdanlar da paramparça edilmiş. *Abo/Solfasol*

ardından kalabalık grup tarafından oturma eylemi yapıldı.

Daha sonraki eylem, Halkların Demokratik Partisi bileşenleri, BDP'liler, Mazlum-der, İHD'lilerin de katıldığı "Roboski için Adalet Girişimi" de, saat 18.30'da Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önündeki toplantıydı. Basın açıklamasının ardından, Güvenpark'a yürüyüşe geçen aktivistler, Güvenpark'ta Roboski'de ölenlerin anısına şiirler okudu ve mumlar yaktı. Katliamın başladığı 21.30 sularında katledilenlerin anısına gökyüzüne dilek fenerleri gönderildi.

Bu arada Gezi Direnişi'nde hayatını kaybeden Ahmet Atakan ve Ali İsmail Korkmaz'ın ailesi de Roboski ailelere başsağlığı mesajları gönderdiler. *Abo/Solfasol*

Yağcılıkta Yeni Nesil Uygulamalar Recep Tayyip Erdoğan'la Güvenli Yolculuklar!

Son dakikada yetiştiğimiz İDO Yalova – Pendik Feribotu'nda, soğuk rüzgara aldırmadan tüm Ankaralılığımızla balkona atıyoruz kendimizi. Denizi izleyeceğiz. Kulaklarımız kızarıp soğuk içimize işleyene kadar denize düşen ışıkların yansımalarını izliyoruz. Daha sonra yorgun İstanbulluların kaçamak bakışları arasında üst salondaki koltuklara kıvrılıyoruz. Üşüdük. Ama bu haber bizim üşümemizle ilgili değil elbette.

"Güvenlik kartına ne isim versek?"

Salonun bir kenarına iştirilmiş televizyondaki program o kadar sıkıcı ki bir süre sonra kendimi feribotun güvenlik kartını okurken buluyorum. Aklımda Dövüş Kulübü filminde Taylor Durdan'ın uçaktaki güvenlik kartları ile ilgili söyledikleri geliyor. Filmdeki sahneyi yanımdaki arkadaşşıma aktarıırken gözüm güvenlik kartının adına lişiyor. Evet, evet güvenlik kartının bir adı var. Adı ne ki, soyadı bile var! Güvenlik kartına ne isim versek diye düşünmüş birileri. Üste feribotun adı yazılmış: "Fatih Sultan Mehmet I". Hemen altına da güvenlik kartına da bir isim verme gereği duymuşlar: "Recep Tayyip Erdoğan Güvenlik Kartı" deyivermişler. Yanlış okumadınız; kartın üstünde aynen şu ifadeler var:

Fatih Sultan Mehmet I Recep Tayyip Erdoğan Güvenlik Kartı

Bu konuda Başbakan ne düşünür acaba? Üçüncü köprüye Yavuz Sultan Selim ismini veren Başbakan, bana kala kala Yalova-Pendik Feribotu'nun güvenlik kartı mı kaldı, deyip İDO'yu tasfiyeye mi girer, yoksa kendini unutmayıp adını güvenlik kartına verdikleri için çok duygulanıp ağlar mı?

Bir yandan bunları düşünürken Feribot Pendik'e yanaştı. Gördüğümüz karşısında şaşkın ve düşünceli vaziyette feribottan inerken bazı gemi parçalarına henüz isim verilmediğini fark ettik. Onlara da biz isim önerelim, belki lazım olur diye düşündük. Hele şu zor günlerde pek gerekli olabilir. İşte bazı öneriler:

"Bülent Arınc Can Simidi",
"Efkan Ala Tahliye Botu",
"Bekir Bozdağ Dümen Palası"
"Abdullah Gül Yangın Baltası"

Recep Tayyip Erdoğan'la hepimize güvenli yolculuklar! / Mehmet Onur Yılmaz

Ufuk Üniversitesi Üniversitede Gözetleme

Ufuk Üniversitesi, idari binalarını henüz içinde bulunduğumuz öğretim yılının başında İncek'te bulunan Rıdvan Ege Kampüsü'ne taşıdı. Eski Trafik Hastanesi binasında bulunan Tıp Fakültesi'ni yeni kampüsüne taşımayan üniversite, yanında yükselen AVM ve yaşam konsepti ile gündeme gelmişti. Geçtiğimiz ay Başbakan Erdoğan tarafından açılan Next Level AVM'nin arazisine karşılık üniversiteye İncek'te bir arazi verilmişti. Yurtlar bölgesi ve merkez binasının inşaatı biten yeni kampüste çarşı inşaatı halen sürüyor.

Rıdvan Ege Kampüsü'nde inşaat sürmekteyken, merkez binada bulunan kameralar dikkat çekiyor. Fakültelerin, bina girişinin, merdivenlerin ve yemekhane-kantin bölgesinin gözlenebileceği şekilde yerleştirilen kameralar öğrenciler tarafından fark edildi. İdari katlara kadar giren ve kampüs yaşamını gözetleyen kameralar bazı öğrencileri tedirgin etti. Bazı akademisyenler, kontrol odasında bir görevlinin bulunmadığı ve kameraların çözünürlüğünün düşük olduğu için sorun teşkil etmeyeceğini belirttiler. İnşaat halen sürdüğü için gözetleme kontrolünün inşaat firmasında olduğu da söylentiler arasında.

Geçtiğimiz yıllarda Ankara kampüslerinde benzer girişimler olmuş ve akademisyenlerle öğrencilerin ortak çalışması sayesinde gözetleme kültürünün gelişmesine neden olacak kameraların kampüslere sokulmasına izin verilmemişti. / **Eren Aksoyoğlu**

Gökçek, Ankara Metrosuna Yine Su Kaçırıyor!

Macunköy'de patlayan ASKİ'nin ana dağıtım hattından tonlarca su, sel oldu aktı; çevredeki yerleşim merkezleri ve işyerleri sular altında kaldı. Zarar büyük. Yenimahalle Belediyesi'nin iş makinalarının da yardımıyla günlerce süren çabalardan sonra, sular çekildi. Birçok işyeri ve ev kullanılamaz hale geldi. Ağır hasar gören yerlerden biri de, metro vagonları ve çeşitli teçhizatların depolandığı Macunköy Metro İstasyonu oldu. 29 Ekim'de açılacağı söylenip, Şubat 2014'e ertelenen Sincan Metrosu'nun açılışının, bu olayın ardından bir kez daha ertelendiği duyuruldu.

Bu su baskını, ilk değil

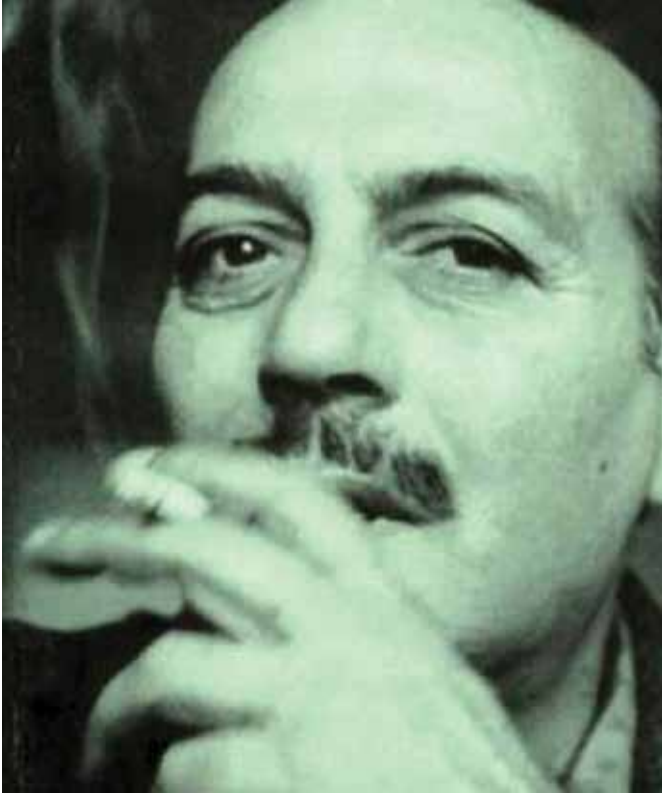
Daha önce de İnönü Bulvarı üzerinde metro yapımı sürerken, metro hattını sular basmış ve bir hemşerimiz oluşan göçükte hayatını kaybetmişti. Son su baskını, hemen her yağışlı havada yaşanan ve Ankara için Büyükşehir Belediyesinin artık olağan kabul ettiği (!?) su baskınlarından değil.

Gökçek'in Ankaralılara hediyesi, temiz Gerede suyu yerine kirlili Kızılırmak suyu

Kızılırmak suyu, sadece ağır metal kirliliğinden dolayı sağlıksız olması nedeniyle eleştirilmemişti. Kızılırmak suyunu Ankara'ya taşıyan boruların evsafında ciddi problemler yaşandığı da biliniyor. Yapım sırasında özellikle basınca dayanıklı çelik borularda ve bağlantılarında düşük kalite ve bağlantıların doğru düzgün yapılmadığı (eski ASKİ müdürü Levent Tosun ve DSİ'den bir çok mühendis dahil) bir çok uzman tarafından dile getirilmişti. Bu su baskınının hemen hemen aynı, 2008'de Kızılırmak suyunun İvedik'ten basılması sırasında da yaşanmıştı. Uzmanlar, Kızılırmak'tan basılan suyun aşırı basınç nedeniyle boruları patlattığını söylemişti. Oysa Gökçek, yine Ankaralılara yanıltmış ve suçlu Yenimahalle Belediyesi'ne atmıştı: Yenimahalle Belediyesi'ne ait iş makinalarının boruları patlatmasından dolayı su baskınının yaşandığını ilan etmişti.

Kızılırmak suyunun ana dağıtım hattında patlak olacağı zaten baştan beri belliydi

Önce Gökçek'in on küsur yıldır güya yapıyormuş gibi görüldüğü, altından kalkamayınca yapımını Ulaştırma Bakanlığı'na devretmek için Başbakanına minnettar kaldığı Metro Hattı, şimdi de Macunköy'deki su baskını yüzünden ertelendi. Ertelemenin nedeni, vagon ve diğer metro teçhizatlarının depolanması için Macunköy'ün seçilmiş olması. Bütün metro vagonları ve teçhizatlar selden zarar görmüş durumda. Zarar, büyük. Merak ediyoruz, Macunköy'ü metro vagonları için depo sahası olarak seçen akıl, kimin aklı? Gezi sırasında zarar gören kamu taşıtlarını müze yapıp gösteren ve zararı, Gezi Direnişi'ne katılanlardan tahsil edilmesini gerektiriyen söyleyen aynı akıl, zarar gören vagonların tazmin edilmesi için de kendine pay çıkaracak mı? *Abo/Solfasol özel*

Cemal Süreya Öleli 24 Yıl Olmuş

1931 Erzincan doğumludur. Adını seçen şanslılardandır. Asıl adı Cemalettin Seber'dir ama o, aynı zamanda Mazlum Osman'dır, Fakir Ali'dir, Doktor Suat'tır, Hasan Basri'dir, Cemasef'dir; gün olur, Kürt Cemo, Hakir Ali, Adil Fırat, Genco Gümrah olur, Birsan Sağanak adını da alır, hatta Charles Suares bile olur. Ama en çok bizim Cemal Süreya'mızdır. Seçtiği soyadındaki "Y" harfinin birinden sıkılmış ve sıtıp atmıştır. Gülbeyaz'dan doğma, Hüseyin'den olmalıdır. Amcası Memo'nun bir tanesidir. 6 yaşında Dersim sürgünü olarak kara trenle Bilecik'e yerleşir. Hem Kürt/Zazadır, hem Alevidir, hem Solcudur; hem İstanbulludur, hem Ankaralıdır. Hayatı boyunca sürgündür ve her daim şairdir, çevirmendir, yazardır.

1958'de Üvercinka'yı yazar: hani o "alımlı değme kadınlarda olmayan padişah gibi cesaret"inden söz eden; hani o "kalabalık caddelerde hürlüğün şarkısına katılırken ki" cesaretin yok mu diye tarif ettiği; hani paylaştığınız "yoksullukları" anlattığı, "bütün dünyanın kara parçalarında Afrika hariç değil" diyerek bitirdiği uzun şiiri... Sonra 5. Ayın, 5. Günü, Saat 5'de Kızılay'a çağırın **555 K'yı** da yazan O'dur, hani SolfaSol'un sağ üst köşesinde her ay yenilediğimiz. **Göçebe**'yi de o, yazar... Sevda Sözleri'nde hemen hepsini okuyoruz. Denemeler yazar, "Şapkasını Çiçekle Doldurur", "**Günübirlik**", "**99 Yüz**"e bürünür. **Papirüs**'ü çıkarır. **Aydınlık**'a yazar. "**Aritmetik İyi Kuşlar Pekiyi**" der çocuklar için yazar. Hem sonra "**Küçük Prens**"i çevirir. Her konuda söyleyecek sözü mutlaka vardır: "**Mutluluk Getiren Seks**"i de çevirir, "**Emeğin ve Emekçinin Tarihi**"ni de, Lenin'den "**Emperyalizm: Kapitalizmin En Yüksek Aşaması**"nı da onun sayesinde Türkçesinden okuyoruz.

Cemal Süreya 9 Ocak 1990'da ölmüştü...

Bizden söylemesi, siz de "sarılacak bir ağaç gövdesi" bulun. Abo/Solfasol

Madiba Öldü

Türkiye, kendisini, tanınmış gazetelerin sayfalarından, 12 Eylül Cuntasının başı General Evren tarafından verilen Atatürk Barış Ödülü'nü reddettiğinde tanıdı. Hürriyet gazetesi, tıpkı Ahmet Kaya'ya yaptığını yaptı: Mandela'yı "Çirkin Afrikalı", "Zenci Lider" olarak tanıtmaya çalışmıştı.

Yeryüzünde yaşayan tüm insanların eşit ve özgür olduğu bir dünyayı düşleyen, ırkçı beyaz rejime karşı gerekirse silahlı mücadeleyi savunan bir komünistti. Güney Afrika'da beyaz ırkçı rejimin tutsağı olarak kaldı senelerce. Siyasi mücadelesine son vermesi şartıyla salıverilme sözü verildi. Kabul etmedi. ırkçı yönetime karşı direnişin simgesi oldu. Serbest bırakıldıktan sonra siyah halkın oylarıyla, %70'lere yakın bir çoğunlukla yeni Devlet Başkanı seçildi. İktidarın kibrine kapılmadı. Kin gütmeydi. Barış yanlısı olarak kaldı. Beyaz azınlık tarafından kendilerine yıllarca kötü davranan siyah çoğunluğun, intikam hevesiyle beyaz azınlığa baskı yapmasına, kötü davranmasına izin vermedi. Çoğunlukçu değil çoğulcu demokrasinin yol göstericisi oldu. Başkan yardımcısı olarak kendisine, beyazların eski devlet başkanı Klerk'i seçti. Her uygulamasında beyaz azınlıkla uzlaşmaya önem verdi. Hatasız olmadığını tekrarlardı durdu. Putlaştırılmasına izin vermedi. Dünya nimetlerini, iktidar koltuğunu bırakmasını bildi. (T24-H. Aksay'ın yazısından yararlanıldı) Abo/solfasol.

Sevan Nişanyan Cezaevine Girdi!

Daha önce yaptığı bütün turistik yatırımları, Ali Nesin'in Matematik Köyü'ne ve Nesin Vakfı'na bağışlayan Sevan Nişanyan, 4 yıllık mahkumiyetini çekmek üzere cezaevine girdi. Bazılarımız Sevan Nişanyan'ı boşandığı eşine attığı b.k kavanozu ile hatırlasa da, birçoğumuz çalışkanlığı, yazdığı, çevirdiği kitapları, çevresine kattıkları ile hatırlarız.

Nişanyanlar, kimselerin Şirince'yi bilmediği tanımadığı zamanlarda, Şirince'ye gelir. Şirince'de yaşadıkları bölgeye uygun mimari yapıları tasarlar ve yaparlar. Yaptıkları yapılarda, konuklarını ağırirlarlar. Sadece Nişanyanlar değil, tüm Şirince ahalişi turizmle tanışır, kalkınır; Eskinin Çirkince'si biraz da Nişanyanların çabalarıyla "Şirince" olur. Nesin Vakfı için de çalışırlar, yaptıkları yapılardan bazılarını Nesin Vakfı'na devrederler. Ali Nesin, herkese matematik öğreteceği, matematiği gençlere sevdireceği bir Matematik Köyü hayali ile yaşarken; Nişanyan, Ali Nesin'in kuracağı Matematik Köyü için Şirince'de ev sahipliği yapar. Elinde kalan tüm arsaları, turizm yatırımlarını Matematik Köyü'ne bağışlar. Yetmez, elleriyle çalışır, ırgatlık yapar. Zaten biraz biraz da solcudur; gençliğinde Marks'ın *Grundrisse: Ekonomi Politikin Eleştirisi için Ön Çalışma*sını çevirir, üstüne üstlük Ermenidir. Devletin eli, elbette hemen onu bulur. Jandarmasından, kaymakamına kadar olmadık suçlamalar, sürekli tehditler gırla gider. Örnek bir köy dayanışmasıyla pek az kişinin başarabileceği güzellikte mekanlar yaratır, yine de...

En son Ali Nesin'in Matematik Köyü için bağışladığı arazide, adını Felsefe koyduğu Mahallesinde 60 metre karelik bir taş yapı yapmaya başlar. Yapı izinsizdir! Tıpkı tüm köylerde olduğu gibi, tıpkı kendinden öncekilerin de yaptığı gibi ve tıpkı kendinin de daha önce yaptıkları gibi! İzin alınmaz normal olarak köylük mekanlarda. Yine rahatsız etmeye başlar devlet. Sevan Nişanyan, alışkındır, önemsemez, devam eder. Yaptığı yapının dört duvarı da art arda mühürlenir. 4 yıl hapis cezasına çarptırılır. Herkes bilir ama bilmeyenler için, Sevanyan'ın bir de kallavi bir Türkçe Etimolojik sözlük çalışması vardır. Oldukça eğlencelidir okuması. Bu arada Pars Tuğlacıyan'ı da anmadan geçmeyelim. İlginçtir, ilk kapsamlı etimolojik sözlük çalışması da bu topraklara sevdalı bir başka Ermeni'nin, Pars Tuğlacıyan'ın eseridir. (T24-H.Cemal'in yazısından yararlanıldı) Abo/solfasol

Sol Cephe Kuruldu!

Türkiye Komünist Partisi Sol Cephe'yi kurdu. Yenimahalle Nazım Hikmet Kongre ve Sanat Merkezi'ndeki kuruluş toplantısına yaklaşık 2000 kişi katıldı. Cephe için TKP'nin örgütlü olduğu tüm yerlerde meclisler kuruluyor.

Sol Cephe'nin kurucuları arasında Ahmet Abakay, Ahmet Say, Ali Rıza Bayram, Ataol Behramoğlu, Mahmut Alınak, Nihat Behram, Kaya Güvenç ve Erhan Karaçay gibi birçok isim var.

Sol Cephe'nin çağrıcıları arasında olan Kaya Güvenç yaptığı açılış konuşmasında, AKP kabusunu ortadan kaldırmak için herkesi Sol Cephe çatısı altında mücadeleye çağırdı. Abo/solfasol

Kayıp Çocuklar Şehri

Mehmet Onur Yılmaz

Marc Caro ve Jean-Pierre Jeunet'in yönettiği 1995 yapımı "Kayıp Çocuklar Şehri" filminde, rüya görme yetisini kaybetmiş olan acımasız Krank bu yüzden erken yaşlanmaktadır. Çareyi kaçırdığı çocukların rüyalarını çalmakta bulur. Fantastik film kategorisinde değerlendirilen "Kayıp Çocuklar Şehri"nin çok gerçekçi olan bir yanı günümüz kentlerinde her gün daha da sertleşerek yaşanıyor. Bugünün yetişkinleri olarak, çocukların sadece rüyalarını değil, haklarını, umutlarını ve hatta yaşamlarını çalıyoruz. Hem yaptıklarımızla hem de yapmadıklarımızla.

Bunu öncelikle ve en sık, çocukları ve onların oluşturduğu kendine has "sosyal sınıfı", çocukluğu görmezden gelerek yapıyoruz. Bunun en önemli sebebi de her birimizin çocukluk ile olan ilişkimizde ve bunun toplumsal görüntüsünde yatıyor. Çocukluk bir insan için hayatında geçici bir dönem. Yaşanıyor ve geçiyor. Orta yaşlı, beyaz, zengin erkek ideali üzerinden yürüyen toplumda çocukluk biran önce aşılması gereken ve varış noktası / başarısı yetişkinlik olarak görülen bir süreç; neredeyse kabakulak gibi kaçınılmaz bir hastalık. Çocukluktan çıkmak ise bir nevi sınıf atlamak gibi. Kişiler yetişkinliğe varmak üzere motive olmuş bir ortamda bir şekilde 'atlatırları' çocukluklarını hemen unutmaya ve bir çocukları olana kadar da bir daha düşünmemek üzere geride bırakmaya programlanmış gibiler.

Oysa toplumlar için çocukluk bireylerden farklı olarak sürekli bir durum ve çocuklar da siyasi, ekonomik ortak ilgi ve ilişkileri ile bir tür toplumsal sınıf. Ama çocukluk algısı geçicilik üzerinde kurulu olan, çocukluğunu aşmaya ve unutmaya programlı bireylerden oluşan toplum çocukluğa aynı bireyleri gibi, geçici bir durum olarak, bakıyor. Dolayısıyla çocukların sorunlarına bakışı sınırlı, ürettiği çözümler ise geçici oluyor. Üstelik çocuk sınıfının bireyleri oy hakları olmadığı için demokratik sistemin de dışında. Üstüne üstlük örgütlenmiyorlar, haklarını aramıyorlar, isyan etmiyorlar. Dolayısıyla egemen yetişkinler dünyasının çıkar mücadelesi içinde göz ardı edilebilmeye hayli müsaitler. Rüyalarını, haklarını, umutlarını ve hatta yaşamlarını çalmak, işini bilen yetişkin dünyası için "çocuk oyunu" gibi. Sorsanız herkes çocukları seviyor ama aslında sadece kendi çocuklarını seviyor ve sadece onlar için mücadele ediyor. Bu da toplumsal bir sınıf olarak çocuklar için bütüncül bir olumlu etki yaratmıyor.

Diğer yandan çocukluk kavramı ve çocuklar yetişkinler arasında birbirlerini kandırmak için kullandıkları bir parola

gibi. Haberlerde, reklamlarda, siyasetçilerin dilinde çocuklar ve çocukluk yeni tabirle sürekli "TT"(top trend -en çok konuşulan konu anlamında bir sanal alem kısaltması). Çocukluk reklamlar, içinde çocuk geçen diziler, "çocuklarımız" diye başlayan siyasi nutuklar pek tutuyor. İşine gelen çocukları "masum", "sabi", işine gelen "tinerçi" ya da "terörist" olarak etiketliyor. Ucuz işçi peşindeki işletmeler için çocuk işçi bonus gibi bir şey. Ama içinde çocuk geçen yetişkin eylemlerinde çocuk hemen hemen istisnasız bir şekilde sırf ve sadece araç konumunda kalıyor. Sadece bir örnek verelim: Bundan altı ay önce Adana'da, ruhsatsız bir iş yerinde ve doğal olarak kaçak çalışan 12 yaşındaki Ahmet Yıldız, ilk defa başına geçtiği ve hızlı çalışsın diye güvenlik sensörü bozulmuş pres makinasına kafası sıkışarak can verdi. Aile işyeri sahibinden aldığı paranın ardından şikayetinden vazgeçti. Ahmet'in katilinin aldığı cüzi ceza paraya çevrilip 24 taksite bölündü. Olay kapandı! Ahmet'in yaşamını çalan bu olayın içinde kaç yetişkin var? İsteyen sayсын. Yanına da şunu koysun: Ahmet Türkiye'de resmi rakamlara göre çalışan bir milyon çocuk işçiden sadece biriydi. Sendikaların genişletilmiş analizine göre, Türkiye'deki çocuk işçilerin sayısı 8 milyon 369 bin. Bu da, her üç çocuktan biri çocuk işçi demektir. Bu yazıyı okuyan herkesi yetişkin olduğuna pişman edene kadar devam edebilir, örnek ve detay verebilirim bu gibi durumlara. Ama sanırım durumun vahameti anlaşıldı. (Detaylı bilgilere ulaşmak isteyenler bkz. gundemcocuk.org)

İşte günümüz kentleri çocuğa ve çocukluğa bu şekilde bakan yetişkinler dünyasının kentleri. Bir kısım yetişkin tarafından ve sadece bir kısım yetişkin için inşa edilmiş, yönetirken de daha az bir kısım yetişkinin fikir ve görüşlerine başvurulmuş kentler. Bu kentlerde yerel yönetimlerin çocuk gündemi; kavşak kenarlarında bina yapılamayacak parsellere sıkıştırılmış, yetişkin fantezisi ucube plastik oyuncakları ile birbirini tekrar eden çocuk oyun alanları ile sınırlı. Çocuklar için olanaklardan biri olması gereken çocuk oyun alanları, gittikçe çocuklar için tek kentsel alan haline dönüşüyor. Büyük kentlerde sokakta tek başına yürüyen bir çocuk için iki betör ihtimal var: Ya "tinerçi"dir, ya "dilenci". Çocukların kentsel alanları kullanması küçük Anadolu kent ve kasabalarında sürse de

büyük kentlere gelindiğinde ilk vazgeçilenlerden. Kentsel ve siyasal alanlardan soyutlanan çocuk, yerel yönetimlerin gündeminden de gittikçe düşüyor. Büyük kentlerde güvenlik, toplu taşımının karmaşıklığı ve pahalılığı gibi sorunlar sebebiyle kentsel alandan el çektilen çocuklar, kenti bilgisayar ekranı ile okul servisi penceresi arasında algılamaya çalışıyor (o da eğer ekonomik olarak buna olanağı varsa). Son on yılda bu ikisinin arasına girmeyi başaran yeni aktivite alanı ise kentsel alanın kötü kopyaları AVMLer oldu. AVMLerle yaratılan görece güvenli, konforlu alanda çocukların yeniden belirmesi yerel yönetimlerin terk ettikleri hizmet alanını sermayenin kendince yeniden üretmesinden, doldurmasından başka bir şey değil. Bu da yokluk içinde en ufak bir arzın bile hemen nasıl talep gördüğünün bir göstergesi.

Toplumda var olan ve gittikçe derinleşen sosyal adaletsizliğin çocuklara yansımalarını daha hiç konuşmadık. Bu sadece tek doz girizgah olsun. "Peki ne yapmak gerek?" sorusunun cevabı da bu yazıda yok. Elbette söyleyecek çok şey var ama isabet ki yerimiz de yok. Bu başka bir yazının konusu olsun. Zaten önce hepimizin, (siyasi partilerin, yerel yönetim aday adaylarının ve seçmenlerin) kafayı kaldırıp çocukların var olduklarını, her yerde olduklarını, her birimiz gibi hak sahibi bireyler, kentliler olduklarını görmemiz gerekiyor. Bu bir. Bunu yaptıktan sonra ne istediklerini de çocuklara sormayı akıl edersiniz artık.

Fotoğraf: Mehmet Onur Yılmaz (Fotoğraf çocukların izni ile yayımlanmıştır)

Cezaevlerindeki Çocuklar Şiddet Görüyor!

Yakın tarihte başta Pozantı, Şakran, Kürkçüler, Antalya ve en son 2014 Ocak ayında Sincan ceza infaz kurumlarında kalan çocukların işkence, kötü muamele ve onur kırıcı deneyimler yaşadıkları çocuklar, aileleri, sivil toplum örgütleri ve medya aracılığıyla tekrar gündeme geldi. Sincan Çocuk Cezaevinde çocuklarla görüşme yapan avukatlar "çocukların yüzlerinde çizik ve morluklar, kafalarında yumru büyüklüğünde şişlikler, vücutlarında özellikle karın bölgeleri, baldırları, sırtları ve bileklerinde kızarıklıklar ve şişlikler olduğunu" gördüklerini ifade ettiler. Ayrıca çocukların görüş odasına dahi topallayarak gelmeleri, ayakta dururken zorlanmaları, kiminin kıyafetlerine kan bulaşmış olması, kiminin kıyafetinin halen parçalanmış halde üzerinde durması, onların yaşamış oldukları şiddetin boyutlarını sergilemekte. Çocuğa özgü adaletin temelinde "çocuğa uygun muamele" olması gerekirken yaşananlar, çocuk haklarına saygı gösterilmesi, korunması ve geliştirilmesi konusunda ne bir kaygı taşıdığını ne de buna öncelik ve önem gösterildiğini gösteriyor. Halbuki adalet sistemine -her ne sebeple olursa olsun- giren çocuğun toplumdan izole edilerek cezalandırılmasının değil, eğitici ve

onarıcı bir yaklaşım sergilenerek toplum içinde ve toplumla bütünleştirilmesinin sağlanması gerekiyor. Başta cezaevleri olmak üzere kapalı kurumların doğası gereği şiddet oluşmasına -yani güç ve erkin kötüye kullanılmasına- ortam yarattığı ve çocukların yaşadıkları hak ihlallerinin gerek çocukların yaşamında gerekse toplumda kalıcı ve telafisi çok zor izler bıraktığının göz önünde bulundurulması önemli. Ayrım gözetmeden her çocuğun yaşaması, gelişmesi, katılımının sağlanması ve tüm düzenlemelerde çocuğun yüksek yararının gözetilmesi konusunda Birleşmiş Milletler Çocuk Haklarına dair Sözleşme'ye taraf olan Türkiye'nin taahhütlerini ve yükümlülüklerini yerine getirmesi gerekiyor.

Çocuk Cezaevleri Kapatılsın!

Son dönemde tekrar tekrar yaşananlar üzerine **çocuğa özgü adalet sisteminde özgürlüğün kısıtlanmasının ilk değil "en son" çare** olmasını ve hatta hiç olmamasını ısrarla savunan sivil toplum örgütleri bir araya geldi.

Çocuk Cezaevleri Kapatılsın Girişimi adı altında bir araya gelen örgütler, Türkiye'de çocuk adalet sistemine giren çocukların yaşadıkları hak ihlallerinin sona ermesi için savunu çalışmalarını yapma kararı aldı.

Çocuk Cezaevleri Kapatılsın Girişimi çocuk tutukluluğunun ve cezaevlerinin kapatılmasının uzun erimli bir süreç olduğunun farkında olarak öncelikle iki noktaya dikkat çekmekte. Bunlardan biri özgürlüklerinden yoksun bırakılmış çocukların nasıl bir muameleye tabi tutulduklarını değerlendirmek üzere çocukların bulunduğu tüm infaz kurumlarının, Avrupa İşkencenin ve İnsanlık Dışı veya Onur Kırıcı Ceza veya Muamelenin Önlenmesi Komitesi (CPT) standartlarına uygun bir şekilde bütüncül bir inceleme ve soruşturmaya tabi tutulmasının sağlanması. Diğeri ise çocukların infaz kurumlarında karşılaşmış oldukları hak ihlallerinin önlenmesi, tespiti ve sorumluların cezasız kalmaması için etkin hak arama ve bağımsız izleme mekanizmaları geliştirilmesi.

Çocuk Cezaevleri Kapatılsın Girişimi

cocukcezaevlerikapatilsin@gmail.com
0505 918 00 39 / 0532 326 44 52

"Yerel Seçimler'e Beş Kala" İttifak Görüşmeleri Yapılıyor, Kartlar Yeniden Karılıyor

MHP ve AKP tarafında, yerel seçimler yaklaşırken MHP, Ankara Büyükşehir Belediye Başkanlığı için adayını ilk kesinleştiren parti oldu. MHP'nin adayı, Mevlüt Karakaya. AKP'de ise, bilindiği gibi başkan adayları, Tayyip Erdoğan tarafından belirleniyor. Erdoğan, AKP içindeki itirazlara rağmen adayını İ. Melih Gökçek, olarak belirlemişti. Gökçek önceki seçimlerde % 38 oy alarak belediye başkanlığını kazanmıştı. Ancak tartışmalar henüz durulmadı. Gökçek'in adının açıklanmasına rağmen, AKP Ankara Milletvekili Ali Babacan'ın adı da, Ankara Büyükşehir Belediye Başkanlığı adaylığı için öne çıkartılıyor.

CHP ve Solda da tartışmalar sürüyor

CHP'de Kılıçdaroğlu, adayını açıklamadan önce, Aylin Nazlıka ve Ali Başkaraağaç adaylıklarını ilan etmişlerdi. Adaylıklarını ilan etmemelerine rağmen, Muharrem İnce ve Ankaragücü Başkanı Cengiz Topel'in de adı geçmekteydi. Ancak CHP yönetimi, MHP'li olmasına rağmen, MHP'den aday gösterilmeyen Mansur Yavaş'ın adaylığını açıkladı. Mansur Yavaş'ın adının açıklanması, CHP içinde sol ve alevi kesimde derin rahatsızlık yarattı. Ancak CHP yönetimi, Mansur Yavaş'ı aday göstermekten vazgeçmedi. Mansur Yavaş önce CHP üyesi oldu ve sonra da CHP'den Ankara adaylığını açıkladı. Yavaş ilk kez ziyaret ettiği CHP İl Merkezinde, "sadece CHP'lilerin değil, tüm Ankaralıların belediye başkanı" olacağını taahhüt etti. Mansur Yavaş, önceki seçimlerde MHP'den aday olmuş ve % 27 oy toplamıştı. Önceki seçimlerde CHP'nin oy oranı % 31'di. CHP'nin niyeti, Mansur Yavaş'ın etkisi ile oylarını % 50'nin üzerine çıkartmak! Ancak önceki seçimlerde Mansur Yavaş'a oy veren MHP'lilerin bu kez CHP'li Mansur Yavaş'a oy vermeyeceği biliniyor.

Sol ne diyor

CHP dışındaki sol kesim, Aydınlik gazetesi etrafındaki ulusal sol kanat dışında, Mansur Yavaş'a oy vermektense daha özgürlükçü sol bir adaya oy vermek istiyor. CHP içindeki sol ve alevi kesimin de Mansur Yavaş'a oy vereceği şüpheli. Halkların Demokratik Partisi altında birleşen sol kesim, Salman Kaya ile birlikte kadın eş başkan olarak Songül E. Abdil'in adında birleşiyor. HDP çatısı altında birleşmeye karşı çıkan TKP, ÖDP, Halkevleri ve EHP ise HDP'lilere Ankara için bağımsız bir sol aday önerisi götürdü. Ancak HDP batıda kendi adıyla seçimlere girmek istediğini tekrarladi. Bunun üzerine EHP, Halkevleri, ÖDP, TKP ayrı bir sol blok kurarak TMMOB eski başkanı Kaya Güvenç'i aday olarak duyuruyor.

Bu arada aralarında Kılıçdaroğlu, Tekin, Keskin'in bulunduğu CHP temsilcileri merkezi düzeyde HDP'li temsilcilerle bir ittifak görüşmesi yaptı. Bu görüşmede CHP'nin asıl derdinin, İstanbul'dan AKP adayı Kadir Topbaşı'ya karşı aday olarak gösterdikleri Mustafa Sarıgül'e destek sağlamak olduğu ve HDP adayı olarak gösterilen S. Süreyya Önder'in Sarıgül lehine adaylıktan çekilmesi olduğu biliniyor. Sonuç olarak CHP Genel Merkezi'nde Kemal Kılıçdaroğlu ve HDP heyeti arasında yapılan yerel seçim ittifakı görüşmesinden sonuç çıkmıyor. Abo/solfasol

İş Cinayetleri 2013 Bilançosu: 1203'ten çok ölüm

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin raporu açıklandı: 2013 yılında en az 1203 işçi yaşamını yitirdi. Hayatını kaybedenlerin 101'i kadın işçiydi, 59'u ise daha **çocuk** yaşta idi.

Bursa-İnegöl'de bir plastik enjeksiyon imalathanesinde çalışan 16 yaşındaki İbrahim B., hayatını kaybeden diğer arkadaşlarına göre şanslıydı! İbrahim, geçirdiği iş kazasında ölmedi, sadece parmakları koptu. Yine şanslıydı! Kopan parmakları, İnegöl'de ilk kaldırıldığı polikliniğin acil servisinde unutulmuştu. Bulunan parmaklar, Bursa'daki hastaneye zamanında yetiştirildi ve tekrar eline dikildi.

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın açıklamasına göre, 6-17 yaş arasında 15 milyon çocuktan 893 bini çeşitli işlerde çalıştırılıyor. Yasalara göre çalıştırılması hukuk dışı olan 6-14 yaş arasındaki 292 bin çocuğun ise eğitim hakkı ellerinden alınmış durumda.

Bilindiği gibi Türkiye'de 12 yıllık eğitim zorunlu. Ancak çalışan çocukların % 20'si okumuyor. 15-17 yaşındaki çocukların üçte ikisi çalışmak zorunda bırakılıyor. Çalışanların yarısından çoğu, çok düşük ücretlerle kayıt dışı olarak istihdam ediliyor. Çalışmak zorunda bırakılan çocukların önemli bölümü, tarım işkolunda yer alıyor. Yine büyük bölümü ücretsiz olarak aile yanında çalıştırılıyor. Okulu bırakarak çalışmaya zorlanan bu çocukların şiddete ve suça eğilimleri yüksek. Bu çocukların hayatları, daha çocuk yaşta karartılıyor. İSİG-ETHA-Cumhuriyet/Abo/Solfasol.

Kar Yağmıyor, Bu Yaz Zor Gececek...

Sofralarda ekmeği, tencerede sebzeyi, yemek için meyveyi çok daha pahalıya yiyeceğiz. Çiftçiler kış yağışı bekliyor. Kurak geçen bir sonbaharın ardından neredeyse dondurucu ama yine yağışlı olmayan bir kış geçiyor.

Ankara çiftçileri, sıkıntılı günler yaşıyor. Ektikleri ekinlerin tarladan çıkması için bol yağışa ihtiyaç var. Ancak hemen hemen hiç yağış almayan civar köylerde, köylüler dört gözle yağış bekliyor. Şu sıralar, ekilen tarlalarda normalde 5-10 santime ulaşması gereken filizleri görmek mümkün değil. Kuraklıkla birlikte aşırı soğuklar da bahçeciliğe zarar veriyor. Birçok meyve ağacı ve üzüm kütüğü şimdiden zarar gördü. Abo/solfasol

Ankaralılar ATO'daki Kitap Fuarını Sevmedi

8. Ankara Kitap Fuarı sönük geçti. Kitapseverler, fuara geçen seneki kadar ilgi göstermedi. Fuar düzenleyicisi firma, fuarı 50 bin ziyaretçinin dolaştığını söylüyor. Ancak fuara katılan kitabevi ve yayıncıların hemen hepsi, ya ziyaretçilerin az olduğundan ya da yeterli ilgiyi göstermediklerinden şikayet ediyorlar.

Kitap fuarı son 2 yıldan beri ATO'nun salonlarında düzenleniyor. Katılımcılar, geçen sene de yeterli ilginin olmadığından yakınıyor, bu sene geçen seneki ziyaretçi potansiyelini bile yakalayamadıklarını söylüyorlar. Bu ilgisizliğin nedenini çözmeye çalışan kitapevi temsilcileri, fuarın AKM-Atatürk Kültür Merkezinden ATO salonlarına taşınmasının etkisinin büyük olduğunu düşünüyorlar. Katılımcı kitabevleri, şehrin ilgili kültür ve eğitim müdürlüklerinden ya da belediyenin ilgili mercilerinden yeterince destek görmediklerini, tanıtımlarının yeterince yapılmadığını düşünüyorlar. Bir de zamanlamaya dikkat çekiyorlar. Yeni yılın hemen başında tatilden hemen sonra ziyaretçilerin eve kapandığı, gezmeye, alış-verişe, eğlenmeye zaman ayırmadıkları görüşünü savunuyorlar. Katılımcı firmalar, okullardan getirilen öğrencilerin de azlığından ve ilgisizliğinden şikayetçiler. Bu arada dolaştığımız diğer fuar alanları ile karşılaştırıldığında, ATO fuar alanı çok dar ve sıkışık. Dolayısıyla fuar alanında dolaşmak yorucu ve sıkıcı. Katılımcı kitabevi stantları da ilgi çekmekten uzak, cazip değil. Abo/solfasol

Karakızıl ile Çarşı buluştu: "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam"

19 Mayıs Stadında Gençlerbirliği-Beşiktaş maçında KaraKızıl ve Çarşı taraftarları, hep birlikte bağırды: "Hükümet İstifa". Stat tıkabasa doluydu. Maçın 21. dakikasında Zec'in golüyle, KaraKızıllar 1-0 öne geçti. Maç boyunca her iki takımın taraftarları, hükümeti ve yolsuzlukları protesto ettiler. Maç boyunca Taksim Direnişi de unutulmadı ve her iki taraftar grubu maçın 34. dakikasında hep birlikte "Her Yer Taksim, Her yer Direniş" sloganını attı. Abo/Solfasol

“Adalet adaletsizliğin olduğu yerden yükselir” Adalet Arayanların Ortak Çatısı Roboski Müzesi için Geri Sayım

Roboski Müzesi Girişimi

Neden Roboski Müzesi,

28 Aralık 2011 tarihinde, Kuzey Irak'ta yaşayan akrabalarıyla ticaret yapmak üzere, Şırnak ili Uludere ilçesi Roboski köyünde yaşayan köylüler bir kez daha yola koyulmuşlardı. 38 kişi; uzun süren yolculuğun ardından katırlara yükledikleri birkaç litre mazot, birkaç karton sigara ile köylerine geri dönüyorlardı. Sınıra yaklaştıkları sırada Türk Hava Kuvvetleri'ne ait F-16 savaş uçaklarının hava saldırısı ile Şırnak'ın Uludere İlçesi Roboski Köylülerinden 19'u çocuk yaşta, 34 insan bombalanarak yaşamını kaybetti...

Katliamın sorumlularıyla ilgili hiçbir etkin soruşturma ve cezai işlem başlatılmadı, yürütülmedi. Yakınlarını kaybedenlere tutuklama ve para cezaları verildi. Etkin soruşturma talepleri dikkate alınmadı. (Bu yazı yazılırken de, ailelerden 7 kişi gözaltına alınmış durumda)

2013 Haziran'da soruşturma, görevsizlik kararı veren sivil yargıdan askeri yargıya devredildi. Ocak 2014'te ise askeri yargı, düzenlenen hava operasyonunda askeri personelin kusuru olmadığı yönünde takipsizlik kararı verdi.

Bombalama emrini kimin verdiği hala açıklanmadı, kimse hakkında dava açılmadı.

Roboski'de 34 insanımızın “yaşam hakkı” ihlal edildi...

Amacımız,

Amacımız mimarların ve sanatçıların tasarımlarıyla, tüm yurttaşlarının küçük katkılarıyla; alın terleri ve emekleriyle Roboski'lilerin adalet talebine sahip çıkacağı bir destek ve dayanışma ağı örmek... Somut olarak ise 2014'ün sonbaharında tamamlamayı hedeflediğimiz ve ismini Roboski'de hep birlikte koyacağımız, şimdilik “Roboski Müzesi” olarak adlandırdığımız yapıyı inşa etmek.

Roboski Müzesi bir anma mekanı, bir “adalet evi”, bir kütüphane, bir ortak direniş ve yaşam alanı olsun istiyoruz. Roboski Müzesi'nin Roboski'de yaşanan katliamın ardından “bir daha asla” diyerek dile getirdiğimiz adalet talebimizin simgesi olacağına inanıyoruz. Roboski Müzesi ile katliamın unutulmayacağını ve unutturulamayacağını biliyoruz.

Roboski Müzesi'nin Türkiye'nin yüzünü Roboski'ye dönmesini sağlayarak ortak adalet talebinin yükselbileceği bir mekan, adalet isteyen herkesin altında toplanabileceği bir çatı olsun istiyoruz.

Biz Kimiz,

Biz, barış içerisinde, adil ve kardeşçe yaşamın mümkün olduğu inancıyla bir araya gelen insanlarız. Çoğu çocuk 34 insanın

yaşam haklarının, Roboski'de ellerinden alınması ile sonuçlanan katliamın acısını vicdanlarımızda ve hafızalarımızda taşıyoruz.

Roboski'de yaşananların aydınlatılması ve adaletin sağlanması için gerek bireysel gerekse farklı yapılarla adalet arayışını sürdürürken, 2013 Kasım ayında bir araya geldik. Birlikte hareket etme motivasyonumuz; katliamın birinci yıldönümünde Roboski'de ailelerle bir araya gelen Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu üyelerinin, ailelerin katliama dair bir “hafıza, yüzleşme ve dayanışma” yapısı taleplerini paylaşmaları ile filizlendi. Bu talebin gerçekleşmesini sağlamak için bir araya gelen insanlar **Roboski Müzesi Girişimi**'ni oluşturdu.

Platon'dan beri bilgisel olarak ve insanlık tarihi boyunca olan bitenden biliyoruz ki, “**adalet adaletsizliğin olduğu yerden yükselir**”.

Dileğimiz derin acı ve öfke yaratan katliama rağmen, bir arada ve kardeşçe yaşayabilmenin mümkün olduğunu hatırlatmak için herkesin aklını ve yüreğini Roboski'ye çevirmesi.

Herkesin “insanlık adına” Roboski için harekete geçmesi...

Nasıl Yapacağız?

Roboski Müzesi fikrinin geliştirilmesinden mimari projesinin elde edilmesine, yapının her bir tuğlasının yerleştirilmesinden sıvanmasına, çalışmanın adım adım arşivlenmesinden sergilenmesine kadar her aşamasını kolektif bir ruhla ve dayanışma ile yürüteceğiz.

Elbirliği ile yükselecek Roboski Müzesi çalışmaları öncelikle üç temel aşamadan oluşuyor:

1. Ortak katılım ve yarışma ile **yapının mimari projesinin elde edilmesi**
2. Aynı destek, bağış ve insan gücüyle **yapının inşaatı için gerekli kaynağın sağlanması**
3. Kolektif inşaat süreci/atölyesi ile **yapının inşa edilmesi**

Roboski Müzesi'nin mekansal ev sahipliğini yakınlarını katliamda kaybeden Roboski aileleri yapıyor. Katliamda yitirdikleri yakınlarının mezarlarının bulunduğu alanın hemen yanında araziyi kullanıma sundular.

Projenin birinci aşaması olan yapının projesinin elde edilmesi sürecinin kendine has bir katılım ile elde edilmesi çok önemli. Tasarım sürecine mimarların yanı sıra sanatçıların, aydınların, tasarımcıların da katıldığı, yapının içinde yer alacakları, belirlenmesi sürecinde Roboski ailelerin de etkin katıldığı bir yarışma olacak.

Bu üç aşamadan ikincisi için, katliamın ikinci yıl dönümünde bir kampanya başlattık ve ihtiyaç duyulacağı düşünülen kaynağı, binlerce kişi/destekçinin küçük katkıları ile toplamayı amaçlıyoruz. Birinci aşamanın ve ikinci aşamanın paralel olarak yürütülmesini ve bu iki aşamanın kamuoyu desteği sağlanmasında, birbirlerini desteklemesini öngörüyoruz.

İlk iki aşamanın sonuçlanması sürecinde üçüncü aşama için hazırlıklarımız başlayacak. Projesini ve maddi kaynağını kolektif bir şekilde sağlayacağımız müzenin inşaatını da birlikte ve alın terimizle yapmak istiyoruz. 90-120 gün sürmesini planladığımız inşaat sürecini gönüllülerin katılımları ve ailelerin desteği ile yapacağız.”

internet adresi : roboskimuzesi.org
facebook : [facebook.com/roboskimuzesi](https://www.facebook.com/roboskimuzesi)
twitter : @RoboskiMuzesi

Banka Hesap Numaraları:

Türkiye İş Bankası

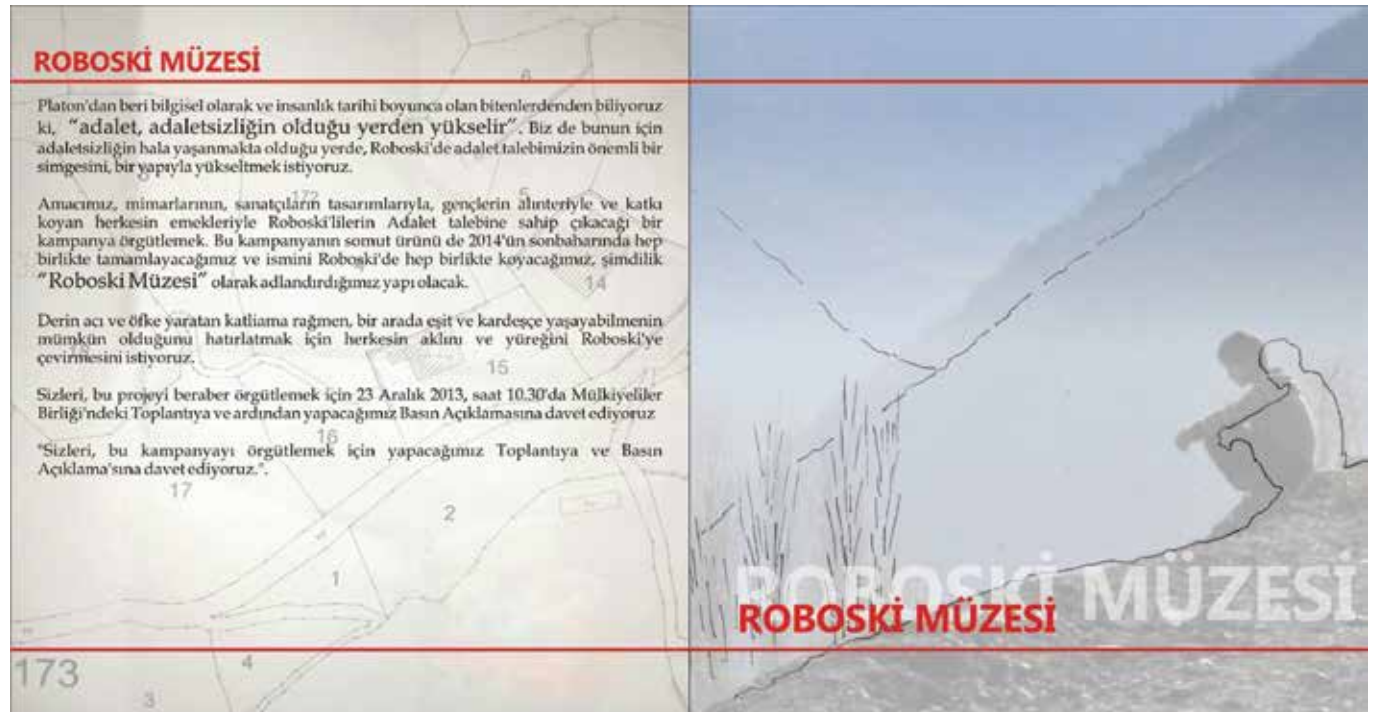
Hesap Adı

: Roboski Müzesi Derneği

TL Hesabı IBAN No : TR60 0006 4000 0014 2080 7950 58

USD Hesabı IBAN No: TR51 0006 4000 0024 2080 5471 86

EUR Hesabı IBAN No: TR41 0006 4000 0024 2080 5471 72

Paşam Neden Bu Kadar Yalnızsın?

Bülent Han

Benim aile çevrem de dahil olduğu genelde ülkemizde bir farklı "asker sevgisi" vardır. Analar çocuklarını "subayım, paşam" diye severlerdi. Pek militarist olduklarından değil de militarizmin kültürel empozisinden ve bir asker toplum kültüründen gelme ,asırların "genetik" etkisini de varsayarız. Kolay değil 800 yıl üç kıtaya kök söktürmüş askerleriyle, en son kapanışı vahim yapmasına rağmen o yoklularla başarılı dahi bir komutanın ve ağırlıkla milis kuvvetlerle donanmış bir garip orduyla "Ulusal Kurtuluş Savaşı kazanmış" bir ülkenin insanlarıydık ve askeri severdik. Tabi bunca yıllık cumhuriyetin içinde nice dönemler geçer de asker döneminin şekline bürünmez miydi? Elbette bürünürdü ama hep bir "üst" ten havası vardı. Yani asker olup da ast-üst olmazsa olmazdı da halkın yanında önünde karşısında bu biraz tuhaf kaçtıydı. Halktan olanları da vardır da. İstisnadır belki de... Benim böyle bir izlenimim oluştu nedense.

Öyle bilmedikleri konu yoktu. Siyasetten hiç geri durmamışlardı. Hatta onları okutan , karnını doyuran, elbisesini veren, silahını teçhizatını verip "çakı" gibi diken halklarına danışmayı bile gerek görmezlerdi, her konuda fikir beyan ederken. Birincisi her konuda fikir beyan edecek kadar fikirli olmaları da kaçınılmazdı bir yer de bütçeden alınan payla eğitimin en iyisini almakta idiler de, sanki fikir beyan ediş ve bunu gerçek hayata tatbik de biraz sorun vardı. İkincisi herkesi esas duruşa geçirdiklerinde de konuşacak kimse kalmıyordu.

Neyse gel zaman git zaman devran döndü ve global düzeyde jeopolitik konumumuzun da gereği militarist araçların böyle istikrarı istikrarsızlaştıran arz-ı endam etmelerine gerek kalmayan bir ulusal ve uluslar arası düzenlemeyle birden sahneyi terk ettirildiler. Hem de yapanların günahı boynuna biraz hile hurdalı delillerle kuru yaş demeden sahneden uzaklaştırıldılar. Memur oldukları hatırlatıldı. Kanunların onlar için de var olduğu hatırlatıldı. Kanun ve hukukun aslında ne kadar da önemli olduğunu böyle acı tecrübelerle öğrenmek zor bir deneyimdir gerçekten. Her ne kadar Roboski gibi

olaylarda kanun hukuk istenince tatil edilebilse de böyleydi. Halen de bu konu sonuçlanmış değil...

Bir adım geri marş!
Sadece bir adım gerideler...

Oradan seslerini ve çırpınışlarını duyuyoruz. Hele de bir "Kumpas" sözü ortaya atıldıktan sonra. Türkiye Emekli Subaylar Derneği'nin geçtiğimiz cumartesi 11 Ocak'ta Sakarya Caddesi'ndeki heykelin etrafında öbeklenmiş halde bir gösterisi, bir seslenişti vardı. Giyimleri ve duruşlarıyla halktan ayrı bir endamla orada "hukuksuzluğa" dikkat çekmeye çalışıyorlardı. Hatta sloganlar atıyorlardı. Dikkatle yapılıncaya sayılabilecek kadar azdılar. Ayrıydılar. Biraz mudanasızlardı. Bir çok döviz vardı ellerinde. Bir tanesinde şöyle yazıyordu: "AYDINLARI KORKAK OLAN ÜLKENİN, ZALİMLERİ CÜRETKAR OLUR". Ne kadar da doğru bir sözdü. Kime diyorlardı bu sözü, halka mı? Acıyla gülümsemek elde değildi. Aydınlarına zulümlerden zulüm beğendiren bunu da kolluk güçlerinin marifetiyle yapan bir ülkenin ibretlik öyküsüydü bu. Paşam yalnız kalmıştı ve bu sözle yardım istiyordu. Dövizi tutan emekli kişinin duruşu yine esas duruşu aratmıyordu.

Aydınları, işçileri, köylüleri, öğrencileri, Kürtleri, Türkleri, Alevileri bilim um azı, garibanı postalların altında çiğnenmişti. Çok cüretkardınız... Ölülerden ölüm beğendirilmiş, işkencelerden geçirilmiş, kaybedilmiş, izbe yerlere

gömülmüş, o hapis senin bu hapis benim, sürülmüş, dövülmüş. Buna işaret eden aydını, direnen aydını ezilmiş... Paşam aydın arıyor adalet için... Neden bu kadar yalnızsın paşam hiç düşündün mü?..

Roboski "İyi ki Varsın Atölye"

Semra Yeşil

28 Aralık 2011 günü, faili belli Roboski katliamında 34 canımız öldürüldü. Geçimini kaçak yollarla aramak zorunda bırakılan insanların arasında çocuklar da vardı. Amacımız; her savaşta olduğu gibi yine en çok çocukların yara aldığı Roboski'de, onların tanıklıklarının ve seslerinin yarınlara iz bırakması, savaşı ve sonuçlarını onların göstermesiydi.

Depremden sonra Van'da yapılan iki fotoğrafçı çocuklar atölyesinde çalışmış olan bir grup fotoğrafçının, Roboski de fotoğrafçı çocuklar atölyesi yapma fikri ortaya çıktı.

16 Kasım 2012 ve 15 Nisan 2013 tarihleri arasında Roboski'de yaşları 7 ile 17 arasında değişen Roboskili 60 genç ve çocuk ile yürüttüğümüz fotoğraf atölyesine; İstanbul, Diyarbakır ve Van'dan 20'ye yakın gönüllü fotoğrafçı katıldı.

Fotoğrafçı gençler ve çocuklar atölyesini tamamen imece usulü ile başlattık, bu konuya duyarlı insanların küçük katkılarıyla bitirdik. Herhangi bir kurumdan ciddi bir destek alınmadan bireysel ilişkilerimiz üzerinden gelen desteklerle atölyemizi tamamladık. Depremden sonra Van da yapılan çocuk atölyesinden kalan ikinci el makinalar ve çevremizdeki duyarlı insanlardan topladığımız makinalarla atölyenin proje üretme kısmına geçiş yaptık. Öncelikle 60 çocuğa yetecek kadar

makina olmadı. Kardeşler ve evleri yakın olanlar dönüşümlü olarak fotoğraf makinalarını kullandılar.

60 genç ve çocukla yapılan bu çalışma da 43 hikaye fotoğraflandı sevindirici diğer bir nokta ise atölyeye katılan bütün gençlerin ve çocukların çalışması var bu açıdan da önemliydi.

Hikayelerle bağlantılı olsa da olmasa da, çocuklar zaman zaman duygusal yaklaşıp annelerinin, duvardaki şehit fotoğraflarının ve mezarlıkların olduğu fotoğrafları seçkiye dahil etmek istediler. Karşılaştığımız durumlardan bir diğeri ise, yaşanan katliamın çocuklardaki etkisinin sonucuydu. Bazı çocuklar ve genç fotoğrafçılar; işledikleri konunun katliamla ilgili olmamasından ötürü kendilerini kötü hissettiler. Hikayelerini gereksiz, bazen de sıradan buldular. Katliamın önemini yadsımadan, onun dışında da Roboski'de bir hayat olduğunu, anlatılacak önemli hikayeler olduğunu anlatmaya çalıştık.

Nursel, katliamda ölen amcasının izlerini çekiyordu. seçtiği, ortasında bir koca çatlak olan duvar fotoğrafını; "amcam bu yüzden kaçığa gidiyordu, yoksulluğumuzu görsünler istedim." diye açıkladı. Bu, seçki sırasında yaşadığımız etkileyici anlardan sadece biriydi.

Gençlerin ve çocukların yazıp fotoğrafladıkları hikayeler, Roboski de katliamdan sonraki yaşamın ta kendisi, katliamın bıraktığı izlerden çevresel sorunlara kadar, kadın emeğinden, coğrafi yapısına kadar geniş bir açıdan görmek mümkün, ağırlıkta olan hikayeler ise Roboski katliamından sonraki hayat ve katliamın izlerini taşıyan hikayeler. Hikayelerin bütününe bakıldığında büyük bir çeşitlilik olduğunu görmek mümkün. Roboski'nin kirlenen deresini dert edinmiş ve onu fotoğraflamış çocuklar olduğu gibi katliamda yakınlarını kaybeden çocukların onların izlerini süren hikayeleri de var. Katırları çeken de var Arabaları, Roboski'nin kışını da çeken var. Katliamdan sonra onları yalnız bırakmayan misafirleri 'Vicdan Misafirleri' ismiyle hikayeleştiren de var.

Katılımcılar ve öğretmenler arasındaki güçlü bağlardan biri de dildir. Bu yüzden aynı dili konuşan öğretmenlerin, hem katılımcılar hem de ailelerle daha ciddi diyaloglar geliştirmişlerdir. Birbirini anlama , karşılıklı paylaşımlarda dil önemli role sahiptir. Dilin bu önemli rolünü bildiğimiz için çocukların Türkçe olarak yazıya döktükleri hikayelerini Kürtçe olarak daha iyi ifade edebileceklerini düşündüğümüz için hikayeleriyle ilgili söylemek istediklerini videoya çekmeye karar verdik. Çeşitli ortamlarda genellikle onların istedikleri yerlerde hikayelerini ve duygularını anlattıkları videolar çektik.

Tüm bu yaşadığımız sürecin sonucu olan Roboski'li 60 genç ve çocuğun yazdığı 43 hikaye ve hikayelerine ait 700 fotoğraftan oluşan 400 sayfalı kitap. "ROBOSKI İYİ Kİ VARSIN ATÖLYE" kitabı çıktı. İlk sergimizi katliamın yıldönümü olan 28 Aralık'ta Roboski de açtık. Devamında Diyarbakır, Van ve İstanbul'da açılacak sergilerle kamuoyu ile paylaşacağız.

Yıkım, Umutsuzluk, Mutsuzluk ve Direniş... Mamak Dönüşüyor Ama Nasıl?

Mehmet Onur Yılmaz, Özge Akkoyunlu

Ankara'nın en eski gecekondu alanlarını barındıran Mamak'ın, şarkılara konu olan 'şirin mi şirin gecekondu evleri'nden oluşan mahalleler, kentsel dönüşüm gündemi ile içten içe kaynıyor. Önce 2007'de "kentsel dönüşüm alanı" ilan edilen ardından çıkan 6306 Sayılı Kanun çerçevesinde "Afet Riskli Alan" ilan edilen Mamak'ta, hızlı bir dönüşüm yaşanıyor. Ankara Büyükşehir Belediyesi ve Mamak Belediyesi'nin birlikte yürüttüğü Yeni Mamak Kentsel Dönüşüm Projesi Derbent, Üreğil, Araplar, Dostlar, Köstence, Dutluk, Büyük Kayaş, Tepecik Mahalleleri'nin tamamını, Boğaziçi, Şirintepe, Akşemsettin, Yeşilbayır, Şahapgürler, Küçük Kayaş Mahalleleri'nin ise bir bölümünü kapsıyor. Solfasol olarak Mamak'taki 'kentsel dönüşüm'ün fotoğrafını çekmek için, hem Mamaklılarla hem de Belediye yetkilileri ile görüştük. Olan biteni anlamak için yakından bakmak şart. Mamaklılar devlet gücünü arkasına alan müteahhitlerce köşeye sıkıştırılmaktan, belirsizlikten, yıldırma politikalarından, yeni evlerinin nerede olacağını ve kaç yıl bekleyeceklerini bilmemekten dertli. Belediye yetkilileri ise çok iyi koşullarda bir dönüşüm önerdiklerini, bu koşullarda bir dönüşüm için, 10 yıl beklemekten şikayet edenleri anlamadıklarını belirtiyorlar.

"Dünyanın En Büyük Kentsel Dönüşüm Projesi"

Belediye tarafından "Dünyanın en büyük kentsel dönüşüm projesi" olarak duyurulan Yeni Mamak Projesi ile bölgeye 50.000 konut, 500 iş merkezi, dev rekreasyon alanları, çocuk oyun alanları, spor kompleksleri, eğlence ve dinlenme alanları, aqua park, yüzme havuzları, hastane ve otel kazandırılacağı belirtiliyor. Ancak Mamak'ta evleri yıkılacak olanlardan bu hesabın dayandığı uygulama projesini gören yok. Kimse evinin yerine ne yapılacağını bilmiyor. Bu belirsizlik içinde iddialar muhtelif: Mamak'ta yıkılacak konutların yerine bahçeli tripleks villalar yapılacak diyen de var, AVm yapılacak diyen de. İnşaat alanı ve emsal değeri üzerinden hesap yapıp yapılacak konut sayısının söylenenin iki katından fazla (125 bin) olduğunu söyleyen de var.

Mamak'ta Kentsel dönüşüm, Mamak Belediyesi tarafından 2005 yılında alınan kararla başlıyor. İlk sözleşmeler ve yıkımlar 2007 yılında yapılıyor. Belediye'den aldığımız bilgiye göre 8 milyon 500 bin metrekairelik proje alanı üzerinde 13.750 hak sahibi gecekondu var. Bugüne kadar 6.600 hak sahibi ile sözleşme imzalanmış, 2.500 adet gecekondu yıkımı ise tamamlanmış. Altı yıl içinde tamamlanan konut sayısı 422. İnşaatı süren konut sayısı ise 816. Belediye yetkilileri 2.100 konut ve 750 işyerinin ihalesinin yapıldığını ve inşaatına önümüzdeki aylarda başlanacağını belirtiyorlar. Bunun yanı sıra, tapusu ve tapu tahsis belgesi olmayan hak sahiplerine (Belediyenin tabiriyle "işgalci"lere) satılmak üzere, Kusunlar Mahallesi'nde TOKİ işbirliği ile yapılan 1.376 konut ise 2013 yılı içinde tamamlanmış.

Mamak'ı Rakamlarla Anlamak Mümkün Değil

Bu rakamların içinden çıkıp Mamak'ta ne olduğunu anlamak mümkün değil. Mamak'ta ne olduğunu anlamak için konunun taraflarının sesine kulak vermek şart. Biz de öyle yaptık.

Konuştukça gördük ki Mamak'ta mağduriyetin seviyeleri var. Bu, sahip olduklarınız ile ters orantılı. İmarsız alanda ve tapusuz bir gecekondu varsa yandınız. Kiracıların ise esamesi bile okunmuyor. Eğer Mamak'ta oturuyorsanız ve imarlı alanda, tapulu bir gecekondu varsa görece en iyi durumda olan gruptasınız demektir. Bu durumda, sahip olduğunuz arazinin büyüklüğü sizin alacağınız daire için borçlu mu alacaklı mı olduğunuzu belirliyor. Belediye yetkililerinin belirttiğine göre yaklaşık 150 m2 imarlı, tapulu arsası olan bir gecekondu sahibi brüt 100 m2'lik bir apartman dairesi almak için arsasını verip üzerine 18.000 TL ödemesi gerekiyor. Brüt 100 m2, kullanım alanı en fazla 80 m2 olan bir apartman dairesi demek. Bunu 375 TL taksitle 4 yıl boyunca ödeyeceğiniz gibi isterseniz (varsa) arsanızın üzerindeki evin "enkaz bedeli"ni düşerek kalanı yine eşit taksitlerde ödeyebilirsiniz. Mevcut evinin "enkaz bedeli" 18.000 TL'den az olmayanlar herhangi herhangi bir ödeme yapmadan arazilerini ve evlerini

vererek 100 m2'lik bir daire alabiliyorlar. Bu şekildeki hak sahiplerine evlerini alana kadar aylık 250 TL civarında kira yardımı ödemesi yapılıyor. Bu en iyi senaryo. Arsanızın imarlı değil de imarsız alanda olması, tapulu değil de tapu tahsis belgesi ya da tapusuz olması, o mahallede değil de bu mahallede olması gibi değişkenler, bu hesabı vatandaş aleyhine değiştiriyor.

Biz "işgalci" Değiliz!

Kiracıları saymazsak, en kötü durumda olanlar ise imarsız alanda tapusuz gecekondu sahipleri. Belediye tarafından "işgalci" olarak nitelenen bu gruba sunulan tek seçenek, evlerini boşaltmak. İsteyenlere 8 km ötede TOKİ eliyle Kusunlar Mahalle'sinde yapılan konutları satın alma "olanağı" veriliyor. 65-70 m2'lik TOKİ konutları peşin ödeyenlere 55.000 TL'ye verilirken taksitle ödemek isteyenler için toplam maliyeti 120.000 TL'yi buluyor. Bu durumda olanların çoğu, maddi olarak bir daire satın alma olanağına sahip değiller. Diğer yandan şimdi nerede oturduklarına bakılmaksızın, 8 km ötedeki Kusunlar Mahallesi'ne taşınmak zorundalar. Dostlar Mahallesi Barınma Hakkı Bürosu, özellikle bu durumdaki yurttaşların bir araya geldiği ve barınma haklarını korumak üzere mücadele ettiği bir yer.

Halkevlerinin desteklediği Dostlar Mahallesi Barınma Hakkı Bürosu, bir yandan farklı mahallelerde yaşanan çifte standartlı uygulamalardan halkı haberdar ederken bir yandan da hak sahiplerini yasal hakları konusunda bilgilendiriyor. En temel talepleri 'yerinde islah'. Yirmi beş - otuz yıldır oturdukları, elektrik, su faturalarını, vergilerini ödedikleri gecekondu buldukları mahallelerde "işgalci" olarak nitelendirilmeyi kabul etmiyorlar ve evlerinin yerinde islah edilmesini istiyorlar.

Mamak'ta kentsel dönüşümüne maruz kalanlar, durumlarının özelliğine göre yukarıda anlatılan en az ve en çok mağdur olanlar arasında yerini alıyor. Ama en az mağdur olan imarlı, tapulu gecekondu sahiplerinin durumu bile yeterince vahim.

Böyle Sözleşme mi Olur?

Bu mağduriyeti, imzalamaya zorlandıkları sözleşmelere bakara okumak da mümkün. Herhangi bir müteahhitin teklif etmeye bile çekineceği sözleşmeler, belediye kanalıyla imzalatılıyor. Belediye'nin tapulu imarlı arsa sahibi hak sahiplerine sunduğu sözleşmelerde iki önemli eksik göze çarpıyor. Birincisi verdikleri evlerine karşılık alacakları evlerin nerede olacağını belirtmemiş olması. Görüştüğümüz belediye yetkilileri "çoğunluğun yeni evinin kendi parselinde olacağını" belirtiyor ama bu sözlü taahhüdün, bütün ısrarlara rağmen neden sözleşmelerde yer bulmadığı kocaman bir soru işareti.

"10 Yıl Beklemek Sorun Değil!"

Sözleşmelerdeki önemli diğer bir eksiklik ise yapılacak konutların ne zaman teslim edileceğine dair bir tarih belirtilmemesi. Mamaklılardan, nerede olacağı ve teslim tarihi belli olmayan evler için sözleşme imzalamaları bekleniyor. Keçiören Aktepe'de 2004'te benzer sözleşmelere imza atan ve 9 yıldır evini alamayan kentsel

dönüşüm mağdurları, Belediye için iyi bir referans değil. Görüştüğümüz Belediye yetkilileri, süre sorununu geçerli bir mazeret saymıyor. Belediye'nin Mamaklılara çok iyi koşulları olan sözleşmeler sunduğunu ve bu sözleşme karşılığında alınacak evler için 10 yıl beklemenin sorun olmasını anlamadıklarını belirtiyorlar. Oysa bir insan ömründe on yıl çok uzun bir süre; hele de geçici olarak sürüklendiğin bir yerde yaşarken...

"Yerinde İslah İstiyoruz!"

Mamaklılar için evlerinin nerede olacağını, ne zaman tamamlanacağını bilmek en temel hakları. Diğer yandan Mamak'ı bilenler şunu da bilirler ki Mamak'ta mahalleler ve hatta sokaklar, hemşehriliklere, mezheplere ve siyasi görüşlere göre oluşmuştur. Mamak 8-9 km'lik bir aks üzerinde farklı özellikler gösteren 11 ayrı mahalleden oluşuyor. Yan yana olan Boğaziçi Mahallesi ile Tepecik Mahallesi'nin, hemen yanlarındaki Dostlar Mahallesi'nin sakinlerinin kendi içlerinde, birbirinden farklı hemşehrilik bağları, mezhepleri ve siyasi görüşleri vardır ve bu büyük önem taşır. Elli - altmış yıldır insanlar birbirine yakın ama birbirine özellikle karışmayan bu mahallelerde yaşamışlardır. Durum böyleyken Belediye eliyle yürütülen kentsel dönüşümün tek kriteri ise "m2 maliyeti". Kentsel dönüşüm, insanları bu mahalleler arasında hiç bir özel kriter gözetmeden dağıtıyor. Mamaklılar ise komşuluk yapısının ve mahalle kurgusunun korunmasını, barınma haklarının ayrılmaz bir parçası kabul ediyorlar. Yıllardır "yerinde islah" istemelerinin sebebi de bu.

"30-40 Katlı Apartmanda Yaşamaya Mecbur muyuz?"

Bir diğer temel anlaşmazlık alanı ise kentsel dönüşüm ile önerilen tek modelin çok katlı apartmanlaşma olması. Çok geniş alanlarda yürütülen kentsel dönüşümde; insanlara mevcut yaşam şekline uygun, az katlı binalarda, geniş bahçe ve yeşil alanlardan kurulu bir kentsel dokuda, yaşama şansı verilmiyor. En fazla üç katlı geniş bahçeli ve dışa dönük bir yaşam sürdürdükleri evlerinden, 30-40 katlı apartmanların 60-70 m2'lik dairelerine geçerken, pek çok konuda uyum zorluğu yaşıyor ve mutsuz oluyorlar. Mamaklılar evleriyle birlikte yaşam alışkanlıklarını da komşularını da mahallelerini de değiştirmeye zorlanıyorlar.

Bizim görebildiğimiz kadarıyla Mamak'ta olan biten bu. En önemli sorun kentsel dönüşümün uygulayıcısı Belediye ile muhatapı halk arasındaki ilişkinin tarzi. Bir tür itişme olarak tabir edilebilecek bir güç savaşı yaşanıyor Mamak'ta. Belediye devlet gücünü arkasına almış. Mamaklılar ise ya teslim olup evlerini verip geri çekiliyorlar ya da pek çoğu gibi ellerinde ne varsa, Her şeyleriyle direniyorlar. Tarafların tezlerini tartışabileceği, birbirlerini ikna edebilecekleri bir ortam yok. Proje belirsiz, yeri belirsiz, süre belirsiz. Tüm bu belirsizlik içinde Mamaklılar nerede olacağı, ne zaman teslim edileceği belli olmayan evler için göç etmeye zorlanıyorlar. Bizim gözlemimize göre, şimdiye kadar kentsel dönüşümün en yoğun çıktısı, Mamak sokaklarına kadar sinmiş umutsuzluk, mutsuzluk ve zor koşullarda sürdürülmeye çalışılan direniş. Bu durum bize "Peki o zaman ne gerek vardı bu dönüşüm?" sorusunu sorduruyor. Kentsel dönüşümün, güvenliği ve mutluluğu için yürütüldüğü söylenen insanları bir şekilde ama mutlaka ve pek çok sebeple mutsuz ediyor olması nasıl açıklanabilir?

Ankara'da Kent Gezilerimiz ve Kentsel Dönüşüm Mahalleri

Bülent Atamer

Birçoğumuz yaşadığı ortamı seçerek orada bulunmuyor. Büyük ölçüde tesadüflerin belirlediği yerlerde yaşamımızı sürdürüyoruz. Nerede yaşadığımız ve neden orada yaşadığımız sorusunu kendimize cidden soracak olursak ve buna kendimizce samimi ve açıklayıcı bir yanıt oluşturmak istersek, o zaman başka bir durumla karşı karşıya gelmiş olmaktan kurtuluyoruz.

Orada yaşıyor olmanın insana yüklediği sorumluluklar olmalı. Etrafımızdaki birçok şeyin bu kadar hızla değiştiği bir yerde neyin bize ait ve beraberliğimizi sürdürmek istediğimiz, değişmesine /değiştirilmesine razı olmayacağımız, neyin ise değişmesine olumlu bakacağımız, neyin değişmesini özellikle isteyeceğimiz ve değiştirmeye çalışacağımız konusunda, etkin bireyler olmak isteyeceğimiz sorularıyla karşılaşmaya başlarız.

Bu konularla ilgili merakları ortaklaşan kimi arkadaşlarla yaptığımız Ankara Kent Gezileri'nde, kentin muhtelif tarihsel dönemlerine dair mekanları görüp, bazen de bugün yalnızca yerlerini tahayyül edebildiğimiz ama kendilerini göremediğimiz yerleri ziyaret ederek, kentimizdeki eski yaşamları ve bugüne uzanan izlerini anlamaya çalışıyoruz.

En hızla farkedilen o ki, tüm kentler gibi Ankara da hızla değişiyor. Bu değişikliği birçok boyutta hissetmek mümkün: Sürekli olarak nüfus artıyor, demek ki kent yeni hemşehriler mekan oluyor; artan nüfusu barındıracak yeni mahaller oluşuyor; kent sakinleri ve mekanları bakımından karakter değiştiriyor, çünkü kentin hemşehrilerinin ihtiyaçları, talepleri, kamusal paylaşım tarzları değişiyor. Devletin kente ilişkin niyetleri, planları da kimi zaman bu değişimlere paralel olarak kimi zaman da başka kanallardan yürüyor.

1950'lerin sonlarında başlayan büyük kentlere doğru büyük göçten Ankara da nasibini almış, hatta fazlasıyla almış. İlk gelenlerin oluşturdukları yaşamaya elverişli altyapısı, kanalizasyonu, suyu, ısınma gereçleri, bakkalı, yolu, ulaşım araçları olmayan mahallelerin çoğu bugün kent merkezi denebilecek yerler haline gelmiş durumda. Hızla büyüyen kentteki işgücü ihtiyacını karşılayan bu hemşehrilerimiz, kent merkezine fazla yaklaşmadan, ona fazlaca müdahale etmeden, biraz utangaç bir şekilde yeni hemşehrilerimiz olmuşlardı.

Daha sonra, ikinci göç dalgası ile gelenler ise daha önce gelenleri kentin merkezine doğru iterek, kendilerine yer açmaya çalışıyordu. Önceki dalgayla gelenler merkeze doğru ilerlerken, merkezdekileri de kent çeperlerinde oluşan "soylu/ seçkin" bölgelere itiyor, diğer yandan kentin kültürel ve kamusal taleplerinde belirleyici olmaya başlıyorlardı.

Son gelenler eskiler gibi kumar oynayarak gelmemişler, 80'lerde devlet ile varılan kliental (oy karşılığı tanınan ayrıcalık) anlaşmayla yerleşimlerinin sahibi de olabilmişlerdi. Yaşadıkları yerlerin konforu kent yaşamıyla uyumlu değildi, ulaşım

imkanları çok iyi değildi ama beraber geldikleri hemşehrileri ile yeni hemşehrilik pratiklerini kendi mütevazı ortamlarında yaşayabiliyor, yaşam tarzlarını ve yönetilme şekline ilişkin taleplerini birlikte oluşturuyorlar ve kentin ilk hemşehrilerine oranla görece olarak etkili de oluyorlardı.

Kent çeperlerinde oluşan bu geleneksel yaşam adacıklarının, modern kentle oluşturduğu çelişki ve oraları dönüştürme konusunda yarattığı imkanlar, onların seçtikleri yönetimlerin iştahını öylesine kabartıyordu ki, artık memleketi daha öte imar etme şehveti durdurulamaz hale geldiğinde, "bir dakika bize de sorun" demenin mümkün olmadığı bir mecraya giriliyordu.

Daha büyük ölçeklileri İstanbul'da yaşanan kentsel dönüşüm uygulamaları, ikibinlerin başlarında çıkarılan afet yasasının verdiği imkanlarla "halkı afet riskinden korumak" mazeretiyle hızla uygulamaya geçiyordu.

Kent gezilerimizin son ikisini Solfasol'dan arkadaşlarımızla birlikte yaptık. Bu gezilerde "kentsel dönüşüme maruz kalmış yerleri ve yeni hallerini görmek, orada yaşayan hemşehrilerimizle konuşmak, onların bu sürece ilişkin algısını öğrenmek, sürece ilişkin dirençlerini veya müsamahalarını, süreç karşısındaki pozisyonlarını anlamak ve ötesinde biz kentin görece konforlu hemşehrileri ile dönüşüme maruz kalan hemşehrilerimiz arasında kurulabilecek ortak hemşehrilik

bağının nereden geçebileceğini anlamaya çabalamak niyetindeydik.

Gördüklerimizden ve bize aktarılanlardan anladık ki kentler, merkezi ve yerel yönetimlerce hoyratça dönüşüme maruz bırakılıyor. Şöyle ki:

- 1) **Kentin hiçbir söz hakkı olmaksızın geliştirilmiş bir dönüşüm süreci zaten başlamış durumda,**
- 2) **Bu sürecin ana dinamiği, öyle hissediyoruz ki (ancak hissedebiliyoruz, çünkü idarelerden yurttışa doğru bir bilgi aktarımı zaten yaşanmıyor ancak bu süreci başlatan inisiyatif; piyasanın dinamikleri içinde oluşmuş kenti yenileme, inşaat sektörünü sürdürme, büyük bir imar hareketini yürütme, büyük hayal gücü gerektiren projeler gerçekleştirme, vb rasyonellikten çok ihtiras, kar hırsı benzeri duyguların dürtüsüyle hareket ediyor olmalı) memleketi, bu özel durumda Ankara kentini, büyük ölçüde yeniden inşa ve imar etmek olarak görünüyor,**
- 3) **Dönüşümün ana doğrultusu, yani neden dönüşüme tabi tutulduğu, her ne kadar uygulanan yasa gereği deprem riski, yapı güvenliği, imarsız ve altyapısız yapılaşma vb olarak gerekçelendirilse de, kamusal bir meşruiyet taşıyor,**
- 4) **Devleti temsil eden kurumlar şeffaf ve açık davranmıyor, dolayısıyla dönüşüme maruz kalan halkla dürüst bir müzakere içine girmiyor,**
- 5) **Sonunda, bir pazarlık sürecinde olduğunu bilen ve devletle yapılacak müzakere yöntem ve süreçleri ile ilgili büyük deneyimlere sahip halkımız da, kliental pazarlık gücünü sonuna kadar zorlayarak, uzlaşmazlık tutumunu olabildiğince sürdürerek, alabileceklerini maksimize etmeye çalışıyor,**
- 6) **Kentin büyüme sürecinde, belediye ve merkezi yönetimce oluşturulan yeni kentsel mekanların sağladığı rantın, hemşehrilerin refahından çok yeni politik güç kaynaklarına aktırılmasının, gerçekleştirilen projelerde esas alındığı anlaşılıyor. Yeni müteahhitler, hazine arzilerinin yeni sahipleri vb...**
- 7) **Dönüştürülen yaşam ortamlarından göçmek zorunda kalan hemşehrilerimizi bekleyen diğer bir tehdit de kent merkezine alabildiğine uzaklarda, henüz nerede olduğu bile belli olmayan yerlerde, kendilerine gösterilecek yerleşimlerin kent merkezine uzaklığı dolayısıyla karşılaşılabilecekleri ulaşım zorluğu ve maliyeti. Bu durumda orada yaşamaktansa, mülkünü ucuz fiyatlarla, oralarda bir birikim oluşturan yeni varlıklılara devretmesi.**

Bir kentsel dönüşüm pratiği mutlaka böyle mi yaşanmalı sorusu akla gelebilir. Herhalde şart değil. Kent yönetimlerinin hemşehrilerine açık, piyasa mekanizmalarından etkilenmeden, kamusal faydayı öne çıkaran bir politika izlemesi imkansız mıdır acaba?

Mamak Tepecik'ten Kentsel Dönüşüm İzlenimleri

Sema Alpan

Bir süredir çevremizdeki bir grup meraklı arkadaşla, içinde yaşadığımız kent Ankara'nın tarihini, yakın geçmişini, farklı mekanlarını öğrenmek, görmek, anlamak, tanımak üzere konunun uzmanlarıyla birlikte geziler düzenliyoruz. Yaklaşık yarım gün süren bu gezilerimizde 50 yıldan fazladır içinde yaşadığımız ama giderek yabancılaştığımız bu kenti yeniden yeniden tanımaya, dinamiklerini anlamaya, hızlı değişim ve dönüşümüne müdahale edememek de hiç değilse izlemeye, tanık olmaya çalışıyoruz. İçinde yaşadığımız kenti yeniden keşfetmeye, bize bu kentte uzun zamandır kendisini göstermeyen ilhamı bulmanın peşine düşüyoruz.

Bu kapsamda geçtiğimiz hafta sonu, yakında kentsel dönüşümüne tabi olması söz konusu olan Mamak Tepecik Mahallesi'ne, mahalleyi iyi tanıyan iki mimar arkadaşımız Onur ve Sevinç'le bir gezi düzenledik.

Sabah Sıhhiye'den Kayaş yönüne giden banliyö trenine bindik ve yaklaşık 20 dakikalık bir yolculukla Köstence İstasyonu'na vardık. Yaklaşık 30 yılı aşkın süredir banliyö trenine binmemiştim; Sıhhiye İstasyonu'nu ise en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Beş kıtada seyahat etmiş birisi olarak, elli yılı aşkın süredir yaşadığım bu kentteki, bu kısacık tren yolculuğunun beni bu kadar heyecanlandırabileceğini hiç tahmin etmezdim. Köstence İstasyonu'nda indikten sonra Ankara'nın ilk gecekondu alanlarından birisi olan Tepecik Mahallesi'ne doğru yürümeye; daha doğrusu tırmanmaya başlıyoruz. Adı üstünde bir tepenin zirvesindeki bu mahalleye gidilebilecek en kestirme yol, sayamadığım kadar çok basamaklı merdivenlerle oluyor. Tepeye kadar çıkan bu merdiven-patikaların etrafında bahçe içinde tek veya iki katlı; hatta üç katlı evler var. Bizim gideceğimiz, Sevinç'in dedesinin evi tepeye çok yakın bir noktada. Karşı tepede bir açık hava sineması var. Yazın sinema, kışın düğün salonu olarak mahalleliye hizmet veriyor. En son 15-20 yıl önce bir otelin açık hava sinemasına gittiğimi hatırlıyorum. Çocukluğumun açık hava sinemalarına benzer bir sinema görmek içimde ikinci bir heyecan dalgası yaratıyor. Eve vardığımızda hani "kutu gibi" diye tarif edilen bir mimaride ama kutu kadar küçük olmayan, bahçe içinde 2 katlı bir evle karşılaşıyoruz. Çocukken en yalın biçimde çizdiğiniz, hayalinizdeki eve benziyor. Bizi Sevinç'in babası Baki Bey karşıyor. Dede evinde artık kimse oturmuyormuş; ama baki Bey önceden gelip sobaya odunları atmış, çayı da demlemiş. Bu cezbedici ortam ve dışarıdaki soğuğa rağmen, meyve ağaçlarıyla dolu bahçe ve manzarası hepimizi dışarıda alkoyuyor. Meyve ağaçlarının hepsine itinayla bakıldığı belli. Bir vadinin iki dik yamacına yapılmış, bahçe içindeki evlerin hemen yarısının bacası tütüyor. Hepsinin bahçelerinde ağaçlar var. Yazın burasının ne kadar keyifli bir manzara sunacağını hayal etmeye çalışıyoruz. Vadinin bitimindeki düzlükte yapılmış yüksek bloklar ise yeni sahiplerini bekliyor. Dairelerin bir kısmına taşınmışlar bile.

Yıllar boyu haksızlıklara direnen bir mahalle olmalarının cezasını da yıllar içinde çektiklerini belirtiyor: "Biliyor musunuz, üzerinde 'Tepecik' yazan dolmuşlar, bizim mahallemiz Tepecik'e kadar gelmez. Her yerden geçer ama bizim buraya uğramaz. Biz, bir buçuk saatte bir geçen belediye otobüslerine mahkumuz".

İçeri girip oturduktan sonra çaylarımıza eşlik eden konu tabii ki "kentsel dönüşüm". Baki Bey'le sohbet ediyoruz. Bu mahalleye babasının 40 yıl önce geldiğini; bu evi yaptığını; evin yeni tadilat gördüğünü söylüyor. Gerçekten evin içi pırıl pırıl. Evlerinin tapusu var. Aslında şimdi bu evde oturmuyorlar; sadece yazları gelip, yazlık gibi kalıyorlar ama evlerini bırakmak istemiyorlar. Kendilerine başka bir semtten ev verilmesine karşılar. İtirazları bir kaç yönlü: Arazilerinin büyük olduğunu ama bu araziye karşılık teklif edilen dairelerin en fazla 100 metrekare olduğunu belirtiyor. Ayrıca verilecek dairenin hangi semtte, hangi binada ve neresinde olduğunu belli olmadığını ekliyor. Bütün bunlara ilave olarak arazisi daha küçük olanların borçlandırıldıklarını; ödeme güçlerinin üzerinde taksitler ödemeye zorlandıklarını söylüyor. Evleri elinden alındıktan sonra ne kadar zamanda ev verileceğinin belli olmadığını; bu arada yapılan kira yardımının herhangi bir evi kiralamaya yetmeyecek kadar az olduğunu ekliyor. "Örneğin şu aşağıdaki bloklardan istediğiniz bir daireyi verseler, o zaman razı olur muydunuz?" diye soruyorum. "Oraya taşınmak istemeyiz; orası kokuyor, yanından kanalizasyon deresi geçiyor; ayrıca dere yatağında olduğu için riskli bir bölge" diyerek karşı çıkıyor. Ayrıca özel müteahhitler tarafından yapılan bu binaların inşaat kalitesinin çok kötü olduğunu; TOKİ tarafından yapılan binaların ise daha da kötü olduğunu anlatıyor. Taşınanların, siva yapılmadan sürülen alçıların, tavandan, duvarlardan düşmesinden şikayet ettiklerini anlatıyor. Bir mahalle, "kentsel dönüşüm alanı" olarak ilan edildikten sonra belediye tarafından halktan toplu olarak yetki belgesi almaya çalışıldığını; böylece bireysel mahkeme başvurularının önüne geçildiğini; zaten yeni çıkan yasalarla sadece evlere ve arazilere biçilen değere itiraz edilebildiğini; kendi mahallelerinde yetki belgelerini imzalamamak için direndiklerini anlatıyor. Kendilerinin başka bir yerlere gönderdikten sonra arazilerine el konacağını, bu arazide iki katlı bahçe içinde villa tipi evlerin yapılacağını duyduklarını; hatta buna ilişkin planları gördüklerini söylüyor. Yıllar boyu haksızlıklara direnen bir mahalle olduklarını; şimdi de olmaya devam edeceklerinin altını çiziyor. Bunun cezasını da yıllar içinde çektiklerini ekliyor. Buna da güncel bir örnek veriyor: "Biliyor musunuz, üzerinde tepecik yazan dolmuşlar, bizim mahallemiz Tepecik'e kadar gelmez. Her yerden geçer ama bizim buraya uğramaz. Biz, bir buçuk saatte bir geçen belediye otobüslerine mahkumuz".

Bu alanların böyle gecekondu bölgesi olarak sürdürülelemeyeceğini; bir yenileme sürecinin onlar için de iyi olabileceğini kabul ediyorlar; ama tercihleri, belediyenin ve devletin onlara yol göstermesi; bazı mali olanaklar sağlayarak evlerini yerinde yenilemelerine izin verilmesi.

Baki Bey'in evindeki sıcak sohbetten sonra Dostlar Mahallesi'ndeki Barınma Evine gidiyoruz. Eskiden kahve olan bu mekan, önceleri evlerinden atılanların sığındıkları bir yer olmuş. Daha sonra Halkevleri'nin desteği ile Barınma Evi ya da Barınma Hakkı Bürosu diye bilinen, hem mahalleli için bir toplanma mekanı, hem kütüphane, hem de çocuklar için bilgisayar odasına dönüşmüş. Her Pazar günü öğleden sonra düzenli olarak yapılan toplantılardan birine rastlıyoruz. Mahallenin ileri gelenleri, kanaat önderleri, siyasetçileri ve aktivistleri oradalar. Ama kadınlar yok tabii ki. Kentsel dönüşüm üzerine sohbetimizi burada da sürdürüyoruz.

Kentsel dönüşümde itiraz noktalarından biri de evlerinin değerlemesini yapan komisyon ile yapılan binaları kontrol eden kontrolörlere olan güvensizlikleri.

Haklarının gasp edildiğinden, rantın yoksulun elinden alınıp, zengine peşkeş çekildiğinden, barınma haklarının ihlal edildiğinden, dayatmalara ve zorbalıklara karşı sonuna kadar direneceklerinden; yasalar yanlarında olmadığına göre ancak bu yolla haklarını elde edebileceklerinden bahsediyorlar. Kentsel dönüşümde itiraz noktalarından biri de evlerinin değerlemesini yapan komisyon ile yapılan binaları kontrol eden kontrolörlere olan güvensizlikleri. Konutlarının ve arazilerinin birim fiyatlarının yeterince objektif belirlenmediğini ve değerlemelerde bütün parametrelerin dikkate alınmadığını söylüyorlar. Kendilerine önerilen konutların kalitesini kontrol etme ve beğenmezlerse itiraz etme haklarının olmadığından yakınıyorlar. "Peki ya kiraclar?" diye soruyorum. Halkevleri Mamak Barınma

Hakkı Bürosu Temsilcisi Candaş Türkyılmaz sorularına cevap veriyor. Pek çok sorunu art arda sıralıyor. Kiraclarla TOKİ'nin çok farklı, uzak bir semtte yaptığı konutlarda kiralık daireler verildiğini; kiraların 250 TL olduğunu; ulaşım için çok para harcamak durumuna düştüklerini; binaların kalitesinden şikayet ettiklerini; doğalgaz bedelinin dışında apartman aidatlarını ödemekte sıkıntı çektiklerini; ödeme güçlerini aşan bu durumu sürdürülemeyip, başka gecekondu semtlerine taşınmak zorunda kaldıklarını anlatıyor. "Peki, istediğiniz mahallede yapılmış bir blokta, kendi evinizin büyüklüğünde, kalitesi sizce de uygun bulunan yeni bir daire verselerdi taşınmak ister miydiniz?" diye soruyorum. Yüksek binalardaki dairelerde hapis hayatı yaşadıklarını; komşuların hiçbirinin birbirini tanımadığını; evin dışında çamaşır yıkamak, halı silmek, yıkamak, pamuk atmak vb... gibi alışık oldukları faaliyetleri sürdürmedikleri apartman yaşamına uyum sağlayamadıklarını; kendilerini dışlanmış ve mutsuz hissettiklerini belirtiyor. Oysa yaşadıkları mahallelerde büyük bir dayanışma var; hayatları yıllardır iç içe, evde bir şey eksik olsa komşunun mutfağı kendi mutfakları gibi biliyorlar; düğünde ve cenazede birbirlerine destek oluyorlar. Sonuçta bu alanların böyle gecekondu bölgesi olarak sürdürülelemeyeceğini; bir yenileme sürecinin onlar için de iyi olabileceğini kabul ediyorlar; ama tercihleri, belediyenin ve devletin onlara yol göstermesi; bazı mali olanaklar sağlayarak evlerini yerinde yenilemelerine izin verilmesi. Burnumuzun dibindeki Mamak'tan Çankaya'daki evimize doğru ağızımızda buruk bir tatla yola çıkıyoruz.

Solun Yerelde Başarısı için Alternatif Bir Program Önerisi

Solun Yerelde Başarısı için Alternatif Bir Program Önerisi, Mülkiyeliler Birliği'nde Mart 2009 yerel seçimleri öncesinde gerçekleştirilen bir dizi yuvarlak masa toplantısındaki tartışmalara dayanmaktadır.

Bülent Duru tarafından kaleme alınan metnin henüz başlangıç aşamasında olduğunu, daha kapsamlı ve bütünlüklü çalışmalara tartışma zemini hazırlamak amacı ile hazırlandığını ve katılımcıların tümünün görüşlerini içermediğini belirtmek gerekir.

Toplantı katılımcıları şu isimlerden oluşuyordu:

Örsan Akbulut, Müfit Bayram, Kübra Ceviz, Tuğba Çelebi, Ali Çolak

Bülent Duru, Fikret Gülen, Bilge Kağan Şakacı, Menaf Turan

Rahmi Aşkın Türeli, Ali Ulusoy

**Toplum ve Hekim, Temmuz-Ağustos 2009'dan kısaltılarak alınmıştır.*

1) Neden Yeni Bir Sol Program?

- Nüfus ve Kentleşmedeki Yeni Eğilimler Yerel Yönetimlere Farklı Bir Bakışı Gerektiriyor

Türkiye'de yerel yönetimler yıllardan beri merkez sağın egemenliğinde. Sol partilerimiz uzun süreden bu yana yerel düzeyde iktidardan uzak kalmalarından olsa gerek, yerel yönetimler ve kentleşme politikası ile ilgili konularda yapıcı politikalar ortaya koyamıyorlar. Oysa Türkiye kentleşiyor; daha 1950'lerde %20 dolayında olan kentleşme oranı bugün %70'lere varmış bulunuyor. Ancak rakamlardaki yükselişin kentleşmenin niteliğine yansıdığını söylemek çok güç; yaşanan kentleşme aslında yalnızca doğunun-batıya, iç kesimlerin-kıyı bölgelerine, kırsal-kente sorunlarıyla beraber taşınmasından ibaret.

... Nüfus yapısında gözlenen bu hareketlilik beraberinde yeni toplumsal, ekonomik sorunları da getirmekte, bir anlamda niceliksel büyüme kentlerin niteliklerini değiştirmektedir. Bunda en önemli etmenin Türkiye'nin göç hareketlerinin yapısında yaşanan değişim olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır...

Bugün, üretimi dışlayan tüketim ekonomisinden, dışa bağımlı tarım politikalarından, kamu üretim tesislerinin vahşice özelleştirilmesinden, güvenlik gerekçesiyle köylerin boşaltılmasından kaynaklanan, yoksulluktan, kırsal itici özelliklerinden beslenen ve daha çok doğudan batıya gerçekleşen bir hareketlilik ile karşı karşıyayız... Son dönemde gözlenen göçlerin eskisinden en önemli farkının, kentlerimizin gelen göç dalgalarını kendi içinde eritebilme, yeni yaşam olanakları sağlayabilme olanaklarını tümenden yitirmesi olduğu söylenebilir. Eski kentsel düzen yeni gelen misafirlerine, kentsel yaşama katılma, kentsel değerleri benimseme umudunu verebiliyordu; gecekonduların önceleri geçici bir barınak yeri, bir ara durak olarak görülmesi de bununla ilgiliydi. Artık büyük kentlere gelenler bu tür umutları beraberlerinde taşıyorlar.

Günümüzdeki göç dalgalarının bir başka özelliği de, eskisi gibi kentin bütününe değil, yalnızca belli bölgelerine yöneliyor olması. İstihdam yaratmayan, üretimi değil tüketimi esas alan ekonomi politikaları göç edenlerin iş bulma umudunu yok etmekte, kente gelenler, kentli bireyler olmayı değil, kendini koruma refleksi doğrultusunda, siyasi ve ekonomik çıkara dayalı, sosyal ve ekonomik amaçlı bir gettolaşmaya yönelmektedir. Bundan dolayı artık büyük kentlerimizde yalnızca belli etnik ya da dinsel kökenden gelen nüfusun oluşturduğu yeni yerleşim yerlerini görmeye başlıyoruz. Artık göç kente değil yalnızca kentin belli mahallelerine yapılıyor. Nüfus hareketliliğinin niteliğindeki değişim yeni kentsel sorunları da beraberinde getirmektedir. Artık yerel yönetimler su, yol, çöp gibi klasik hizmetlerinin yanında yeni sorun alanlarıyla uğraşmak, yönetim anlayışlarında değişikliğe gitmek zorundalar.

- Yerel Yönetimler Neo-liberal Politikaların Egemenliğinde

Küresel politikaların bütün dünyada yaygınlaşmaya başlaması ile birlikte uygulamaya konulan kent politikalarının odağındaki "yurttaş" kavramının yerini "müşteri" kavramı almıştır. Bu yaklaşımlar, esas olarak görevi, yurttaşlarına sağlıklı, güvenli, olanaklarından her kesimin eşit olarak yararlandığı çağdaş yaşam alanları hazırlamak ve sunmak olması gereken yerel yönetimlerin, sosyal politikalardan giderek uzaklaşmalarını getirmiştir. Küresel güç odaklarının beklentileri doğrultusunda birçok yasal ve yönetsel düzenlemeyi süratle hayata geçiren merkezi yönetimin ekonomi politikalarının temelinde, doğal ve kültürel varlıkların, kıyıların, yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin, kamu arazilerinin ve kent topraklarının yağmalanması yatmaktadır.

Bu yaklaşımlar sonucunda siyasal iktidar bir yandan politik birlikteliğini güçlendirip kendi "elitlerini" yaratırken bir yandan da toplumu kendi ideolojik yaklaşımı doğrultusunda şekillendirmeye çalışmaktadır.

- Sol Düşünce Yerel Yönetimlerden Uzaklaşıyor

Türkiye'de sol düşüncenin yerel yönetimlerde iktidara gelememesini, dünyada solun içinde bulunduğu bunalımdan ve küreselleşme biçiminde kavramsallaştırılan neo-liberal politikaların yaygınlık kazanma sürecinden bağımsız düşünmek olanaklı değil. Konuya ülke içinden baktığımız zaman ise karşımıza çıkacak en büyük dönüm noktası, az çok yerleşmiş bulunan yerel yönetim ve demokrasi geleneğini sekteye uğratmış olan 12 Eylül 1980 Darbesi olacaktır. 12 Eylül'ü, solun başarılı belediyeçilik uygulamalarını yarıda bırakan bir gelişme olarak nitelendirmek gerekir. Darbe dönemiyle CHP'nin yönetimde olduğu büyük kentlerde "toplumcu belediyeçilik" uygulamalarının ve Fatsa gibi özel deneyimlerin kesintiye uğramasını anımsamak gerekiyor. 1990'ların ilk yarısındaki kısa dönemi dışarıda bırakırsak, sol 1980'den bu yana yerel yönetimlerin uzağında kalmış bulunuyor. AKP'li belediyelerin, siyasi yandaşları, yerel sermaye sahipleri ve cemaat bağlantıları aracılığı ile uyguladıkları popülist politikalar, başarıyı olmasa bile oyları getirmiş durumda; yakın gelecekte bu durumun değişeceğine ilişkin güçlü işaretler yok. Kamuoyunda da sol partilerin yerel yönetimlerde başarıyı yakalayacağına ilişkin bir beklentinin var olduğundan söz edilemez. Bir anlamda çoğunluk, AKP'nin, izlediği popülist politikalar sayesinde daha uzun süre yerel yönetimlerde iktidarda kalacağı inancını paylaşıyor.

Peki neden böyle oldu?

Öncelikle solun uzun yıllardan bu yana iktidardan uzak kalmasının yarattığı ataletten söz etmek gerekiyor. Bu yüzdendir ki son dönemde kapsamlı, gerçek sol değerler üzerine kurulu ve uygulanabilir bir yerel yönetim

programı geliştirilememiş, daha çok geçici ve kişilere göre değişebilen politikalar izlemek zorunda kalınmıştır. Bugüne değin ortaya konan tepkilerin ortak özelliği de yalnızca AKP eleştirisine dayalı olmasıdır. Bir anlamda halkın gerçek gündeminde ilk sıraları alan, gündelik yaşantısında karşılaştığı yerel sorunlara çözüm getirecek politikalar üretilememiştir.

Diğer bir nedenden de, merkezden ve ulusal ölçekte yapılan siyasetin ve bu siyasetin unsurlarının yerel ölçekte yapılan siyaset için yeterli olacağı kanısındır. Söz konusu anlayış, bir taraftan siyasetin tanımlanmış bir ilişkiler ağı içinde kolektif olarak yapılan bir etkinlik olduğu gerçeğini göz ardı ederken, yerel düzeyde mevcut olan siyaset üretme potansiyelinin de gerçekleştirilememesine neden olmuştur.

Ülke tarihinin en kötü ekonomik krizinin yaşandığı, işsizliğin, yolsuzluğun ve gelir dağılımındaki bozulmanın görülmemiş boyutlara ulaştığı, özellikle genç nüfusun gelecek umudunun neredeyse yok edildiği bir dönemde, halkın gerçek gündeminde ilk sıraları alan, gündelik yaşantısında karşılaştığı bu sorunlara çözüm getirecek alternatif yerel politikalar ortaya konamamıştır.

Sol partilerimizin önümüzdeki yerel seçimler için ideolojik tutarlılığı olan kapsamlı bir yerel yönetim programı geliştirmeleri acil bir ihtiyaç olarak gündemdeki yerini korumaktadır. Bu çalışmanın amacı, solun yerel yönetimlerden uzak kalma nedenlerinden yola çıkarak, olası çözüm yollarının neler olabileceğini, alternatif politika önerilerinin hangi ilkelere dayanması gerektiğini belirlemek olacaktır.

- Sol Partilerimizin Kapsamlı Bir Yerel Yönetim Programı Olmalı

Sol partilerimiz, birkaçı dışında, önümüzdeki yerel seçimler için ideolojik tutarlılığı olan kapsamlı bir yerel yönetim programı geliştirebilmiş değil. Bundan dolayı, parti tarafından belirlenen adayın seçim çalışmaları ya da sol bir parti yönetimindeki yerel yönetimlerin uygulamaları genellikle adayın/belediye başkanının kişiliğine, dünya görüşüne göre değişebilmektedir. Oysa seçmenin, karşısında duran sol adayın yerel yönetimlerde nasıl bir politika uygulayacağını bilmesi gerekiyor. Değnilmesi gereken bir başka önemli eksiklik de, yerel yönetimler, özellikle de belediyeler üzerine yapılan çalışmalarda ve kamuoyunda dile getirilen yorumlarda çoğunlukla, var olan sistemin, kurulu iktidar yapılarının olumsuz yönlerinin ön plana çıkarılması, bir anlamda çözümlenmelerin yalnızca AKP eleştirisi üzerinden geliştirilmeye çalışılmasıdır. Bu tutum, bir yandan sola gönül vermiş kitlelerin umutlarını kırarken bir yandan da "sol, hizmet değil, laf üretir" biçimindeki önyargıların güçlenmesine yol açmaktadır.

2) Yerel Yönetimler için Yeni Bir Sol Program

- Kentlerde Alternatif Bir Sol Politikanın Dayanaacağı Kaynaklar

Yukarıdaki satırlarda, solun yakın tarihte başarılı belediyeçilik uygulamaları gerçekleştirdiğinden söz etmiştik. Alternatif bir sol yerel yönetim programının oluşturulmasında Yeni Belediyeçilik Hareketi olarak adlandırılan belediyeçilik deneyimlerinden elde edilen sonuçlar yol gösterici olabilir.

Toplumcu Belediyeçilik yaklaşımı olarak da adlandırılan bu girişim ilk olarak Ankara'da Vedat Dalokay, İstanbul'da Ahmet İsvan ve İzmit'te Erol Köse döneminde, CHP'li belediyelerce yaşama geçirilmiştir.

Yeni yaklaşım hangi ilkeleri öngörüyordu?

Toplumcu belediye toplumsal adaletçi olacaktır; bütün halk katmanlarının karar sürecine katılmasına olanak tanıyacaktı; yalnızca bir yerel yönetim birimi değil, adeta bir yerel hükümet gibi hareket edecekti; kentte tekeli rantların oluşmasına izin vermeyecekti; kaynak yaratıcı ve üretici bir yönetim sergileyecekti; diğer belediyelerle birlikte hareket edip, birlikçi ve bütünlükçü olacaktır. Bir başka anlatımla yeni belediyeçilik anlayışı, "demokratik-katılımcı; üretici; kaynak yaratıcı; düzenleyici; birlikçi-bütünlükçü" olarak özetlenebilecek ilkeler etrafında gelişecekti.

Buna göre, belediyeler artık, karizmatik belediye başkanlarının ön planda olduğu, kısa vadeli, gelip geçici kararların alındığı yerler olmaktan çıkarılıp, uzun süreli, planlı, geniş kapsamlı politikaların uygulandığı yönetim birimleri olacaktır.

Yeni belediyeçilik anlayışını benimseyen belediyelerin, uygulamalarını Adalet Partisi döneminde gerçekleştirdiklerini, bir anlamda merkezi hükümetin baskısı altında bu girişimleri sürdürdüklerini belirtmek gerekir.

Kentleşme politikası ve yerel yönetimlerle ilgili yeni politikalar arayışında, Anadolu'nun zengin mimarlık birikimini, kent planlaması alanında yetişmiş insan gücümüzü ve az çok yerleşmiş bulunan yerel yönetim geleneğini de unutmamak gerekiyor.

Alternatif sol programda, yerel yönetimlerin işleyiş sürecinde dayanacağı temel ilkeler için yakın geçmişimize, Toplumcu Belediyeçilik anlayışına bakmamız yeterli olacakken, kentsel düzenin kuruluşu, gündelik yaşamın sürdürülme biçimi için de yüzümüzü batıya, Avrupa kentlerinin işleyiş biçimine çevirmemiz gerekli olacaktır. Yüzyıllardan bu yana uygarlık ve kentsel yaşamın iç içe geçmişliğinin zengin örneklerini sergileyen Avrupa kentlerinin düzeni ve işleyiş biçimi alternatif sol programın oluşturulmasına önemli katkılar sağlayabilir. Farklı kökenlerden, siyasal ve kültürel geleneklerden beslenen çok sayıda Avrupa kenti için bir genelleştirmede bulunmak oldukça zor. Bundan dolayı, Avrupa kent kültürünün ve kentsel yaşamının işleyişinin dayanacağı temel ilkeleri belirlemek üzere imzaya açılan Avrupa Kentsel Şartı'nı yol gösterici bir rehber olarak alabiliriz. (Ancak Şart'ın, büyük ölçüde neo-liberal politikardan esinlenen ekonomiye ilişkin ilkelerinin sol bir programın parçası olamayacağını da hemen belirtmek gerekir.) Avrupa Konseyi Yerel Yönetimler Konferansı'nda, Mart 1992'de, kabul edilen ve 2008'de güncellenen Avrupa Kentsel Şartı, kentlere ekonomik ve kültürel alanda yol göstericilik yapmak üzere tasarlanmıştır. Şart'ın Avrupa Birliği değil de Avrupa Konseyi'nin bir ürünü olduğunu özellikle belirtmek gerekir. Avrupa Kentsel Şartı'nda, planlamadan farklı kültürlerin korunmasına değin, kentsel yaşamın bütün yönlerine ilişkin temel ilkeleri bulabilmek olanaklıdır.

- Sol Yerel Yönetimlerin Temel İlkeleri

Yukarıda özetlemeye çalıştığımız yol gösterici metin ve deneyimlerin ışığında alternatif bir yerel yönetim programının dayanması gereken temel ilkeleri şöyle sıralayabiliriz:

a) Yerel Hizmetlerin Görülme Biçimi

- Demokratik ve Katılımcı Bir Yönetimin Kurulması

Kentler yerel demokrasiye ve insan haklarına saygılı, yönetsel ve akçal özerkliğe sahip yerel yönetimler tarafından yönetilir. Bireylerin yerel siyasal yaşama etkin biçimde katılmaları esastır. Katılım kâğıt üstünde kalmaz, kentlilerin yerel yönetim uygulamalarının bütün aşamalarına aktif biçimde dahil olmalarına olanak tanıyacak araçlar oluşturulur. Yurttaşların yönetime gerçek anlamda katılımını sağlamak için yerel yönetim organları ve halk arasında güçlü iletişim kanalları kurulur. Karar verme sürecinin sonucunda ortaya çıkan politikalar açık ve anlaşılabilir. Katılımı etkin kılabilmek için bütün yönetim süreci halka açık biçimde işler. Bireylerin bilgi edinme hakkına erişmesinin önündeki bütün engeller kaldırılır. Kentin geleceğini etkileyecek önemli projeler ilgili taraflar ve yöre halkıyla birlikte gerçekleştirilir. Kent planları, kent yerel özellikleri dikkate alınarak ve yeterli bilgiye başvurulmuş hazırlanır.

- Kentsel Rantların Kamuya Kazandırılması

Yerel yönetimler, kentsel alanlarda verilen hizmetlerin sonucunda oluşacak rantların kamuya kazandırılması konusunda gereken bütün önlemleri alır. Kent planlarına rant kazanma aracı gözüyle bakılmaz, planlarda birtakım kişi ve kuruluşların rant beklentilerini karşılamaya yönelik değişiklikler yapılmaz. Ortak bir zenginlik olan toprağın kullanılmasında ve imar planlaması aşamasında oluşan değer artışından yalnızca mülkiyet sahiplerinin değil, toplumun bütün kesimlerinin yararlanması için gereken önlemler alınır.

- Hizmetlerin Yerel Yönetim Örgütüncü Görülmesi

Yöredeki hizmet ve uygulamaların olabildiğince yerel yönetimin kendi örgütüncü karşılanması esastır. Buna uygun koşulları sağlamak için teknik donanım sağlamak, çalışanlara hizmet içi eğitim vermek gibi önlemler alınır.

- Hizmetlerin Plana Dayalı Olarak Görülmesi

Yerel hizmetlerin günübirlik kararlardan uzak biçimde, geniş kapsamlı planlar çerçevesinde yapılması esastır. Yerel yönetimlerin bütün kararları, belli bir programa bağlı olarak, konu ile ilgili uzmanların, uygulayıcıların ve demokratik kitle örgütlerinin görüşleri alınarak yaşama geçirilir.

b) Kentsel Yaşam Düzeyinin Geliştirilmesi

- Sağlıklı Bir Kentsel Çevre Yaratılması

Kentler, bireylerin sağlıklı, güvenli ve güzel bir çevrede yaşamasına olanak tanıyacak biçimde düzenlenir. Bunun için atık yönetimi, hava, su, toprak kirliliği, gürültü kirliliği, tehlikeli atıklar, doğal felaketler gibi konularda etkili ve kapsamlı bir kentsel çevre siyaseti izlenir. Kentlilerin su hakkına erişimine olanak sağlayacak bütün önlemler alınır. Spor, eğlenme-dinlenme amaçlı etkinliklerin sunulmasına ve yeşil alanların geliştirilmesine önem verilir. Kentsel gelişim, kentin kendine özgü niteliklerinin ve tarihi özelliklerinin korunmasına dayanılarak sürdürülür...

- Kentsel Düzenin Sağlanması, Sokağın Canlandırılması

İmar planlarının hazırlanmasında sermayenin isteklerine değil, kentin düzenli gelişimine ve kentsel yaşamın gereklerine göre hareket edilir. Kentsel görünümü güzelleştirmek için mimari yaratıcılık özendirilir ve yeterince açık alan oluşturulur. Sokağın toplumsal bir alan olarak yeniden kazanılmasına özellikle önem verilir. Bunun için yaya kaldırımları geniş tutulur, yaya bölgeleri oluşturulur, sokaklar iyileştirilir ve trafik akımı denetim altına alınır.

- Yaya Öncelikli Bir Ulaşım Sisteminin Kurulması

Özel araçların kentler ve doğal çevre üzerinde yarattığı baskıya yönelik önlemler geliştirilir. Sözelimi, toplu taşıma araçlarına, bisikletlere ve yayalara öncelik tanınır; özel yaya ve bisiklet yolları oluşturulur... Kent içi düzenlemelerde araçlar değil yayalar önceliklidir. Bütün trafik düzenlemelerinde ulaşım güvenliğinin sağlanmasına özen gösterilir. Engellilerin ve yaşlıların özel gereksinimleri dikkate alınır. Köprülü kavşak ve üst geçitlerin kent kimliğine, yayalara ve ulaşım sistemine verdiği zararlar göz önünde bulundurulur. Gerektiğinde, zaman ya da mekân açısından araç trafiğini kısıtlayıcı önlemler alınır...

- Kültürel ve Sanatsal Etkinliklerin Geliştirilmesi

Kültür ve sanat etkinliklerinin gerçekleştirilmesinde ve kültürel demokrasinin oluşmasında yerel yönetimler yaşamsal bir rol oynar. Bu kurumlar, kentin kültürel geleneği ve nüfuslarının kültürel özellikleri ışığında bir kültür politikası belirleme ve uygulama hakkına sahiptir. Mimarlık, dil, sanat, müzik ve yazının kentin tarihi ve toplu hafızasını oluşturduğuna, bunların aynı zamanda yaşam biçimlerindeki, toplumsal davranış kalıplarındaki ve kültürel mirasın oluşumundaki değişiklikleri gösterdiğine inanılır. Bütün kent sakinleri kültürel etkinliklerden serbestçe yararlanır...

- Barınma Hakkına Erişimin Sağlanması

Kentlilerin sağlıklı bir konuta erişmelerinde yerel yönetimler öncü rol oynar. Toplumsal ve ekonomik olanakları kısıtlı olan kişilerin konut hakkının gerçekleşmesi pazar düzeneklerine bırakılmaz... Düşük nitelikli yerleşim yerlerinin yenilenmesi için özel programlar geliştirilir. Bu amaç doğrultusunda uygulanacak kentsel dönüşüm programlarının asıl amacı, toprak rantını elde etmek değil, bireylerin daha nitelikli ve kendi yaşam koşullarına uygun yerleşim yerlerinde yaşamalarını sağlamak ve düzenli kentsel gelişmeyi gerçekleştirmektir. Kentsel dönüşüm bölgelerindeki

Bülent Duru

çalışmalar, burada oturan nüfusun yapısı değiştirecek ya da buralarda kiracı ve mülk sahibi olarak oturanları bu alanlardan dışlayacak biçimde gerçekleştirilmez. Bu amaç doğrultusunda gerektiğinde kamu fonları kullanılır.

c) Sosyal Politikalar

- Toplumsal Adaletin Sağlanması

Yerel yönetimlerin bütün kararlarında toplumsal adaleti sağlama kaygısı göz önünde bulundurulur. Yoksulların, öğrencilerin ve desteğe gereksinim duyan bireylerin özel durumlarına uygun politikalar üretilir. Cinsiyet, yaş, etnik köken, din, fiziksel yetersizlik gibi bir ayrıma bağlı kalmadan herkesin kentsel yaşama aktif biçimde katılmasını sağlayacak önlemler alınır.

- Kentsel Düzenlemelerin Kadın Odaklı Olması

Kadınlar, gündelik yaşamın sürdürülmesine yönelik hizmetlerden en çok etkilenen kesim olduğu için yerel politika kararlarında kadınların gereksinimlerine özel önem verilir. Kadınların kent yönetimine aktif biçimde katılmalarını sağlamak için gereken bütün önlemler alınır. Yerel nitelikli kararların alınışında kadın örgütlerinin görüşlerine de başvurulur. Ulaşım altyapısına değin kentin mekânsal düzenlenmesinde kadınların özel gereksinimleri göz önünde bulundurulur. Güvenliği tam olarak sağlanan kentin tüm sokakları geceleri aydınlıktır, yolları yürüyüş yapmaya elverişlidir, herkes için erişilebilirdir. Mahallelerde yerel yönetimler öncülüğünde, kadınlara özel sağlık kuruluşları, sığınma evleri, kültür merkezleri oluşturulur.

- Engelliler İçin Özel Politikaların Geliştirilmesi

Çocuk, yaşlı, hasta ve engelli gibi kümelerin kentsel yaşama etkin biçimde katılımını sağlamak için kent, herkesin her yere erişmesini sağlayabilecek biçimde tasarlanır. Bütün ticari, yönetsel ve kamusal yapılar; toplumsal-kültürel, sportif ve dinsel etkinlikler; caddeler; kamusal alanlar; kültürel ve toplumsal etkinlikler, içinde bulunduğu fiziksel ve toplumsal sorunlar ne olursa olsun, herkese açıktır. Engelli ve dezavantajlı gruplara ilişkin politikalar onları toplumla bütünleştirici yönde düzenlenir; alınan önlemler aşırı korumacı değildir. Özel sorunu olan bu gruplar için gereken düzenlemeler yapılır; örneğin, konut ve işyerleri, tuvalet, ulaşım ve teknik araçlar engelliler göz önünde bulundurularak tasarlanır. Yaşı ve sağlık durumu ne olursa olsun herkes kamusal alanlarda kendini ev ve işyerinde olduğu gibi güvenli ve rahat hisseder.

- Kültürlerarası Kaynaşmanın Sağlanması

Ayrımcılık karşıtlığı kent politikalarının temel ögesi olarak alınır. Farklı yörelerden gelen gruplarla, değişik gelenek, kültür, dil ve dine sahip olan toplulukların uyum içinde yaşamasına önem verilir. Bütün kentlilerin kamusal alanlara, meslek edindirme kurslarına, okullara, kültürel etkinliklere ve kentsel yaşamın diğer yönlerine eşit biçimde katılmaları için uğraş verilir. Çok kültürlülüğe dayanan söz konusu kültür ve eğitim politikaları ayrımcı değildir, ırkçılık karşıtıdır; azınlık gruplarının kültürel gereksinimlerini, değişik kültürler ve dinler arasında iletişim ve değişimi dikkate alır. Farklı kültürlere mensup olanlar iş olanaklarından eşit biçimde yararlanır.

3. Ankara Ortak Forumu Toplandı 29.12.2013 - Ankara Çağdaş Sanatlar Merkezi

 YEŞİL MASA ÇEVRE FORUMU MODERATÖR İNCİ GÖKMEN Bozkır'dan Önce, Orman Vardı, Dereler Özgür Akardı...	 TOPLUMSAL VİCDAN BELLEK FORUMU MODERATÖR AHMET ABAKAY Görmez İdik, Bir An Geldi, Biz Öğrendik, Görmesini...	 FAZLA MESAI MASASI EMEK FORUMU MODERATÖR ECEHAN BALTA İşçisin Sen İşçi Kal!	 TRİBÜN UNITED TARAFTAR FORUMU MODERATÖR MUSTAFA BERKAY AYDIN Futbol Borsada Değil Arsada Oynanır	 YETER AVM ALTERNATİF TÜKETİM FORUMU MODERATÖR HADİ SİNAN İSKİT (Saksılı Çocuk) Tükenmeden, Tüketmeden, Hayat Sokakta!..
--	--	---	---	---

3. Ankara Ortak Forumu Yeşil Masa Forumu Sonuç Değerlendirmesi

Moderatör: Prof. Dr. İnci Gökmen - Eş moderatör ve Yazman: Öteki Bisiklet

Yeşil Masa'da (Çevre Forumu) Prof. Dr. İnci Gökmen moderatörlüğünde insana, hayvana, yeryüzüne özgürlük ilkesi ile çevre kirliliği, doğal kaynakların hızla tüketilmesi, temiz su ve gıdaya ulaşmanın giderek zorlaşıyor olmasını; kapitalizmin kâr hırsının alt üst ettiği doğal dengeyi, genetiği değiştirilmiş organizmalarla beslenmeye mahkûm ediliyor oluşumuzu; alternatif beslenme, ulaşım, tüketim alışkanlıklarını nasıl uygulayabileceğimizi konuştuk.

1994 yılından beri Ankara üzerine kâbus gibi çöken yerel yönetim anlayışını, bu anlayışın sebep olduğu siyanürlü içme suyu krizini, otomobil merkezli ulaşım neden mecbur bırakıldığımızı, ağaçların soluduğumuz havaya pozitif etkisi doğrudan ve kesinken, katledilen binlerce ağacı; karbondioksit, karbonmonoksit gibi gazların salınımını daha da arttıracak ve Yüzüncü Yıl Mahallesi'ni ikiye bölecek olan otoyolu ve tüm bu sorunlarla mücadele metotlarını tartıştık/gündeme getirdik.

Geldiğimiz noktada hidroelektrik santrallerinin, termik santrallerin bize zararının dokunmayacağını düşünmenin oldukça büyük bir hata olduğuna; toprağı, suyu, havayı insanın nasıl kirlittiğine dikkat çekildi. Ortaya çıkan bu tablonun makro düzeyde yeryüzünde, mikro düzeyde ise şehirde yaşayan tüm canlıların sağlığını tehdit ederek sağlıklı yaşam üzerinde ciddi riskler oluşturduğu üzerinde duruldu. Ancak insanı karamsarlığa sürükleyen bu durumun aslında çözümsüz olmadığı; doğrudan eylemlerle, yerel yönetimlere verilen mesajlarla, tüketim alışkanlıklarının değiştirilmesiyle, alternatif enerji kaynaklarına yönelmekle, organik tarımın yaygınlaşmasıyla bu karanlık tabloyu iyileştirmenin mümkün olduğu belirtildi.

İnsanın doğal kaynakları büyük bir açgözlülükle, plânsızlık içinde tüketerek, israf ederek, doğal dengeye verdiği zarar sonucu biyolojik çeşitliliğin hızla azalmasına sebep olduğu hatırlatıldı. Tarımda, gündelik hayatta, sanayide kullanılan kimyasalların, çevreye, doğal hayata, insan hayatına olumsuz ve geri dönüşü olmayan etkileri tartışıldı. Radyasyonun, GDO'lu besinlerin kısırlıktan kansere sebep olduğu hastalıklar, atmosferdeki CO² miktarının kritik eşik olan 350 sınırını aşması ve buna bağlı olarak yaşanan iklim değişiklikleri masaya yatırılarak çözümleri hakkında fikirler üretildi, çözümlerin uygulanabilirliği tartışıldı. Üretilen enerjinin aslında bizim tarafımızdan değil, otomotiv, silâh sanayi gibi büyük sanayi kollarınca tüketildiğinin altı çizildi. Kişisel tasarrufun tek başına yetmediği, enerji üretim süreçlerine, yöntemlerine yasalarla ve yönetmeliklerle müdahalede bulunulmasının gerekliliği ortaya kondu.

İklim toplantılarının yapılıyor, protokollerin imzalanıyor olduğu, ancak ülkemizde bu durumun pratikte karşılığının olmadığı konuşuldu.

Aslında yeryüzünün gıda üretiminin mevcut dünya nüfusuna eşit paylaşıldığı takdirde 14 milyar insanı doyurabilecek miktarda olduğu ancak açlığın failinin doğrudan kapitalizm olduğu vurgusu yapıldı. World Watch istatistiklerine göre dünyada 1.2 milyar aç insan varken, 1.2 milyar da obez insanın var olduğu bilgisi verildi.

Çevreye belki de en büyük zararı veren fosil yakıt merkezli ulaşım endüstrisinin çıkmazları, sürdürülemez oluşu ve buna karşı üretilen alternatifler konuşuldu. Yalnızca ülkemizde yılda ortalama 5000 ölü, 25000 sakat birey gibi korkunç bir maliyeti olan otomobil temelli ulaşım alternatif olarak bisikletin öne çıkarılması gerekli dendi. Metro kullanımının Ankara özelinde %2 ile sınırlı olduğu istatistiği paylaşıldı.

Yeşil enerji kaynaklarının kullanımı için kamuoyu oluşturulup, kamuoyunun bu hususta bilinçlendirilmesi gereği dillendirildi. Ekolojist, çevreci olmanın yetmediği bunu hayatımıza yerleştirmemiz gerektiği üzerinde duruldu.

ODTÜ'de seçmeli ders olarak verilmeye başlanan Yeşil Kimya dersinin amacı anlatıldı. Ders yeni ürünler üretilirken toksik özelliğinin, sağlığa etkisinin irdelenip alternatifinin bulabilirliği üzerine yoğunlaşıyor. Yan ürünlerin de zararsız olabileceğine ve yeşil kimya ile üretimin mümkün olduğuna dikkat çekildi.

Daha yaşanılabilir bir dünya için temiz gıda üretiminin önemi vurgulandı ve organik tarıma geçmenin elzem olduğuna işaret edildi. Tarımda kullanılan kimyasallar sebebiyle pestisit gibi zararlı maddelerin yetiştirilen ürünlere geçmesi ve oluşturduğu riskin göz ardı edilemez olduğu dile getirildi.

Güneşköy

Proje hakkında, proje bileşenleri tarafından bilgilendirilme yapıldı. Projenin işleyiş prensipleri ve süreçlerine ilişkin detaylı açıklamalar verildi. Projenin kâr amacı gütmeyen yapıda olduğu ve kârın 'temiz gıda' olduğu vurgusunun yanı sıra bölge halkına istihdam sağladığı belirtildi. Güneşköy Projesi'nin komşu çiftliklere örnek

teşkil ettiği, kırsalda yaşayan kadın nüfusunun ekonomik özgürlüklerini elde etmesinde bu tip projelerin ön ayak olabileceği üzerinde duruldu. Köylünün ürettiği ürüne pazar bulamaması, şehirli-köylü dayanışması gereği, ilaçlı tarımın çıkmazları, sürdürülebilir olmayışı ve çevreye olumsuz etkileri, bu projenin model olarak alınıp kopyalanabilir olması gerektiği konuları anlatıldı. Güneşköy'ün ilham verici olması ve iyi bir örnek teşkil etmesi önemlidir; tohum meta değildir, ticarileşemez, GDOların saldırısı altındayız, buna engel olmak için tohum takas şenliği yapılıyor, tohumlar kuşaktan kuşağa aktarılmalıdır, denildi.

Ne yapmalı?

* Ortak, anlaşılabilir dil oluşturmamız (Yönetişim, ekolojik gibi sözcüklerin en az geçtiği metinlerle derdin halka aktarılması).

* Hedefleri ve talepleri somutlaştırmalı ve hemşehrilere, katılımcı yurttaşlara, belediye meclis üyesi adaylarına mesajları iletmeliyiz.

* Adil ve doğaya ve tüm canlılığa saygılı yönetim talebimizi daha yüksek sesle iletmeliyiz.

* Talepleri 'sistemi değiştirmek' üzerine yürütmeliyiz.

* Yerel yönetimlerden bilgi talep etmeli, çevreci politikalar üretilmesi için baskı kurmalıyız.

* İktidarın değişmesi yetersizdir, olaylara bakış da değişmelidir.

3. Ankara Ortak Forumu Yeter AVM Forumu Sonuç Değerlendirmesi

Moderatör: Hadi Sinan İskit, 100. Yıl İnisiyatifi
Eş moderatör: Seven Ağır, Seğmenler Forumu
Yazman: Elif Noyan, 100. Yıl İnisiyatifi

Forum iki ayrı bölümde gerçekleşti; herkesin konuyla ilgili bilgi ve düşüncelerini paylaştığı ilk bölüm ve çözüm önerilerinin ve çözüm amaçlı var olan uygulamaların konuşulduğu ikinci bölüm.

İlk bölümde katılımcılar, AVM'lerin yaygınlaşmasını tüketim kültürü, üretimin ve doğrudan üretici ile ilişkinin ortadan kalkması, kapitalizm ve neoliberal politikalar, dışa bağımlılık, rant ve inşaat odaklı kent ekonomisi ve kamusal alanların ortadan kalkması ekseninde tartıştılar. Bu tartışmada öne çıkan gözlem ve fikirler şunlar oldu:

- Son 10 yılda AVM sayısında %400'lük bir artış oldu. Ankara kişi başına düşen AVM alanında hem Türkiye, hem de Avrupa'da birinci durumda.
- AVM'lerin artması küçük esnafın gerilemesiyle beraber seyretti. 2005'ten beri 1,137,000 esnaf işi bırakmış. Perakende sektör kârının %75'i AVM'lerin elinde.
- AVM'lerin kârlarını maksimuma çıkarmak amacıyla ürün hacimlerinin önemli bir bölümünü ithal ettikleri, bunun ise iktisadi bağımlılığı arttırdığı söylendi. Türkiye gibi verimli bir coğrafyada dahi gıda yeterliliğinin sona erdiği tespit edildi.
- AVM'lerin yükselişinin içinde yaşadığımız tüketim odaklı iktisadi düzende davranışları şekillendiren ve manipüle eden pazarlama yöntemleri ile ilişkisine dikkat çekildi. Reklamlar ile insanların davranışlarının yönlendirildiği, alışkanlıkların şekillendirildiği belirtildi. Ayrıca tüketim özendiriciliğinin özellikle çocukları tavlama yöneldiği ve böylece bütün aileye hakim olma amacı güttüğü tespiti yapıldı. Tüketim yönlendirilmesi üzerine örnekler verildi: "Dünyada tüketilen 50,000 kalem ürün varsa, insan bunun yalnızca 1000'ine ihtiyaç duyuyor." "Karşılaştığımız ürünler nasıl algılanıyor, ürünler nasıl daha çekici hale getirilebilir?"

sorusunun cevapları için pazarlama amaçlı nörolojik çalışmalar yapıldığından bahsedildi. Bu minvalde "insanın gerçek ihtiyaçları nedir, neye ihtiyaç duyuyoruz" türü kavramsal ve etik tartışmaların önemli olduğu ifade edildi.

- AVM'lerin üzerinde yükseldiği tüketim ekonomisinin üretimden bağımsız düşünülmemesi söylendi. AVM'ler kapitalizmin kar odaklı ve eşitsiz ilişkilere dayanan üretim yapısının bir uzantısı olarak tartışıldı. "60 haneli köyde şu an yalnızca 2 hane hayvancılık yapıyor. Köylüler eskiden kendileri ürettikleri sebze ve meyveyi, şimdi gidip çarşıdan alıyorlar" denirken alternatif üretim ve köy üretimini desteklemek üzerine bir takım görüşler sunuldu. Büyük sermaye gerektiren organik sertifikaların küçük köylünün önünde bir engel olduğu, alternatif üretimin desteklenmesinde köylüden sertifika parası alınmaması, tarım ve hayvancılıkta doğrudan devlet destekleri ve üretici kooperatiflerinin desteklenmesi gibi bir takım desteklere ihtiyaç olduğu belirtildi. Bu konuyla ilişkili olarak üretim odaklı ve kendine yeterli, alternatif bir iktisadi sistemin olanakları üzerine düşünmek gerektiği dillendirildi.
- AVM'lerin tüketim kültürünün bir simgesi ve üretimde kapitalist ilişkilerinin hakimiyetinin bir uzantısı olmalarının ötesinde inşaata ve ranta dayalı bir kalkınma modelinin içinde geliştiklerine değinildi. AVM inşaatlarının yüksek rant getirileri sebebiyle sermaye-iktidar ilişkileri eşliğinde, hukuksuzluk içinde gerçekleşen 'yeniden dönüşüm' projelerinin bir bileşeni olduklarına dikkat çekildi. Bu anlamda kamusal alanlar ve ekolojik denge pahasına gelişen aşırı yapılaşmanın bir boyutu olarak AVM'lerin önüne geçmek için hesap verebilen, katılımcı yerel yönetimler talebinin önemine değinildi.

İkinci bölümde konuşmacılar kendi içlerinde yer aldıkları veya haberdar oldukları alternatif tüketim ve üretim ağları hakkında bilgi verdiler ve 'ne yapmalı'yı konuştular:

- Bu tartışmada kooperatiflerin olası yararları ve yetersizlikleri konuşuldu. Bazı katılımcılar yerli, küçük üreticiyi desteklemek için kooperatiflerin desteklenmesi gerektiğini söylerken, bazı katılımcılar daha kökten (yalnızca araçları ortadan kaldırmayan ama üretimle tüketimi tamamen entegre eden) çözümler düşünülmesi gerektiğini belirttiler.
- Boykotların üretim üzerinde baskı oluşturmak için kullanılabileceği belirtildi.
- AVM'lerin apolitik yerler olduğu tespitiyle, AVM'nin hayali sosyalliğinin tam tersini yaşayabildiğimiz gerçek kamusal alanlarımız olmalı; bunun için kamusal alanları yeniden

talep etmeli, parklara sahip çıkmalıyız denildi.

- Tüketim alışkanlıklarımızı değiştirmeye çalışmanın önemli olduğu görüşü yaygındı. Köylüyle, çiftçiyle doğrudan ilişki kurmak, desteklemek, hazır gıda, ambalajlı ürün tüketmemek gereği yanında ulaşım konusunda da tüketim alışkanlıklarımızı değiştirip toplu taşımaya yönelmeliyiz denildi. Enerji ve gıda politikalarında örgütlenerek siyasi baskı yaratmalı, alternatif politikaları talep etmeliyiz. Kent düzeyinde taleplerimizi yansıtabileceğimiz belediyelerin ortaya çıkması için mücadele etmeliyiz denildi.
- Çocuklar için de alternatif gelişim alanları yaratmalıyız. AVM'lerdeki çocuk alanlarının çekiciliğini yok etmeliyiz.

Ankara'daki alternatif üretim/takas grupları üzerine kısa sunuşlar yapıldı:

Doğal Besin, Bilinçli Beslenme Grubu

(<http://ankaradbb.wordpress.com/>)

Aracıları aradan çıkarıp Ankara çevresindeki küçük üreticilerle tüketiciyi birleştiriyoruz. Köylere ziyaretlere gidip ürünleri ve üreticileri yerinde de görüyoruz. Sertifikalı veya sertifikasız üreticilerimiz var ama herkes üretim sürecini anlatıyor. Üretimde nasıl yöntemler kullandıklarını açıklıyorlar. Bu şekilde gerekli bilgi ve güven ortamını sağlıyoruz.

Ankara Paylaşım Pazarı

(facebook grubu, paylasimpazari@googlegroups.com, paylasimpazari@gmail.com)

Birkaç arkadaş olarak Kuğulupark'ta Paylaşım Pazarı'nı başlattık. Eşya Kütüphanesi ve Zumbara'dan ilham aldık. Elimizde fazla olan eşyaları serdik. Amaç ücret almadan sadece ihtiyacı olanın gelip almasıydı. İnsanlar böyle bir alandan bir şey almaya çekindiler. Bir şey almak için insanın fakir olması lazım gibi bir algı vardı gelenlerin bazılarında. Koşulsuz alıp vermeyi öğrenmenin önemli olduğunu düşünüyoruz.

Freecycle Ankara

(<http://groups.yahoo.com/group/freecycleankara>)

Freecycle elinde kullanmadığı eşyalar olanlar ile, o eşyalara sahip olmak isteyenleri, tamamen ücretsiz olarak e-mail yolu ile birleştirmeye ve geri dönüşümünü arttırmaya çalışan uluslararası bir proje. Ankara'da 1000'den fazla üyesi olan Freecycle'in yahoo grubu etkin bir şekilde işliyor, her türlü malzemenin değiş tokuşu yapıyor.

Zumbara Ankara

(<http://blog.zumbara.com/>,

<https://www.facebook.com/zumbaraankara>)

Para yerine zamanın kullanıldığı, yetenek ve tecrübelerin paylaşıldığı bir topluluk. İnsanlar sahip olduğu yetenekleri ve becerileri hiçbir maddi karşılık olmadan paylaşıyorlar. Örneğin Zumbara Ankara'da ücretsiz katılabileceğimiz yoga dersleri verilmektedir.

Eşya Kütüphanesi

(<http://esyakutuphanesi.com/>)

İnsanların birbirleriyle eşyalarını paylaştıkları, ödünç verdikleri bir platform.

Ortak Dolap

(<http://www.ortakdolap.com/>)

Özellikle bebek ve çocuk eşyalarının bulunabileceği ikinci el giyim sitesi.

3. Ankara Ortak Forumu Toplumsal Vicdan/Bellek Forumu Sonuç Değerlendirmesi

Moderatör: Ahmet Abakay
Eş moderatör: Ahmet Bal,
Türk Konut Halk Meclisi
Yazman: Barış Özkan, Üç Fidan Forumu

Toplumsal Vicdan/Bellek Masası vicdanlarımızı kanatmış onlarca olayı sorgulayıp hafızalarımızı tazelediğimiz, saflarımızı netleştirdiğimiz ve haykırdığımız bir forum oldu. Forumda devletin yok saydığı, toplum belleğinden silmeye çalıştığı ve kendini göstere göstere yargılayamadığı onlarca olayda yakınlarımızı kaybetmiş, işkence görmüş, bu olaylara tanıklık etmiş, bu olaylara dair hikâyesi olanlar ve vicdanlara diyeceği olanlar bir araya geldik. İçlerinde Sivas ve Maraş Katliamları, cezaevi işkenceleri ve operasyonları, aydın Kürt gazeteci cinayetleri, Dersim'in kızları, Gezi şehitlerinin konu olduğu, katılımcıların yutkularını dinlediği birçok olay anlatıldı. Onca ölümün, acının, zulmün, işkencenin ve kayıtsızlığın dillendirildiği bir buluşmada, ailelileri katledilmiş katılımcıların yanında konuşmanın kolay olmadığı sıkça dile getirildi. Bunun yanında acılarımızı deşmek, vicdanları tekrar tekrar kanatmaktan çok omuz omuza mücadele etme ve bu mücadeleyi sokaklarda vermenin gereği vurgulandı. Bu olaylarla ilgili hukuk mücadelesi süreçleri detaylı şekilde anlatıldı; devletin zulmü ve hukuksuzluğunda süreçlerin benzerlikleri ve devletçe bir sistematik

inde ele alındığı birbirinden farklı anlatımlarda belirginleşti. Dün ve bugün egemenlerin, hükümetlerin kendi çıkarları doğrultusunda yönettikleri bir hukuk anlayışına dair birçok tespit yapıldı. Toplumsal vicdan sorgulamasının daha geniş zemini kapsayabileceği dillendirildi. Vicdanlarını sorgulamayan insanlar her ne kadar bu vicdansızlıkla yüzleşmek istemiyorsa da toplumsal belleği taze tutmak için tüm bu yaşananları unutturmamanın, mücadeleyi sokağa taşıyacak önemde olduğu söylendi. 82 yıldır Ermeni olduğunu gizleyen Hoşana'dan ders alıp, bir 82 yıl daha beklemeden mücadeleyi büyütme vurgulandı. Vicdanların bu memlekette bir toplumsal hareket olarak örgütlenmesinin mümkün olduğuna inanç belirtildi.

Duyurular:

- Roboski Müzesi Kuruluyor (Facebook: Roboski Müzesi)
- 19 Şubat Saat 9:00 (kesin değil), Ankara Adliyesi, Kürt aydın/işadamları katli davasının duruşması olacak.

3. Ankara Ortak Forumu - Fazla Mesai Forumu Sonuç Değerlendirmesi - 29.12.2013 / Ankara Çağdaş Sanatlar Merkezi

Moderatör: Ecehan Balta - Eş moderatör: Sıla Uzunpınar - Yazman: Neslihan Ayvaz

Bizler; işsizler, öğrenciler, sendikali-sendikasız işçiler, nasıl ve hangi sendikada örgütleneceğini öğrenmek isteyenler, iş cinayetlerine sessiz kalmak istemeyenler, beyaz-mavi yakalılar, taşeronlar, kadın işçiler, güvencesizler, geleceğine ipotek koyulanlar, Gezi İsyanı'nda bütün bu hallerimize de, geleceksizliğe ve güvencesizliğe de isyan etmiş olanlar olarak, 29 Aralık 2013 günü Ankara Forumları Ortak Forumu'nda toplandık ve Gezi'yi, sorunlarımızı ve sorunlarımızı ortaklaştırmanın yollarını, yani çözümlerimizi; direnişi konuştuk. Asgari ücretin belirlenmesi için masada olunan ve kıdem tazminatı fonuna göz dikildiği bir dönemde gerçekleşen İşçi Forumu'nda fazla mesaimizi bu sefer kendimiz için gönüllü olarak yaptık.

Kapitalizmin taşeronlaşma ve bir bütün olarak emek süreçlerinin esnekleştirilmesi, kadın emeğinin katmerli sömürüsü, işin ve yaşamın güvencesizleştirilmesi, bunların karşısında duran/durabilecek olan işçi, meslek ve hak arama örgütlerine yönelik saldırıların ve bunlara karşı direnmenin gerekliliğinin bir kez daha altını çizdik.

Özellikle sağlık ve eğitim alanında yeni düzenlemeler ve özelleştirmelerin, devletin sosyal hakların sağlayıcısı konumundan çıkması ile ilgili olduğunu, bu nedenle bunların sadece sağlık çalışanlarını ya da eğitimcilerini değil, tüm emekçilerin haklarını elinden almaya yönelik bir süreç olduğunu ve tüm toplumu ilgilendirdiğini vurguladık. Devlet bu alandan el çektiğiçe, yaşlı, çocuk bakımı, ev işleri gibi emeğin yeniden üretimini, aileye kattığı kadınların üzerine yıkılmaya çalışıyor ve "kadın istihdam paketi" de bunun bir göstergesidir dedik. AKP'nin muhafazakâr söyleminin arkasında bu neoliberal ekonomik politikanın olduğunu görülmesi gerektiğini not düştük. Aynı zamanda gerek sözleşmeli öğretmenlik, gerekse bilhassa sağlık alanında büyüyen taşeronlaşma sürecinin ve hekimlerin çalışma koşullarının giderek ağırlaştırılmasının devletin bu alanlarda emek maliyetlerini düşürmeye çalışmasının açık göstergeleri olduğunu tespit ettik. Bugün kadrolu eğitim emekçilerinin de 4+4+4 yasası nedeniyle iş güvencelerinin kalmadığını belirttik.

Meslek hastalıkları ve iş kazaları konusunda liderliği kimselere kaptırmamakta yarışan Türkiye'nin aldığı "iş sağlığı ve güvenliği" önlemlerinin de göstermelik olduğunu; pres makinesinin altında kalan, inşaattan düşerek ölen ya da tersanelerde, madenlerde hayatını kaybeden işçi sayısında bir azalma olmadığını, bunların kaza değil cinayet olarak değerlendirilmesi gerektiğini, en az 1203 işçinin yaşamını yitirdiği 2013 yılından 2014'e geçerken her bir işçi cinayetine karşı, insan odaklı değil kar odaklı olan çalışma koşullarını değiştirmek için, mücadele etme kararlılığımızı ortaya koyduk.

Avukatlık, mühendislik, hekimlik gibi profesyonel mesleklerde belirgin bir işçileşme süreci yaşandığını, ücret, çalışma koşulları, staj/asistanlık dönemindeki aşırı sömürü koşulları, güvence gibi sorunların bu meslekler için de gittikçe daha önemli hale geldiğini, örneğin TMMOB'a yönelik saldırıların da bir "ideolojik karşı duruştan" öte, bu meslek gruplarının haklarını koruyabilecek yegane yapıları işlevsizleştirerek emek güçlerinin rahatça sömürülmesinin önündeki engellerin kaldırılması olarak anlaşılması gerektiğinin altını çizdik.

Taşeron işçilerin her şeyden önce, yasaya da aykırı olmasına karşın asıl işlerin devamı olan işlerde çalıştırıldığını, böylece sosyal ücretlerden kaçarak emek maliyetlerinin azaltıldığını, güvencesiz çalışmanın bu biçiminin yanı sıra diğer esnek çalışma biçimlerinin de yaygınlaşmasının, hatta güvencesizliğin bir yaşam biçimi haline getirilmesinin bizler için geçtiğimiz dönemde olduğu gibi, önümüzdeki dönemde de en temel mücadele gündemlerinden birisi olması gerektiğini belirttik. Aynı Hacettepe işçileri gibi, sendikalarda örgütlenerek taşerona karşı mücadele etmenin güvencesizliğin tek aşısı olduğunu gördük, bunu da herkese göstermeliyiz dedik.

Bizler, her şeyden önce işçilerin mücadelesinin aynı zamanda kentsel yaşamdan ve dönüşüm adı verilen talandan ayrılmaz olduğunu; eğitim, barınma, sağlık, ulaşım gibi temel kentsel hakların işçilerin yaşam koşullarının en önemli belirleyeni olduğunu, sendikaların da bu taleplere sessiz kalmayıp, önümüzdeki dönem daha aktif bir biçimde bu taleplerin de örgütleyicisi olması gerektiği düşüncemizi dile getirdik.

Taşeron-taşeron olmayan, işçi-memur, kalifiye-kalifiye olmayan, kadın-erkek, farklı etnik kimliklerden, güvenceli-güvencesiz gibi ayrımların ve bunların gündelik hayatlarımızda yansımalarının bizi bölen, böldükçe de güçsüzleştiren ayrımlar olduğunu bir kez daha ifade ettik. Bizi birleştirecek olanın, hakkımız olanı kazanmamızın yolunun sokak ve örgütlenmek olduğunu da Haziran'dan beri yeniden tazelenen inancımızla bir kez daha tekrarladık.

Taşeron çalışan 51 işçinin işten atılmasının ardından direnişleri zaferle sonuçlanan Hacettepe işçilerinin deneyim paylaşımı ve Kazova işçilerinin Forumumuz'a gönderdiği dayanışma selamı, sadece direnince kazandığımızı bizlere hatırlattı. Forumumuza katılan Güvencesiz İşsiz İşçiler Sendikası Umut-Sen ise, güvencesizliğe karşı yeni mücadele biçimleri hakkında bize yeni fikirler verdi.

Forumumuz bileşenleri, yapılmakta olan mahalle forumlarında, tüm ücretleri belirleyen asgari ücret, kıdem tazminatı gibi sadece "işçi gündemi" olarak görülen konuları, işçi mücadele ve deneyimlerini tartışmaya açmak, forumlarını herkesi ilgilendiren bu konularda daha etkin olmasını sağlamayı da bir görev olarak üzerine aldı.

Son olarak, dedik ki; bizler, işçi tulumlarımız, beyaz önlüklerimiz, baretlerimiz, kollarımızda tebeşir izleriyle getireceğimiz bu memlekete özgürlüğü. Ve geleceğine inanıyoruz. O yüzden herkesi bu sürecin aktif bir parçası olmaya, 11 Ocak'ta Ankara'da DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'un çağırıcısı olduğu "Bozuk düzende sağlam çark olmaz" sloganıyla düzenlenecek olan Özgürlük, Barış, Demokrasi, Adalet ve Emek Mitingine katılmaya, Haziran Ruh'u'nu, isyan dalgasını devam ettirmeye, özgürlük ve eşitlik fikrine daha güçlü bir biçimde hep beraber sarılmaya çağırıyoruz.

Direnince çok güzel oluyorsun Türkiye! Mücadeleye devam!

3. Ankara Ortak Forumu - Taraftar Masası (Tribün United) Forumu Sonuç Değerlendirmesi

29.12.2013 / Ankara Çağdaş Sanatlar Merkezi

Moderatör: M. Berkay Aydın

Eş moderatör: Gülçin Yorbık, Seğmenler Forumu

Tutanakçı: Cem Uçar, Seğmenler Forumu

Birbirimizden habersiz sürdürdüğümüz faaliyetlerden birbirimizi haberdar etmek, bunlardan yola çıkarak "birlikte neler yapabiliriz"i konuşmak ve farklı takımların taraftarı olsak dahi ortak sıkıntılarımızı beraber çözebileceğimize dair fikir alışverişinde bulunmak için 29/12/2013 Pazar günü Ankara Forumları 3. Ortak Forumu'nda Tribün United adı ile bir araya geldik.

Ankaragücü-Sokak, Gençlerbirliği-Karakızıl, Alkaralar, Dikmen Tayfa-Adana Demirspor Ankara Tayfası-Adana Demirspor Ankara Ekspresi'nin yanı sıra münferit olarak katılım gösteren taraftarlarla bir aradaydık.

Forumun ilk yarısı daha çok taraftar olarak yaşanan sıkıntılar, Türkiye'de endüstriyel futbolun geldiği yer ve ortaklaşabileceğimiz eylemler üzerine konuşarak geçti. İkinci yarıda ise daha somut fikirler üzerine konuşarak eylem planları üzerine yoğunlaşıldı.

Cebeci Stadyumu'nun yıkılıp yerine AVM/rezidans yapılması konusu ortak sorun olarak tespit edildi. Yetişmekte olan futbolcuların antrenman alanlarının yok olması, kamusal bir alanın haksız rant için kullanılmaya çalışılması sebepleriyle bu

stada sahip çıkmanın anlamlılığı vurgulandı. Ayrıca bu stat için yapılacak bir eylemin diğer şehirlerde de aynı sorunlarla karşı karşıya kalan/kalacak olan taraftarlara emsal teşkil edebileceği vurgulandı.

Eylem şekli olarak mahalle halkının bilinçlenmesine katkı sunulması, Ankara'da ve civar illerde yaşayan tüm taraftar gruplarına çağrı yapılması (katılım gösteremeyecek olsalar dahi haberdar etmek adına Türkiye genelinde taraftar gruplarına ulaştırılması) konusunda fikir birliği sağlandı.

Bu duruma ses çıkarmak ve dikkat çekmek için "Cebeci Stadyumu'na sahip çıkıyoruz" şiarıyla, 19 Ocak 2014 Pazar günü Cebeci Stadyumu'nda oynanacak olan Ankara Demirspor - Adıyamanspor maçının birlikte izlenmesine karar verildi. Maç öncesi pankart, yazılama, afiş çalışmalarının yapılabileceği ve her taraftarın forma/atkı/bere gibi aksesuarlarla maça gelmesinin beraberlik ruhu açısından önemli olacağı vurgulandı.

Bahsi geçen ve üzerine düşünüp eylem planlanması gereken diğer bir konu ise Katar'da 2022 Dünya Kupası'na yetiyecek stadyum için Nepal'den getirilip köle gibi çalıştırılan işçiler oldu.

Şu ana kadar kırk küsur kişinin hayatını kaybettiği ve ortada öngörülebilir bir sayı olduğu vurgulandı. Bu konuya ilişkin Katar Büyükelçiliği önünde eylem yapılabileceği fikri sunuldu. Rutin bir toplantı tarihi/periodu saptanmadı ancak olası 19 Ocak eylemi öncesinde taraftar gruplarının temsilcileri ile bir araya gelinmesi, diğer fikir alışverişlerinin ise e-mail üzerinden gerçekleştirilmesi planlandı.

Not: http://www.youtube.com/watch?v=JxWiUKYN_lo adresinden taraftar forumunun tamamına ulaşabilirsiniz. Forum sonrası not: 19 Ocak 2014 tarihine planlanan maç izleme etkinliğinin Hrant Dink anması ile çıkışmaması düşüncesiyle 2 Şubat 2014 Ankara Demirspor - Kızılcabölükspor maçı olarak değiştirilmesi planlanmaktadır. Kesinleşince ilgililere gereken bilgilendirme yapılacaktır. Bilgi için ankaratarafarforumu@gmail.com adresinden iletişime geçebilirsiniz.

Kampüste Telaş: Tehlikeli Bir Şeyler Oluyor

İşıl Kurnaz

"Bilkent'te olduğum için hiç bu kadar sevinmemiştim." dedi bir arkadaşım. Ben bu cümlenin hem yüküyle, hem sevinciyle, paranın epeyce söz sahibi olduğu bu yerde "Başka ne yapabiliriz?" diye düşünürken, hiç tanımadığım bir başka ses geldi bu sefer: "Erasmus'ta olduğum için üzülmediğim tek an barış günlerini gördüğüm andı. Organize eden, orada konuşan, katılan, dinleyen, düşünen kim varsa bu ülkeyi yaşanacak bir yer yapacak olan onlar, iyi ki varlar, umarım hep olurlar." Bu denli kıymetli sözlerin devamı da var, bir ya da iki tane değiller. En güzeli hiç tanımadığınızı bir sesle yoldaş olduğunuzu düşündürten, bu güveni veren cümleler. Yükü daha fazla; ama umut veren, sizi çoğaltan, daracık bir alanda kurmaya çalıştığınızı halkayı genişleten cümleler hepsi. Bu yüzden etkileri sanıldığından daha büyük, verdikleri ümit daha kalıcı.

Edilen bütün bu sözlerin gizli bir öznesi var: "Barış Günleri". 21-22 Aralık'ta Bilkent Üniversitesi kendi tarihi için epey politik ve "tehlikeli" sayılabilecek bir etkinliğe, "Barış Günlerine" ev sahipliği yaptı. Biz, yani Barış Günlerini kurmaya, Bilkent'teki bir avuç öğrenciyi bir araya getirmeye çalışanlar, karşılaştığımız bürokratik engellerin yanında, öğrencilerin tutumu, ilgisizliği, apolitikliğin artık bir tavır ve taraf haline gelmiş kutsallığını aşmaya çalıştık. Bu yüzden Barış Günlerine yüklediğimiz değer, o bitince duyduğumuz sevinç, bitişinin ardından aldığımız tepkilere verdiğimiz anlam Bilkent'te olunca daha da kalabalık geliyor gözümüze. Birbirimizin gözlerinin içine baktığımızda "yahu yaptık!" diyen bir gurur, kocaman bir sevinç okunuyor hepimizden, dokunsanız ağlayacağız anlayacağınız. Ana-babaların, çocuklarının ilk defa sahnede şiiir okuduklarında hissettiklerine benzer yoğun bir duygusallık hepimizde, içimize içimize akıtıyoruz bütün hisleri. Sürekli steril kalmaya çalışan, türlü şekerlerle öğrencilerini oyalama niyetiyle örülü bir kariyer üniversitesinde, Kürt mücadelesinin, LGBTT hareketinin, vicdani reddin, transların, sağın adaletinin, "asmayalım da içeride çürütelim" yargısının, Mamak Cezaevinin, Ali İsmail Korkmaz'ın, cezaevindeki işkence ve tecavüzlerin, Ermeni Soykırımının konuşuluyor olması kocaman ama tahmin edemeyeceğiniz kadar kocaman bir adımdır.

Salt politik bağdan, gelecek bir etkinlikten daha fazlasını yapmaya çalışmıştık fikir ilk aklımıza düştüğünde, şimdi bu adımın içini doldurabilecek inadı ve umudu olanlar bir araya geldik. Ben bu cevheri çok önemsiyorum, çünkü Bilkent'te diplomatçılık oynayan öğrenci topluluklarının, kariyer günleri ile daha fazla paranın peşinde olan ve 18-19 yaşında ama tek ümidi "CEO" olmak olan öğrencilerin arasında varlık mücadelesi veriyoruz bir taraftan. Bilkent Üniversitesi'nde öğrenci olmak hiç bitmeyen bir cebelleşme, kazananın ve çoğul olanın baştan belli olduğu amansız bir mücadele gibi. Bir taraf sizi buruşturan, sıkıştan her şeyiyle steril ve paranın çokça söz sahibi olduğu bir akademik alan, öte taraf ise dönüştürmek zorunda olduğunuz alanın çok daha büyük olması ve gözlemlediğiniz ufak değişimlerin Bilkent için kocaman adımlar sayılmasından duyduğunuz keyif.

Garo Paylan, Anadolu'daki Ermenilerin hikâyelerini anlatırken, bir zamanlar Ermenilere ait olan evlerin önüne onları hatırlatan tabelalar koyalım dedi, "Bari yokluğumuzla barışa ortak olalım." diye ekledi. Acıları tekilleştirmeye çalıştık anlayacağınız, herkesin herkesle kavgasının olduğu bu memlekette, Kürdün Kürtle, Türkün Türkle konuşmasından barışın çıkmayacağını anlattık.

BİLKENT BARIŞ GÜNLERİ

Dünyayı, şehirden uzak, dertsiz, tasasız Bilkent'ten ibaret gören okulumuzda, Utku Kalı'nın "Herkes her şeyi hatırlamalı" sözünü yaşattık. Tanıl Bora, umudumuzu yüklediğimiz adaletin içini doldurmaya davet etti bizi, o sırada "Şimdi ne yapmalıyız?" diyen bir ses yükseldi salondan, "Bunu ben değil siz bileceksiniz, ne yapmanız gerektiğini bir başkasına sorduğunuzda kendinizi bir adım geri çektiğinizi anlarım, bir adım geri çekilmeyin." diye ekledi Bora. Bütün bu sözler, bizim halkamızı genişletti, yolumuzu ışıttı. Başkaca çeldiricilere takılıp, çoğunlukla acıya, derde kulak tıkadığımız Bilkent'te, bizi bir adım geride bırakan korkak ve ürkek tavırlarımızla yüzleşmeyi denedik, Ermenilerin yokluğundan bir damla olsun gözyaşı akıtmaya meylettik, "Sahiden bu kadar olmuş mu?" diyen arkadaşlarımız oldu, onlara "Herkes her şeyi hatırlamalı" deyiverdik.

Barış Günleri'nde Sebahat Tuncel, Türkiye'de Türkler ve Kürtler için ayrı işleyen ikili hukuk sisteminden dem vururken; Garo Paylan, Ermeni Soykırımını, insanları sayılara hapseden istatistik veriler üzerinden değil, dedesinin hikayesi üzerinden anlatırken; Utku Kalı'nın mektubunu okuyan Ceren Kalı, "Biliyorum, Utku bu işkenceleri yaşayan ilk kişi değil, ama ona sahip çıkmazsak son da olmayacak." derken; Veli Encü, Roboskili ailelerin mektubunu ve acısını kendinden parça verip bizimle paylaşırken; Pınar Ögünç, vatanlaşan evin dehlizlerine elinde sadece söz silahı ile girerken, Bilkent'te sahiden bir şeyler değişiyordu. Bu sözleri ilk defa duyan, mesela Kürdistan kelimesiyle ilk defa karşılaşan, Utku Kalı'nın yaşadıklarına ilk defa şahit olan, "okulda trans var!"ı ilk kez görenler vardı aramızda. Sükünetle ve anlamaya çalışarak dinlediğimiz bütün bu konuşmalar, sandığımızdan daha büyük bir etki yaratacak. Mesela, Bilkent forumlarında Sebahat Tuncel'in okula gelmesi tartışılmaya başlandı bile. Aralarında korkunç sözler edenler de var elbet, ama bu Gezi'de küfürleri elleriyle silen feministlerin tavrına benzer şekilde, kendi kendini düzelten bir dile doğru gidiyor, çünkü biliyoruz, göç hep yolda düzeliyor. Biz kendi "tehlikesiz" ve "olaylardan çok korkan" üniversitemizde, daha hiçbir şeye başlamadık, ama yolundayız, o keyifli yolda taşları yerinden oynatma telaşındayız.

“Söylediğin Kadar İyi Oynayabiliyor musun?”

Mehmet Ali Çetinkaya

Geçen Pazar (21 Aralık 2013), Gençlerbirliği Eski Futbolcular Derneği'nde Antalyaspor ile oynayacağımız maçın başlamasını beklerken, Tanıl Abi, başrolde “kızgın” bir taraftar ve “enteresan çıkışlarıyla” (fena halde aklıma Yılmaz Vural'ı getiren) teknik direktör Harry Redknapp'ın bulunduğu, fazlasıyla romantik, komik ve İngiliz bir futbol hikâyesi anlattı. Hem nefis, hem de inanılmazdı.

Elimdeki bilgilerin ışığında olayı araştırmaya başlarken öncelikli amacım, macanilari.com'a maçı eklemek ve bulduğum bilgileri paylaşmaktı.

Netteki ilk hamlede çok fazla sonuç elde edemedim. Sadece The Guardian'da 22 Kasım 2006 tarihli bir haber vardı. Onda da sadece kısa bir anlatım bulunuyordu. Ben ise daha gerçekçi künye bilgileri arıyordum. Sonrasında West Ham'ın bir taraftar formunda, 2005 yılına ait yazışmalara rastladım. Herkesin ucundan köşesinden tuttuğu, maça ilgili net olmayan, tutarsız birçok bilgi veriliyordu. İyice kafam karışmıştı.

Bu arada Oxford City FC'nin formunda gazeteci Jeff Maysh'ın 31 Aralık 2012 de attığı bir post gözüme çarptı. Maysh, bir yazı hazırladığını ve olayla ilgili bilgi ve fotoğrafları olan birilerinin olup olmadığını soruyordu. Üç beş kişi ufak tefek anımsadıklarını karalasa da, benim asıl ilgimi, forumun yöneticilerinden birinin yazdıkları çekti. Yönetici, olayın kahramanının Steve Davies olduğunu ve 2009 yılında Davies'in foruma gönderdiği bir postta, evinde çıkan bir yangın sonucunda maça ilgili bütün fotoğraf ve dokümanların yandığını, bu yüzden elinde bu maça ilgili belge, fotoğraf, kupür vs olanlardan yardım etmelerini rica ediyordu. Reel bir şeyler yakalamıştım!

Bir sonraki hamlede ise Jeff Maysh'ın bu yıl içinde Howler Magazine için yaptığı röportaja ulaştım. Yazı içinde maça ilgili istediğim tüm bilgileri buldum ve siteye maçı ekledim.

Gelelim o nefis hikâyeye

Bol yağmur alan, işçi sınıfına ait bir kasaba olan Rushden'de büyüyen Steve Davies, adet olduğu üzere lokal futbol takımlarından birini desteklemektedir. Fakat 1975'de West Ham ile Fulham arasında oynanan FA Cup finalini izledikten sonra Bordo-Mavi Çekiçler'i desteklemeye başlar. Bizim ülkemizde oldukça normal sayıldığı için herhangi bir özelliği olmasa da İngiltere için Davies artık “uzun-mesafe taraftarı”dır.

Davies, röportajın başında, “okulda bir çocuk bana, 'lokal bir takım destekleyeceğim!' dediğinde, ben West Ham taraftarıydım ve bu durumu ona gerçekten ifade edemedim!” diyor.

Yıllar geçtikçe uzun yollar kat ederek West Ham maçlarına giden Steve'in hayranlığı ve desteği hiç tükenmez. Aksine çoğalır. Steve'in en yakın arkadaşı olan ve aynı zamanda onun gibi sıkı bir West Ham taraftarı olan Chunk, bir gün, Oxford City ile sezon öncesi oynanacak dostluk maçına gitmeyi önerir. Mayıs'tan beri maç izlemedikleri için heyecanlı olan Steve, arkadaşının önerisini kabul eder ve eşlerini de yanlarına alarak yola koyulurlar.

1994-95 sezonu öncesinde Billy Bonds'un yardımcı antrenörü olarak West Ham'a gelen (ve birkaç ay sonra antrenör olacak olan) Harry Redknapp'lı çekiçler ile Steve'in yolları 27 Temmuz 1994'de Court Place Farm'da kesilir.

Redknapp'ın hemen arkasındaki ufak tribünde bulunan Steve, Chunk ve eşleri maçı izlemeye başlarlar. West Ham'da forvet olarak forma giyen Lee Chapman'ın ortaya koyduğu kötü performans Steve'i kızdırmaya başlar. İlk yarının sonlarına doğru Chapman'ın “hafif” bir pozisyonda yerde kalması üzerine Steve daha fazla dayanamaz ve ondan daha iyi oynayacağını birkaç kez söyledikten sonra, “Hadi! Ayağa kalk, seni gidi eşek!” diye bağırır.

Asıl hikâye de burada başlar

Redknapp, ilk yarıda 5 değişiklik yapmıştır ve şimdi de Chapman sakatlanmıştır. Hemen arkasında bulunan, kol ve boynunda dövme olan, küpeli taraftarın, Chapman hakkında bağırıp durması üzerine, Redknapp, adama dönüp “Söylediğin kadar iyi oynayabiliyor musun?” diye sorar.

Şaşırın Steve, evet anlamında kafasını sallar ve önündeki panonun üstünden zıplayarak Harry'nin yanına gelir. Antrenör, “Kaç numara giyiyorsun evlat?” diye sorar. Sonrasında soyunma odasının yolunu tutar. Takım 2-0 önde olmasına rağmen soyunma odasında, yaşanan sakatlıklardan ötürü buruk bir hava vardır. Steve ise bir yandan giyinirken, bir yandan da hala olanlara inanmamakta ve her an birinin olanların bir şaka olduğunu söylemesini beklemektedir.

İkinci yarı için futbolcular saha kenarına geldiğinde maç görevlisi yeni oyuncunun adını sorar. Redknapp görevliyi, “Dünya Kupası'nda muhteşem Bulgar oyuncu Tittyshev'i izlemedin mi?” diye yanıtlar!

Sadece, yarı amatör futbolcuların oynadığı Pazar (Pub) Ligi'nde oynayan Steve, Chapman'ın yerine forvette görev almıştır. Başlama düdüğü çaldığında Steve bulutların üstündedir. Çocukluğundan beri taraftarı olduğu takımın formasını giymiş ve hayranı olduğu futbolcularla omuz omuza sahada mücadele vermektedir. Sürekli tribündeki

eşi ve arkadaşlarına bakar durur. Fakat işi o kadar da kolay değildir. Oxford City'nin defans oyuncuları adım atmasına bile izin vermezler. Derken 71 dakika gelir çatar.

Hızlı bir atakta kanattan güzel bir pas alır ve ona sadece dokunmak kalır. “Böbürlenmeye gerek yok. Kolay bir şeydi. Sadece dokundum” der ve günde yaklaşık otuz sigara içtiğini, maçın ilk yarısını izlerken de birkaç sigara ve birkaç da birayı yuvarladığını itiraf eder. Bu yüzden golden sonra iyice yorulmuştur!

Maç 4-0 West Ham'ın üstünlüğüyle tamamlanır. Steve gururla West Ham'lı futbolcularla birlikte tünele doğru yürür...

Soyunma odasında malzemeci, tüm ısrarlarına rağmen giydiği 3 numaralı formayı, sonraki Pazar günü Premier League'de Newcastle'a karşı oynanacak maçta ihtiyaçları olduğunu söyleyerek Steve'e vermeyince morali altüst olur. 25 dakika sonra, eve dönüş yolunda, trafikte sıkıştıklarında, gerçek hayata döndüğünü anlar.

Yaklaşık 20 yıl sonra, olayın yaşandığı Court Place Farm'da Steve'in anılarını dinleyen gazeteci Jeff Maysh, Steve ile akşam yemeği yer. Veda vakti geldiğinde, Steve, biraz utangaç bir tavırla, “itiraf etmeliyim, attığım gol net ofsaytı. Ama sinirlenmişim. Karardan sonra hakeme doğru koştum ve ‘Seni piç, hayallerimi çaldın!’ diye bağırardım” der...

<http://www.mehmetalicetinkaya.com/2013/12/soyledigin-kadar-iyi-oynayabiliyor-musun/>

Gençlerbirliği Kara Kızıl'dan Örgütlenme Adına İki Güzel Atak: Taraftar Hakları Dayanışma Derneği (Taraft-Der) ve Taraftar Ağı

Barkın Niklas Özer

Ankara merkezli bir taraftar dayanışma ağı kurmayı geçen sezondan beri düşünen Gençlerbirliği Kara-Kızıl, Gezi süreci ve devamında tribünlerde yaşanan görünürde “siyaset”e, ama aslında sadece “muhalif siyaset”e karşı artan baskılar sonucu taraftar ağı görüşmelerini sıklaştırdı ve 2013 sonuna yaklaşırken neticelendirdi. Taraftar Hakları Dayanışma Derneği (Taraft-Der); Karakızıl, Gençlerbirliği Taraftarlar Derneği, Beşiktaş - Beleştepe, Ankaragücü, Fenerbahçe - Öteki 1907, Adana Demirspor Ankara Ekspresi ve Galatasaray Tek Yumruk'tan arkadaşların imzası ile kuruldu. Henüz çok yeni bir oluşum olan derneğe, Kara-Kızıl'dan spor hukuku hakkında bilgi sahibi avukatların desteği oldu. Derneğin amacı, Türkiye'de sporseverlerin, tribündekilerin sorunlarını makul ölçüde azaltmak. Emniyetin, güvenlik güçlerinin keyfi uygulamalarını sonlandırmak, stadyumda yeterli olmayan tuvaletlerin, kantinlerin iyileştirilmesi gibi sorunlarla ilgileniyoruz. Kısaca taraftarın yaşayabileceği her sorunda, “biz de buradayız”, “yanınızdayız” demek isteyen bir dernek Taraft-Der. Ayrıca çeşitli projelerle taraftarlık bilincini sağlamlaştırmak, sporda şiddete, her türlü ayrımcılığa ve ranta karşı dik durabilmek de derneğin misyonları arasında.

Türkiye'de ve özellikle Ankara'da futbol adına diğer bir güzel gelişme ise; hem Kara Kızıl'ın hem de Taraft-Der'in Avrupa Taraftarlar Birliği tarafından üyelik başvurularının kabul edilmesi. Hamburg merkezli FSE (Football Supporters Europe/Avrupa Taraftarlar Birliği), 2008 Temmuz'unda Londra'da düzenlenen taraftarlar toplantısında kurulan, şu an 42'den fazla UEFA üyesi ülkeden temsilciye sahip, çeşitli sosyal ve sportif etkinliklerle seslerini duyuran bir birlik. Ankara'da yeni kurulan Taraft-Der ilkelerine çok paralel bir çizgi izleyen bir oluşum. Her türlü ayrımcılığa, şiddete, ranta ve yozlaşmaya karşılar, duruşları sert. UEFA destekli projelere imza atan bu topluluk, bütçesinin bir kısmını da UEFA'dan sağlamakta. Bu nedenle de Avrupa'da resmi futbol organları tarafından muhatap da alınıyorlar. UEFA kongrelerinde temsilcileri ve söz hakları var. Hamburg'dan gelen destekle bu ağa başvurularını yapan Karakızıl ve Taraft-Der'in üyelikleri resmen onaylandı. Bundan sonra Ankara'da Karakızıl ve Taraft-Der FSE ağı ile dayanışarak ortak etkinlikler içinde olacak.

Güzelleşen Kent Mobilyaları

Erhan Muratoğlu

Gazetemizin Ağustos 2013 sayısında "Güzeltepe Mahallesi Güzelleştirme Çalışmaları" başlıklı yazısında Can Mengilibörü, yaşadığı mahallenin insanla etkileşimine tasarımcı perspektifiyle bakarak, Çankaya Belediyesi'nce pilot bölge olarak seçilen Güzeltepe Mahallesi'nde kent mobilyası olarak yerleştirilen çiçeklik ve bank tasarımlarının ciddi sorunları üzerinde durmuştu.

O zamandan bu yana geçen yaklaşık altı aylık süre boyunca, uygulamanın daha başlangıç noktasında problemler üzerine bir de dış mekanın hiç de sürpriz olmayan öğeleri de eklenince, bu nesnelere ne kadar kısa ömürlü olduklarını daha şimdiden sergilemeye başladılar. Mengilibörü'nün yazısında kaba birleşme detayları olduğunu vurguladığı çiçeklik direklerinin metal gövdeleri, henüz bir sonbaharı atlatıp kışa yeni ulaşmışken paslanmaya başladı bile.

Yer seviyesinden yaklaşık üç metre yükseklikte asılı duran plastik gövdeli saksılar içindeki çiçeklerin insanların görüş alanından neden bu kadar uzaklaştırılmış olduğu düşündürücü. Eğer amaç, bu hoş ve narin çiçekleri gittikçe saldırganlaşan insanların hışmından uzak tutmaksa başarılı olduğu söylenebilir. Yok, eğer niyet insanlara böyle metaforik bir yolla ve didaktik tavırla bir şeyler söylemek değilse, bu durum olsa olsa bir zorunluluktan kaynaklanıyordur: Artık yaya kaldırımı denilen alan yayalar için değil, hepimizin bildiği gibi: Öncelikle park eden araçların, vızır vızır yarışan moto kuryelerinin, reklam panoları, dev posta kutuları, çöp yığınları, çukur, tümsek, kırık dökük parke taşları ve pek çok diğer sürpriz nesnenin. Bu kargaşa piyasine itilmeye çalışılan her bir nesne de kendini eğip büküp, garip biçimlere girmek zorunda, yoksa yer bulamaz. Mengilibörü yazısında "Çiçeklere kışın ne olacağını kestiremiyorum." deyip, böyle önemli bir kent mobilyası tasarımı çalışması için ODTÜ'nün

Endüstriyel Tasarım Bölümü'ne danışılmasının yerinde olacağına dikkat çekmişti.

Her şey bir yana, bitkilerle azıcık ilgilenmiş olan herkesin bildiği gibi bu canlıların yaşayabilmesi için kök salabileceği, besin içeren bir toprağa, suya ve güneş ışığına gereksinimleri var. Çiçekleri yerden yükseltip güneşe üç metre daha yaklaştırmamız kendi başına yeterli olmadığı, toprağın havalandırılıp, kurumadan önce sulanmasının da mutlaka gerekli olduğu da apaçık ortada. Öte yandan şöyle bir düşününce, sokaklarda görmemiş olmamız belediyemizin üç buçuk metre boyunda bahçıvanları kadrosuna katmamış olmadığı anlamına gelmiyor. Belki gece sokaklardan el ayak çekildiğinde gölgelerden sessizce çıkarak, sokakları dolaşıp çiçeklere sevgi ve ihtimam gösteriyorlardır.

Mengilibörü yazısında ortak alanların tasarımında alınacak kararlarda bölgede yaşayanların katılımını sağlamanın, pilot uygulama hakkında fikirlerini derleyip, değerlendirmenin gerektiğini ama yapılmadığını vurgulamıştı. Ne mutlu ki, bu konuda olumlu gelişmeleri görüyoruz. Yaslanma yeri olmayan banklar için çözüm, fotoda gördüğümüz gibi mahallelerden gelmiş. Atık nesnelere yeniden kullanımına oldukça iyi bir örnek, ne var ki geçici. Bu hareketinde asıl önemli olan, otoritenin didaktik ve tepeden bakan diline alaycı bir yanıt içermesi.

Ah keşke belediyelerin dediğim dedik bir otorite olarak algılanmadığı, yaşayanların katılımıyla üzerinde düşünülüp tasarlanan bir sistemin uygulayıcısı olduğu bir yerde yaşayabilsek.

Yahu, unutmadan sorayım: Bu havada asılı duran saksıların içindeki toprağa yağmur, kar yağdıkça, kimi zaman sulandıkça dibinden damlayan sular kaldırım taşlarını da besliyor mu?

Dolmuşun Öyküsü

Arif Şentek

Geçen yüzyılın kent ve toplum tarihinde, özellikle kent içi ulaşımında dolmuşların özel bir yeri olmalı. Ankara, İstanbul gibi büyük ve büyükçe kentlerin yakın geçmişini "dolmuş" üzerinden okumaya çalışmak öğretici olacaktır.

Kent içi ulaşımında aynı yöne gidecek olanların küçük araçları, özellikle otomobilleri ortaklaşa kullanması sadece bize özgü bir şey değil, diğer ülkelerde de görülüyor. Örneğin 1914'de Amerika'da dolmuş işlevini gören "jitney"ler kısa sürede çoğalıyor ve sayıları 60 bini buluyor. Ama tramvay ve otobüs şirketlerinin karşı çıkmasıyla birkaç yıl içinde ortadan kalkıyor "jitney"ler. 1970'lerde petrol krizinin etkisiyle zengin Batı ülkelerinde bile dolmuşun yeniden ortaya çıktığı görülüyor.

Yoksul ülkelerde daha yaygın kullanılıyor dolmuş. Manila'da 2. Dünya Savaşı sonrası savaş artığı ciplerin allı pullu boyanarak dolmuş yapıldığı ve bunların "jipney" diye adlandırıldığı anlatılıyor. Dolmuş türü araçlara Kenya'da "matatu", Gana'da "tro tro", Kongo'da "fula fula", Haiti de "tap tap" deniliyor.

Görel olarak daha gelişmiş ülkelerde genellikle bir taksinin aynı yöne gidecek yolcular tarafından paylaşılması şeklinde uygulamalar var. Böyle kullanımlar Arjantin'de "collectivo", Meksika'da "taxi colectivo", Cezayir ve Kanada'da "taxis collectifs" diye adlandırılıyor. Atina'da taksiler benzeri şekilde çalışıyor.

Bizde dolmuş ilk kez ekonomik krizin dünya ölçeğinde etkisini duyurduğu 1930'larda İstanbul'da görülüyor. İlk dolmuşlar Nişantaşı - Eminönü arasında çalışmaya

başlıyor ve giderek yaygınlaşıyor. Dolmuşun Ankara'ya gelmesi 1940'ları buluyor ve ilk dolmuşlar Ulus - Bakanlıklar arasında ulaşımı sağlıyor. Bu dolmuşlar savaş öncesinin Amerikan otomobilleri ve ek oturma yerleri "stropente" eklenmesiyle taşıyacağı yolcu sayısı artırılmış, muhtemelen bazıları zamanında "resmi makam aracı" olarak kullanılmış araçlar.

Ulus - Bakanlıklar dolmuşları varlığını 1970'lere kadar sürdürdü. Ankara'nın eski merkezi ile yeni merkezini birleştiren bu dolmuş hattı ve bu hatta çalışan eski haşmetli siyah otomobiller sanırım 1970'lerin sonuna doğruydu, ortadan kalktı. Ulus'tan geçen Çankaya - Aydınliköy dolmuşları yolculara daha cazip geliyordu anlaşılan. Dolmuşçular da böyle uzunca bir hatta kısa mesafelerde "indi - bindi" yapan yolcuları tercih ediyor olmalıydılar.

1960'lara gelindiğine, Ulus'tan Yenimahalle, Etlik, Keçiören gibi çevre yerleşmelere çalışan dolmuşların dışında Kızılay merkezinden geçen birbirine dik iki ana dolmuş hattı etkili. Bir hat Çankaya - Aydınliköyler, Subayevleri arasında, diğer hat ise Bahçelievler - Cebeci, Dikimevi, Dörtöyol arasında çalışıyordu. Bu hatlardaki araçlar gene Amerikan malı "steysin"lardı, ülkesine dönen Amerikalı personelden alınmış olduğu söylenirdi. "Emperyalizm yadigârı" bu araçlara sonradan sosyalist dünyadan, Çekoslovakya'dan gelen Skoda'lar eklendi.

Skoda'lar ucuzluğu ve dayanıklılığı nedeniyle dolmuşçu esnafı tarafından tercih edilmesine karşılık, özellikle arka tekerleklerinin içeriye alınmış olmasından dolayı yolcular için pek de rahat değildi. Hele şoförlerin "arkayı üçleyelim" uyarısı can sıkıcıydı. Ama ister istemez yolcular arasında fiziki ve sosyal yakınlaşmayı sağlıyordu bu sıkışıklık. Belki Skoda'lar bu yönüyle "sosyalizm" in bize olumlu katkılarından biri olarak görülebilir (!).

Kent yaşamında dolmuşun bugüne kadar izlediği süreçte baktığımızda başlangıçta paylaşılan otomobil / taksilerin zamanla belirli bir ölçek büyümesiyle yerini minibüslere, giderek midibüslere ve "halk" otobüslerine bıraktığını

görüyoruz. Bu aynı zamanda küçük girişimcilerin zamanla yok olmasına da paralel bir gelişme. Bu arada metro, metrobüs gibi kentsel toplu taşıma sistemlerinin ağırlık kazanması ayrıca önemli bir olgu.

Dolmuşu anlatırken, dolmuş şoförlerinin yolcularla ilişkilerini, onların toplumsal konumlarını, 45'lik plaklardan veya Polis Radyosundan dinledikleri müziği, dolmuş yolcularının şikâyetlerini, kimlerin dolmuş tercih ettiğini de anlatmak gerekir. Sadece dolmuş şoförlerini ve yolcuları değil, belli başlı dolmuş duraklarındaki çıtırtkanları / kâhyaları / değnekçileri de anlatmalı. Bu arada plaka ve hat sınırlaması, plaka satışı, dolmuşçuların örgütlenmesi, dolmuşçu - iktidar ilişkileri gibi ciddi konulara değinilmezse dolmuşun öyküsü eksik kalır.

"Dolmuşun Öyküsü", ODTÜ Mimarlık Fakültesi öğretim üyeleri İlhan Tekeli ve Tarık Okyay'ın 1980'de yayınlanan ve bu başlığı taşıyan kitabında ayrıntılı bir biçimde anlatılmış. Kitap, sadece dolmuşun öyküsünü anlatmakla kalmıyor, her gün yaşadığımız olguların, toplumsal, politik ve ekonomik içerikleriyle nasıl ele alınabileceğinin çok başarılı bir örneğini ortaya koyuyor. Kentbilimciler, toplumbilimciler ve genel olarak kentle ilgilenen herkes için bugün de başvurulması gereken bir kitap "Dolmuşun Öyküsü".

Kitapta yer alan Ankara'daki dolmuşlara ilişkin veriler, 1974 yılında ODTÜ Şehircilik Bölümü öğrencilerinin yaptığı bir yaz çalışmasında toplanmış. Bir zamanlar üniversitelerdeki eğitim ortamını yansıtan bu yönüyle de dikkate alınması gereken bir kitap "Dolmuşun Öyküsü".

Kitabın yazarlarından Tarık Okyay'ı sevgiyle anmadan geçmeyelim. Üstün niteliklere sahip duyarlı bir insan, son derece yetenekli bir bilim adamı olan Tarık Hoca ne yazık ki çok genç yaşta aramızdan ayrıldı. Bu kitap sanırım onun son yayını. Daha önce 1976 yılında İlhan Tekeli ve Yiğit Gülöksüz ile birlikte yayınladıkları "Gecekondu Dolmuşlu İşportalı Şehir" başlıklı kitabın da yakın dönem kentleşme tarihimizde önemli bir çalışma olduğunu ekleyelim.

Gölgelerin Gücü Adına!

Tuğberk Selçuk Röportajı / Senem Çağla Bilgin

Genç sanatçı Tuğberk Selçuk, enerjisi ve heyecanı ile heykel alanında son yıllarda öne çıkan isimlerden. Endüstri Ürünleri Tasarımı geçmişinden sonra heykelle yönelmesiyle başlayan üretim süreci, sanatçının deyimleriyle 'huzursuzluklarından' beslenerek şekilleniyor. Eserlerinde izlediğimiz düşünce alt yapısı mitolojiye ve birtakım kültürel öğelere de referanslar verirken, eserlerin yaratım noktasındaki dönüşümü her iki anlamda 'boyut ve hacim' kazanarak somutlanıyor. Siyah Beyaz Sanat Galerisi'nin ev sahipliğinde gerçekleşen **Tuğberk Selçuk'un** ikinci kişisel sergisi **Yine Olsa Yine Yaparım I Would Do It Again** 20.12.2013 - 15.01.2014 tarihleri arasında Ankaralı sanatseverlerle buluştu.

Senem Çağla Bilgin: Tuğberk Selçuk kimdir, heykelle nasıl başladın?

Tuğberk Selçuk: 1986 yılında İstanbul'da doğdum. Öğrenim hayatımı İstanbul'da devam ettirdim. Üniversite hayatım ise Endüstri Ürünleri Tasarımı Bölümü ile başladı. O süre zarfında Aziz Sarıyer ile çalıştım. Ancak bir süre sonra üçüncü boyuta olan ilgim doğrultusunda Marmara Üniversitesi Heykel Bölümü'ne girdim. Ve ardından kendi uygulama atölyemi açtım. Heykelle bu şekilde adım atmış oldum.

S.Ç.B: Yaratım sürecindeki çıkış noktaların ve seni besleyen şeyler nelerdir?

T.S: Öncelikle kendi yaşantımı ve yaşamışlığımı yansıtmaya önemli noktalardan biri. Çocukluğum, geçmişim ve takıntılımdan besleniyorum diyebilirim. Ve tabii ki doğaçlama olan diğer destek kuvvetler büyük birer etken yaratım sürecimde. Mitolojik kahramanlar, geçmişte yaşayan ustalar da beni cezbediyor. Spesifik bir çıkış noktam yok. Dünyadaki her

şey bir kaynak olabilir.

S.Ç.B: İşlerinle aranızda nasıl bir bağ var? Seni mi onları, onlar mı seni tanımlıyor?

T.S: Ben onları tamamlıyorum, onlar beni tanımlıyor.

S.Ç.B: Heykellerinde boyut ve gölgeyle ilgili bir kaygın var mı?

T.S: İkisi birbirini destekleyen şeyler zaten. Sadece bu iki önemli öğeyi en güzel şekilde nasıl yapabileceğimi düşünüyorum. Bu düşünceme kaygı demek doğru olmaz. Ama araştırma sürecim bitmiyor. Sürekli düşünüyorum ve kurguluyorum. Aslında tek kaygım, birbirini besleyen ve tamamlayan bu kavramları en etkileyici şekilde yapabilmek.

S.Ç.B: Hem 8. Contemporary İstanbul sanat fuarında hem de Galeri Siyah Beyaz'daki "Yine Olsa Yine Yaparım" adlı serginizde izleyebildiğimiz 'Hacivat ve Karagöz' adlı işini anlatır mısın biraz?

T.S: Bilirsin Hacivat ve Karagöz perde arkasında yaşayan, yaşatılan bir gölge oyunu. Ben o perdeyi kaldırıp kendi disiplinimde, kendi gölge oyunumu şeffaf bir şekilde ve tekrar ışığı kullanarak kendilerini duvarda resmetmelerini istedim.

S.Ç.B: Sanat ile tasarım, obje ile heykel arasında ince bir çizgi var. Senin işlerinde bu dengeyi kuran dinamikler neler?

T.S: Benim için ince bir çizgi yok açıkçası. Yine Olsa Yine Yaparım adlı sergimde sergilenen "Akım" adlı işlerim bu sorunun cevabını veriyor sanırım. Bir kere her biri farklı bir akımı anlatıyor; Sürrealizm, Dadaizm ve Minimalizm. Ve bunlar emsalsiz şeyler. Her biri bir kavramın parçası. Ve onlar, o ince çizgiyi siliyor diye düşünüyorum. Ki başta da dediğim gibi benim

için ince bir çizgi yok, benim için uçurum var bu kavramların arasında.

S.Ç.B: İstanbul çıkışlı bir sanatçısın ve orada yaşıyorsun. Peki, neden Galeri Siyah Beyaz?

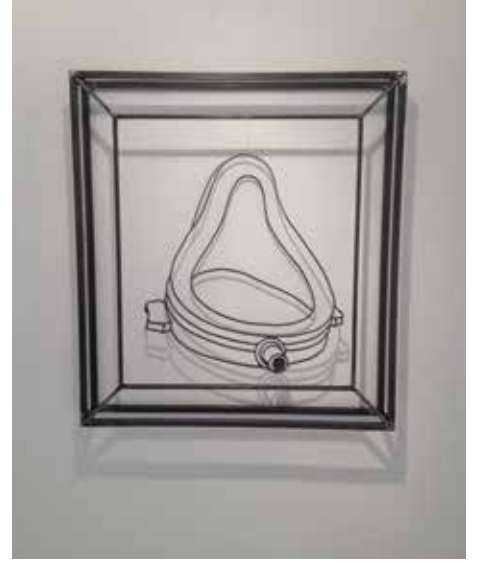
T.S: Çünkü Siyah Beyaz, siyah beyaz bir aile fotoğrafında gördüğün, hissettiğin her şey gibi.

S.Ç.B: Ankara'nın sanat ortamı ve izleyici profili hakkında ne düşünüyorsun?

T.S: Açıkçası Ankara hakkında çok fikrim yok. Fakat kendi sergilerimden yola çıkarsam gelen insanlarla heykeller hakkında uzun konuşmalar yaptık ve onların fikirleri, anlatımları beni oldukça tatmin etti. İlgili ve dikkatli bir izleyici profili olduğunu söyleyebilirim.

S.Ç.B: Peki seni etkileyen, takip ettiğin sanatçılar var mı?

T.S: Bir kere ben internet ile çok ilişkisi olan biri değilim. O yüzden sanal ortam üzerinden opsiyonlu bir takip söz konusu olamıyor. Eğer Davut'tan yola çıkarsak öncelikle Michelangelo'dan etkilendiğimi söylemek mümkün. Ve diğer Rönesans dönemi sanatçıların da büyüleyici olduğunu düşünüyorum. Yeni nesil olarak da Terence Koh diye Kanadalı bir sanatçı var. Onun yaptığı işleri beğeniyorum.

S.Ç.B: İki şehri de gözlemleyen biri olarak, kültür ve sanatın teşhiri konusunda Ankara ve İstanbul için avantaj ya da dezavantaj olarak gördüğün şeyler var mı?

T.S: Ankara'da gördüğüm şey sergiye gelen insanlar yediden yetmişe gerçekten sergiye dolaşmaya, sergiye anlamaya geliyorlar. O heyecanları çok net. Fakat İstanbul daha değişik ve biraz da kontrolden çıkmış durumda. Yine de ikisinin de havası farklı. Avantaj veya dezavantaj olarak ayıramam.

S.Ç.B: Ankaralılar olarak Siyah Beyaz'da izleyebileceğimiz "Yine Olsa Yine Yaparım" adlı serginden bahsedebilir misin?

T.S: Büyümeyle ilgili zorunluluklar ve dolayısıyla getirdiği ciddiyeti birtakım sembollerle ironik hale dönüştürmek diyebilirim. Rönesans'ın gelenekçi duruşunu hicvetmek, çizgileri taşırmaktan korkmamak, daha çok renk ve boyutla bir tekrar döngüsü yaratmak ve bu yinelemenin de çocukça, biraz da hastalıklı tarafını göstermek istedim.

S.Ç.B: Çok teşekkürler.

T.S: Ben teşekkür ederim.

Kafanızı Kaldırın!

Amatör Astronom - Özgür Cengiz
ozgurencengiz2008@hotmail.com - www.astronomigunlugu.blogspot.com

Yeni yılın ilk sayısında, geçen yıla astronomi penceresinden bir bakalım dedik. Her yıl olduğu gibi 2013 yılında da birçok semavi olaya tanıklık etme fırsatı bulduk. Gezegen - gezegen yakınlaşmaları, gezegen - ay geçişleri, meteor yağmurları, 2 kez güneş ve 3 kez ay tutulması gözlemledik.

2013 yılında heyecan yaratan astronomik gelişme ve keşiflere de şahitlik yaptık. 28 Kasım tarihinde ISON kuyruklu yıldızının güneşe yolculuğunu seyrettik. Mart ayında ise daha çok güney yarımküreden seyredilen Pan-Starrs kuyruklu yıldızı kuzey yarımkürede de seyir imkanı sundu.

Pan-Starrs Kuyruklu Yıldızı, 02 Mart 2013 - Arjantin

Yıl boyunca, güneş sistemi dışarısında onlarca gezegen keşfedildi. Bunlardan bazıları standart gezegen teorilerini alt üst edecek

veriler sağladı. Özellikle NASA'nın uzak yörüngeli "Kepler" teleskobu ile keşfedilen uzak gezegen sayısı 460'ı buldu.

Yüz yıl içerisinde 5 kez gerçekleşen "Mavi ay"ı görmek isteyenler Ağustos ayında sahillere akın etti. Temmuz ayında ise NASA 3 yıl süren çalışma ve değerlendirme ardından, güneş sisteminin 150 milyar kilometre uzunluğunda bir kuyruğu olduğunu açıkladı.

"Tanrı Parçacığı" da denilen Higgs Bozonu adı verilen atomaltı parçacığa dair ilk çalışmaları yaparak teoriyi yaratan François Englert ve Peter W. Higgs, 2013 yılı Nobel fizik ödülüne layık görüldü. Varlığı CERN'de yapılan deneylerle kanıtlanan Higgs Bozonu, bize evrenin yaratılışı ve uzay hakkında çok başka kapılar açacak gibi görünüyor.

2012 Yılında Mars gezegenine inen insansız uzay aracı-robotu "Curiosity"nin gönderdiği veriler, Mars hakkındaki bilgilerimize yenilerini ekledi. Mars'taki ilk delme çalışmasını 9 Şubat 2013'te yapan Curiosity, bir miktar kaya tozunu da analiz etmeyi başardı.

Uzayın güzelliklerinin yanı sıra tehlikelerini de hatırlatıcasına, Şubat ayında Rusya'nın orta kesimine düşen ve sadece 17 m çapında olduğu sanılan meteor, 1000 kişinin yaralanmasına sebep oldu.

2013 gözlem olarak benim için de güzel geçti. Ağustos ayında yapmış olduğum Göreme gezisi ve 3 günlük gözlem kampından son derece mutlu döndüm. Tatmin edici resimler çekebilecek yerler listeme ekledim.

2014 Yılı Gök Olayları:

Bu yıl iki Ay iki de Güneş tutulması gerçekleşecek. Ancak bu tutulmalar ülkemizden izlenemeyecek. Ay tutulmalarının ikisi de tam tutulma olacak. Güneş tutulmalarının ilki halkalı tutulma olacak. Ancak bu tutulma Antarktika'da çok kısa bir hat üzerinde gerçekleşecek. Ekim'deki Güneş tutulmasıysa parçalı tutulma olacak ve Kuzey Amerika'dan izlenebilecek. 15 Nisan 2014'te gerçekleşecek tam ay tutulması Kuzey Amerika'daki gözlemciler tarafından tamamen izlenebilecek. Güney Amerika, Avrupa ve Afrika'nın batısında tutulma Ay batarken, Avustralya ve Asya'nın doğusunda Ay doğarken görülebilecek. 8 Ekim 2014 Tam Ay Tutulması ise Kuzey Amerika'nın batısında, Pasifik Okyanusu'nun neredeyse tamamında, Avustralya ve Asya'nın kuzeydoğusunda izlenebilecek. Tutulma Afrika, Avrupa ve Ortadoğu'nun büyük bölümünde hiç görülemeyecek. Kuzey Amerika'nın doğusunda ve Güney Amerika'da Ay batarken, Asya'nın büyük bölümüyle Avustralya'nın orta ve batısında Ay doğarken izlenebilecek.

29 Nisan 2014 da Halkalı Güneş Tutulması olacak. Bu tutulma yalnızca Antarktika'da, çok küçük bir bölgede halkalı tutulma olarak gerçekleşecek. Halkalı tutulmanın gerçekleştiği bölgede ve yakınlarında

yerleşim bulunmuyor. Ayrıca buraya ulaşmak çok zor. Bu nedenle büyük olasılıkla bu tutulmayı kimse izlemeyecek. Tutulma, Avustralya'nın tamamındaysa parçalı tutulma olarak görülecek. Kıtanın güneyinde Güneş'in örtülme oranı kuzeyine göre daha fazla olacak. 23 Ekim 2014 de ise Parçalı Güneş Tutulması izlenecek. Bu yılın ikinci Güneş tutulması yalnızca parçalı tutulma olarak gerçekleşecek ve bu tutulma, Kuzey Amerika'dan parçalı olarak izlenebilecek. Kıtanın kuzey doğusunda, Kanada'da tutulma oranı % 80'i bulacak. Amerika Birleşik Devletleri'nde ise tutulma oranı % 40 ila 65 arasında olacak. Kıtanın güneyinde, Meksika'da Güneş'in küçük bir bölümü örtülecek. İşte 2014 Göktaşı yağmurlarının tarihleri

GÖKTAŞI YAĞMURU İSMİ	TARİH	SAATTE İZLENECEK METEOR SAYISI
QUADRANTID	3-4 Ocak	120
LYRID	22-23 Nisan	20
ETA AQUARID	4-5 Mayıs	60
DELTA AQUARID	27-28 Temmuz	20
PERSEID	12-13 Ağustos	90
ORIONİD	20-21 Ekim	20
LEONİD	17-18 Kasım	15
GEMİNİD	13-14 Aralık	120

Herkeseye sağlık, mutluluk ve barış dolu yeni bir yılda, açık ve temiz gökyüzü dileklerimi sunarım...

ANKARA'DA OCAK - ŞUBAT SERGİLERİ

Derleyen: Özgür Ceren Can

Arete Sanat

Özdemir Altan

11 Ocak - 18 Şubat

Genç Türkiye Cumhuriyeti'nin önemli sanatçılarından Özdemir Altan'ın Soyağaçları, Vincent ve Yeni Dönem eserleri, Arete Sanat'ta izleyicilerle buluşuyor. Özdemir Altan, Türk resminde üslup dönemlerindeki farklılaşma ile sanat yaklaşımını sürekli bir güncellenme düşüncesi üzerine kuran tavrıyla dikkat çeken bir sanatçı. Bu anlamda soyut-dışavurumcu figür denemeleriyle başlayan değişim süreci foto-gerçekçiliği, kolaj düzenlemeleri ve en sonunda Cobra Grubu'nu selamlayan bir dizi dahilinde çeşitlenen soyut düzenlemeleri içerir. Aslında Özdemir Altan, güncel bir tema-sorun üzerine odaklanan ve plastik dilin olanaklarını zorlayan bir üretim anlayışını benimser. Söz gelimi "Soyağaçları" dizi resimleri bu anlamda, bir tasarım modelinin geliştirilmesiyle elde edilen rastlantısal oluşumların çeşitlendiği bir sürece karşılık gelir. Yöntem olarak da "kendiliğindenlik" biçimindeki bir üretim esasına dayanır. Resimde yer alan muhtelif simge, yazı ve işaret tarzı oluşumlar, hem anlama hem de dokuya ilişkin unsurlar haline gelerek bu çok katmanlı bir yapıyı bütünlendirir.

Güler Sanat

Istvan Orosz / Master of Deception

20 Aralık - 20 Şubat

Istvan Orosz'un, gravür, yağlıboya ve üç boyutlu ahşap çalışmalarının yanı sıra baskı, animasyon filmleri ve karakalem işlerinin yer aldığı sergisi, 20 Aralık'ta Ankara Güler Sanat'ta açıldı. Hollandalı ressam ve grafik sanatçısı M.C. Escher'la beraber algı illüzyonları akımının en önemli temsilcisi kabul edilen Istvan Orosz'un Türkiye'de açılan bu ilk kapsamlı sergisi "Master of Deception", 20 Şubat tarihine kadar izlenebilecek. Başta The Museum of Modern Art (MOMA) ve TATE olmak üzere, uluslararası pek çok müze, kamu ve özel koleksiyonda eserleri bulunan Istvan Orosz, anamorföz tekniğini kullandığı çalışmalarında, Yunanca'da yeniden dönüşüm anlamına gelen "Anamorphosis" kavramını yorumluyor. Perspektif ile oynayarak yarattığı imajları, kavisli bir ayna yardımı ile sadece bir açıdan bakıldığında görünür kılan Orosz, izleyiciyi saklı gerçek olgusu ile karşı karşıya bırakıyor. Sergide sanatçının, anamorföz tekniğinin yanı sıra optik illüzyonları, var olmayan objeleri, imkansız mimariler ile çift anlamlı imgeleri kullandığı farklı çalışmaları da sanatseverlerle buluşuyor.

Cer Modern

Ateş Gökeri / Var Olmanın Gizemi

26 Aralık - 26 Ocak

Resimlerini "Teknik açıdan çizim ve boyama" arası bir yöntemi 'renk'in getireceği ek belirginliğe tercih ederim çünkü siyah-beyaz ve çizimsi çalışmanın içeriğe 'hemen o anda oluyormuş' boyutunu kazandırdığını düşünürüm. Kaçan, uçan ve hayalsi imgeleri ise çok hızlı çalışarak yakalarım. Benim yaratıcılık alanım görüntülerin varla yok arası olduğu 'gri' katmandır" diye anlatan Ateş Gökeri, 1989 yılında ODTÜ'den mezun olduktan sonra havacılık sahasında iş dünyasına atıldı. 2002 yılında ortak olduğu şirketi bırakıp, geliştirmek istediği sanat çalışmalarına yöneldi. 2008 yılında California'da San Francisco Art Institute resim bölümünden mezun oldu. Alt lisansını ise deneysel sinema üzerine tamamladı. Mezuniyeti sonrası Los Angeles'ta sanat çalışmalarına devam eden Gökeri yakın zamanda Türkiye'ye döndü. Sanatçı çalışmalarını İstanbul'daki atölyesinde devam ediyor.

Müphem, Sarhoş, Köpek!

Alper Aydın / Baran Çağın / İlker Çelen / Serkan Demir / Erdal Duman / Fırat Engin / Elif Varol Ergen / Engin Esen / Şinasi Güneş / Bora Gürdaş / Aslı Işıksal / Mustafa İlhan / Ekin Kılıç / Deniz Cemal Koşar / Sılcacın Köşeler / Umay Yılmaz Kutay / Aykut Öz / Seval Şener / Ali Şentürk / Erinç Ulusoy

21 Ocak - 1 Mart

CerModern'in yeni güncel sanat alanı HUB Sanat Mekan, altıncı sergisinde Kitschen Güncel Sanat İnisiyatifi'nin "Müphem, Sarhoş, Köpek" sergisine ev sahipliği yapıyor. Sergi, yakın dönem siyasi belleğimiz üzerine farklı sanat disiplinlerinden bir araya gelen başkentli sanatçıların gözünden izleyiciye aktarılıyor. Kitschen sergiyi üç metafor üzerinden ilerletiyor: Bunlar, 'Müphem, Sarhoş ve Köpek' kelimeleridir. Bu üç kelimenin bu coğrafyada yaşanan yakın dönem siyasi hayatını mercek altına aldığını ve alt göndermelerinin yakın dönem siyasi deneyimlerimize, pratiklerimize yönelik olduğunu ifade ediyorlar. Sergi, bu tema çerçevesinde yaşanan tüm tartışmaları belleğimizde taze tutmak ve bu tartışmaları ileriye dönük dip dalgaları olabilmesini sağlamayı amaçlamakla beraber, farklı sanat inisiyatiflerinden katılımcıları, akademik kökenli ya da serbest çalışan sanatçıları da bir araya getirmeyi hedefliyor.

Torun

Beril Or / Ara

10 Ocak - 17 Ocak

Beril Or, 'Ara' isimli sergisinde kısa süreli karşılaşmalarımızda görünmeyen detayları görünür kılmayı ve o görsellerle daha uzun vakit geçirilmesini amaçlıyor. Var olanın plastiğini - yeniden oluşturmadan, sadece yeniden düzenleyerek - izleyiciyle buluştururken, olanın estetiği ile oluşturulanın estetiğinin gerçekliğini sorguluyor. Sanatçı, 1987 yılında Ankara'da doğdu. 2008 yılında Hacettepe Üniversitesi Heykel Bölümü'nden mezun oldu. Marmara Üniversitesi Heykel AnaSanat Dalı'nda Yüksek Lisans eğitimine devam etmektedir.

Kav Sanat Galerisi

Tansel Türkdoğan / Simülatif Nesnelere

8 Ocak - 1 Şubat

KAV Sanat Galerisi yılın ilk sergisinde akademisyen, sanatçı Tansel Türkdoğan'ı ağırlıyor. 1987 yılında başlayan eğitim hayatıyla sanat yaşamında 27 yılı geride bırakan sanatçı sergide Postmodernizm'in en önemli kavramlarından simülasyonu, "Simülatif Nesnelere" başlığıyla irdeliyor. Sanatçı resimlerinde birçok renk tonu ile şeffaf, akışkan, iç içe, alt alta ve üst üste geçen katmanlar tuval üzerinde boyutlanarak lekeler ve kompozisyonlar meydana getirirken, ortaya çıkan resimleriyle izleyiciyi bu katmanlar arasında yolculuğa çıkarıyor. Tansel Türkdoğan sergisini "Bu proje Postmodernizm'in tartışmalı 'simülasyon' kavramı ile yaklaşık on beş yıldır çalışıp ürettiklerimin ve bu dönemin özeti, belgeleyici bir tavır ile oluşturulmuş seçkiyi içeriyor. İşlerim, kapitalist üretim ilişkileri ile şekillenen yaşamı ve katmanlaşarak büyüyen yaşam sorunsalının arkasında kalan perdelenmiş gerçekleri bir anlamda 'tekinsiz nesnelere' ve alanları irdeliyor. Çalışmalar, görünen konu ve içeriklerinden yeni bir bağlam oluşturularak değiştirilen ve işlerin kendi orijinalliğinden bağımsız yeni bir sanatsal pratiği yaratma çabası olarak okunabilir." sözleriyle anlatıyor.

Kav Genç Sanat

8 Ocak - 1 Şubat

Tansu Akmansoy, Müge Ceyhan, Pınar Baklan Önal / Genç Etki 9 Kav Genç Sanat geçtiğimiz yıl başlattığı Genç Etki sergilerine devam ediyor. Tansu Akmansoy ve Müge Ceyhan'ın resimlerine Pınar Baklan Önal'ın seramiklerinin eşlik ettiği karma sergi genç sanatçıları Ankaralılarla buluşturuyor. Tansu Akmansoy, resimlerinde birbiri içerisine kıvrılıp kendi boşluklarını yaratarak yüzeyden dışarıya nükseden ya da yüzeyin

derinliklerine doğru gözden kaybolan öğelerin, tek başlarına varlık bilincini yaratmaya çabılıyor. Böylece lekeler yaratım süreci içerisinde derinleşiyor ve detaylanmaya başlıyor. Müge Ceyhan resimlerinde, güzel bir konuşma için yerli yerine konan kelimeler arasındaki mesafeler ya da müzikte bir "es" gibi arka plandaki sonsuz boşlukla izleyiciye ön plandaki eleman ve renklerin daha çok şey söyleyebilmesine izin veriyor. Resimlerdeki her bir renk soyut duyguların somutlaşan biçimleri haline geliyor ve izleyici de eserlerini yorumlarken kendi duygularının renklerinden faydalanıyor. Pınar Baklan Önal ise seramiklerinde Optik Sanat'ın belirleyici özelliği olan görsel yanılsama kavramını ön planda tutuyor. İki boyutlu yüzey üzerinde üçüncü boyut etkisini vermek amacıyla planlı şekilde oluşturulan yanılsamayı, nokta, çizgi, doku ve tonlamayla üç boyutlu formların yüzeyleri üzerinde kullanarak bu etkiyi kuvvetlendirmek ve başka boyutlara taşımak üzerine odaklanıyor.

Galeri Siyah Beyaz

Yılmaz Aysan / Müstesna

17 Ocak - 5 Şubat

Yılmaz Aysan yaklaşık 30 yıl önce, Galerisi Siyah Beyaz'da "Dansözler" ile başlatmış olduğu "bir araya getirme/yerleştirme" temelli sanatsal çalışmalarını, "Müstesna" sergisi ile bir adım daha ileri götürüyor.

Sanatçı başka bir amaçla yaratılmış nesnelere/görüntüleri, amaçlarının dışında ve salt estetik veya felsefi varoluşlarıyla, kendisine ifade ettikleri veya üzerine yüklediği anlamlarla, veya sadece form ve malzeme değerleriyle, kendi ürettiği parçalarla bir biçimde birleştiriyor. Bu nesnelere/görüntülerin bambaşka bir ifade kazanmasını ve kendi başlarına bağımsız birer varlık olarak var olmalarını sağlamaya odaklanmış bir sanatsal yaklaşıma sahip olduğunu düşünüyor.

Şehirden 3. Pembe Hayat KuirFest Geçti “... aynı dünyaya (da) sığabiliriz ...”

Sümevra Ertürk

LGBTİK hakları mücadelesine sanat aracılığıyla ifade alanları yaratmayı amaçlayan Pembe Hayat Lezbiyen, Gey, Biseksüel, Travesti ve Transeksüel (LGBT) Dayanışma Derneği'nin düzenlediği Pembe Hayat KuirFest'in üçüncüsü, 16-23 Ocak tarihleri arasında Ankara'da Kızılay Büyüğü Fener Sineması ve Tayfa Kitapkafe'de gerçekleşti.

Kızılay Büyüğü Fener Sineması'nda, tamamı kadın oyuncularından oluşan 'Kim Korkar Vajina Wolf'tan' adlı film ile açılışını (Pınar Selek'e selam göndererek) gerçekleştiren festival, farklı temaları ele aldığı bölümleri, farklı ülkelerden film seçkileri, sözel bölümleri, partileri, tiyatro oyunları ve atölyeleri ile LGBTİK bireylere yönelik ayrımcılığa ve şiddete karşı direnişe çağrıda bulundu.

Geçen sene 'sokak' teması ile bulduğumuz festival, bu sene, LGBT bireyler barınma, sağlık, eğitim, çalışma hayatı başta olmak üzere her alanda ayrımcılığa ve şiddete uğramaya devam ederken, yine öldürülürken, tecavüze uğrarken, cinsel tacizin hep mağduruymuş gibi kodlanmalara devam ederken, **inadına 'direniş' dedi.**

Her sene şiddete ve ayrımcılığa dikkat çeken festivalin aslında ne demek istediğine, 'Kuir Direnişin Yeni Formları' atölyesiyle festivale dahil olan Mads Ananda Lodahl'ın TedxCopenhagen'da yaptığı 'Hetero Dünya Düzenini Alt Etmek' konuşmasındaki şu sözleri katkı verebilir: 'Kuir' birçok anlam taşıyor ama kuir bakış açısının temelinde yatan şeylerden biri, hetero normdan sapan insanlara odaklanmaktansa hetero normun kendisine odaklanmak. İnsanların neden gey oldukları ya da neden geylerin öyle davrandıkları gibi soruları sormayı bırakmak ve şu büyük soruyu

sormaya başlamak: normal nasıl normal haline geldi?

Harekete geçebilmek ve katkıda bulunmak adına festivalin Ankara'da gerçekleşiyor ve gerçekleşmiş olmasını önemli bir değer olarak görmekte sanıyoruz ki Ankara'da yaşayanlar olarak hemfikirizdir.

Festivale katılma şansı yakalayamadıysanız festival.pembehayat.org adresinden detaylı programı, gösterimi gerçekleştirilmiş filmleri inceleyebilirsiniz.

"Şöyle cinsiyetsiz bir festivalde hepimiz aynı sloganı bağırabiliyorsak, aynı slogana sığabiliyorsak; aynı dünyaya da sığabiliriz..."

“Dert Çok; Derman Umutlu Olmakta!” Yaşar Seyman'ın Yeni Kitabı: “Yangın Yeri Yurdu” Kitapçılarda

İlk çıktığı günden bu yana gazetemize de yazılarıyla destek veren sendikacı, yazar, siyasetçi Yaşar Seyman 2013 yılını, **Anadolu'dan insan ve direniş manzaralarını derlediği kitabı, Yangın Yeri Yurdu ile uğurladı. Bilgi Yayınevinin Anı Serisi içinde yayımlanan kitap Ankara'dan Hasankeyf'e, Van'dan Munzur'a, Erzincan'dan Giresun'a, Hopa'ya kadar keyifli bir geziye çıkarıyor okurlarını.**

Güzel insan yüzlerinde molalar veriyor. Öyküsü, şiiri, sözü, mücadelesi olan insanları tanıyor, seviyor, seviniyor. Hasankeyf'e koşuyor sevgiyle. Dicle kenarında işçi kadınlarla konuşuyor. Van'da deprem yaralarını sarmaya çağırıyor. Munzur festivaline götürüyor okuru, yerelden evrensel saygın bir yolculuğa çıkarıyor. İstanbul'un, Ankara'nın meydanlarında hak için, emek için soluklanıyor. Erzincan'da, Kars'ta, Sivas'ta, aşıkların sazlarında türkülerle çoğalıyor. Hopa'da, Ordu'da, Giresun'da aydınlık geleceğe dönüyor yüzünü. Değişik inançların ve

kültürlerin görsel şölenlerini aktarıyor kalemiyle. Nehirlere, kentlere ve edebiyata duyduğu aşk ile insanlara akıyor. Umudu, en umutsuz gibi görünen zamanlarda yüreklere taşıyor. Dert çok; derman umutlu olmakta diyor Yaşar Seyman.

Şimdilik sadece duyurmakla yetinelim. Kısa zamanda kitapla ilgili ayrıntılı bir söyleşiyi Solfasol'da okuyacaksınız. / Solfasol

Künye:
Yangın Yeri Yurdu
Yaşar Seyman

Bilgi Yayınevi
376 s. -- 2. Hamur-- Ciltsiz -- 14 x 20 cm
Ankara, 2013
ISBN : 9789752204874

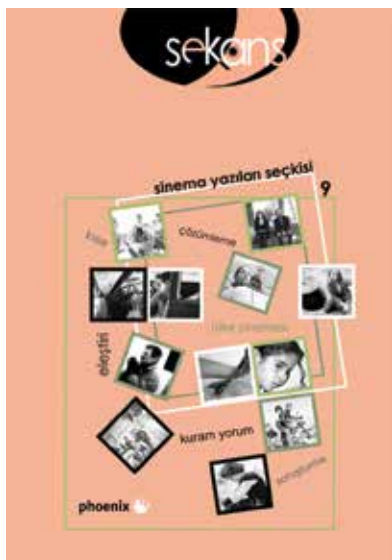

Sekans Sinema Yazıları Seçkisi 9 Kitapçılarda

Sekans Sinema Yazıları Seçkisi'nin dokuzuncu sayısı kitapçılardaki yerini aldı. Kitabın eleştiri sayfalarında "Sen Aydınlatırsın Geceyi", "Kutsal Motorlar" ve "Köksüz" filmlerine, çözümleme bölümünde "Türk Melodramında İmkansız Aşk" ve "Gelecek Uzun Sürer'in Gerçekçiliği" başlıklı makalelere yer veriliyor. Belmin Söylemez ve Carlos Reygadas ile gerçekleştirilen

söyleşilerin yer aldığı seçkinin kısa film bölümünde Bülent Öztürk'ün "Küçük Pencere Evler" isimli filmine, kuram-yorum bölümünde ise üçüncü dünya sineması üzerine yaptığı çalışmalarla bilinen Teshome Gabriel'in "Sömürgecilik, Kanun ve Düzen Eleştirisi" isimli yazısına yer veriliyor. Deneme bölümünde Walter Salles'in "Yolda" filmi üzerine deneysel bir

yazı yer alırken, Ülke Sineması bölümünde ise "Devrimden Bu Yana 20 Yıl: Romanya Sinemasının Ortaya Çıkışı" başlıklı yazı bulunuyor. Kısa film yönetmenleriyle gerçekleştirilen, Türkiye'deki festivallerin kısa filme yaklaşımının konu edildiği soruşturma da seçkinin dikkate değer başlıklarından biri olarak öne çıkıyor.

Ocak-Şubat'ta Ankara**10 Ocak - 01 Şubat****SERGI:** "Süreksizlik" Hayri Esmir Resim Sergisi, Galeri Akdeniz, Tagore Cad. 720.Sk. Şahinler Sit. B Blok No:5/b Yıldız/Çankaya**14 Ocak - 28 Şubat****SERGI:** Ben Bir Melek Değilim, Ayşe Sibel Kedik Heykel Sergisi, Atlas Sanat Galerisi, Cinnah Caddesi, No:19/1 Çankaya**20 Ocak - 05 Şubat****SERGI:** Bünyamin Küçükkürtül Resim Sergisi, Kuğulu Sanat Galerisi, Tunalı Hilmi Cd. No:104 06700 Kavaklıdere**24 Ocak - 12 Şubat****SERGI:** Şehirin Kıyısında, Serdar Leblebici... Düşler Ülkesi-III, Hakan Ada... Heykel Sergisi, Okan Sabuncular... Seramik Sergisi, Onur Öztepe, Tagore Cad. Şht Mustafa Doğan Sok. 82/A-B Yıldız-Çankaya**28 Ocak****EYLEM:** Roboski'ye Adalet 25. Ay Anma Eylemi**KONSER:** Anna Maria Jopek, ODTÜ Kemal Kurdaş Salonu, 20.00**30 Ocak****KONSER:** Malt, If Performance Hall, Tunus Caddesi 14/A, 21.00**KONSER:** Soyoungh Yoon - Bela Bartok 2. Keman Konçertosu, CSO, Talatpaşa Bulvarı No:38 Opera / Ankara, 20.00**06 Şubat****KONSER:** Bülent Ortaçgil, If Performance Hall, Tunus Caddesi 14/A, 21.00**KONSER:** Alina Pogostkina - Carl Nielsen Keman Konçertosu, CSO, Talatpaşa Bulvarı No:38 Opera / Ankara, 20.00**12 Şubat****KONSER:** Nada, If Performance Hall, Tunus Caddesi 14/A, 21.00**14 Şubat****KONSER:** Alexander Rudin - Dmitri Kabalevski Viyolonsel Konçertosu, CSO, Talatpaşa Bulvarı No:38 Opera / Ankara, 20.00**15 Şubat****KONSER:** Cem Adrian, Jolly Joker, Kızılırmak Sokak, No: 14, Kızılay, 22.00**19 Şubat****KONSER:** Marsis, If Performance Hall, Tunus Caddesi 14/A, 21.00**KONSER:** Jehan Barbur, Passage Pub, Bayındır Sokak, no:7/6, Kızılay-Çankaya**20 Şubat****KONSER:** Mozart - Requiem, CSO, Talatpaşa Bulvarı No:38 Opera / Ankara, 20.00**21 Şubat****GÖSTERİ:** Serbest Çağırışım, ODTÜ Güzel Sanatlar Topluluğu, ODTÜ Mimarlık Amfisi, 19.00**AFSAD**(Bestekar Sokak No: 28/21 Kavaklıdere) www.afsad.org.tr
25 Ocak, SERGI, Orhan Cem Çetin, 18.00**AST**

(İzmir Cad. İhlamur Sokak, No:7, Kızılay) www.ast.com.tr

17-25-31 Ocak, Halktan Biri**18-24-25 Ocak,** Selamün Kavlen Karakolu**19-26 Ocak,** Dar Ayakkabıyla Yaşamak**20-27-28-29 Ocak,** Akademi AST**21-22 Ocak,** Ferhangi Şeyler**CERMODERN**

(Altınsoy Caddesi, No: 3 Sıhhiye) www.cermodern.org

23-26 Ocak, Tiyatro, Altı Üstü Tiyatro, 18.00**28 Ocak-06 Şubat, CerÇocuk Atölyesi,** Küçük (Büyük) Balıklar, Akrilik, Seramik, Frotaj**01 Şubat, Müzik,** PLAY, JazzExpose/CafeRotterdam, Vokal: Su İdil**DOKU SANAT GALERİSİ**

(Cinnah Cad. Enis Behiç Koryürek Sok. 11A-B, Çankaya Ankara) www.dokusanat.com

14 Ocak - 03 Şubat, Sergi, Yusuf Toprak, Resim Sergisi**06-26 Şubat, Sergi,** Mehmet Kıyat, Resim Sergisi**ESKİYENİ**

(Sakarya Caddesi, İnkılap Sokak 6/A) www.eskiyenibar.com

13 Ocak, Müzik, Her Kafadan 1 Ses, 21.00**20 Şubat, Müzik,** Locomondo Konseri, 21.00**KA FOTOĞRAF GELİŞTİRME ATÖLYESİ**

(Güneş Sokak, 17/5 Çankaya) www.kaatolye.com

24 Ocak, Fotoğraf Kitapları, Bak Sana Ne Getirdim-V, Tevfik Çağrı Dural/Şener Soysal**Temel Fotoğraf Atölyeleri, 27 Ocak** (hafta içi) ve **01 Şubat** (hafta sonu)'ta gruplar başlıyor**MAVİ SAHNE**(Park Cd. 2865. Sk. 2- E, Çayyolu Ankara) 0312 241 02 33
www.mavisahne.com**25 Ocak, Oyun,** Nasreddin Hoca ve Masal Perisi, 13.00**25 Ocak, Oyun,** Hiç- Neyzen Tevfik, 20.00**NEFES**

(Sakarya Caddesi, Üst geçit ayağı, Kızılay) www.nefesbar.com

26 Şubat, Konser, Fuat Ergin/Siya Siyabend, 21.00**Her Cuma,** Alper Fidaner ile Eski 45likler, 20.30**Her Cumartesi,** Murat Meriç ile Eski w45likler, 20.30**ORTA DÜNYA**

(Kızılırmak Sokak, No:35/3, Kızılay)

Her Cuma, Behzat Ç. Gösterimleri, 22.30**PAB**

(Perşembe Akşamı Bisikletçileri, Ankara)

Her Perşembe, Güvenpark, 19.30**SARKAÇ cafe**

(Bayındır-2 Sökak No:62 Kızılay)

TAYFA kitapkafe

(Selanik Caddesi 82/32 Kızılay) www.tayfa.com.tr

16-23 Ocak, Festival, 3. Pembe Hayat KuirFest**Her Pazartesi (27 Ocak - 03-10-17-24 Şubat),** Tayfa Film Günleri, 19.30**Her Çarşamba (29 Ocak - 05-12-19-26 Şubat),** "Sizin Seçtikleriniz" Film Gösterimi, 19.30**Ben Bir Melek Değilim, Ayşe Sibel Kedik Heykel Sergisi****BÜNYAMİN KÜÇÜKKÜRTÜL**

Resim Sergisi'ni onurlandırmanızı dileriz.

Sergi 20 Ocak - 5 Şubat 2014 tarihleri arasında pazartesi - pazar günleri her hafta saat 19.00 - 20.00 saatleri arasında açılır.
Adres: 20 Ocak 2014 / Saat: 19.00 - 20.00**20 Ocak - 5 Şubat 2014**

Kuğulu Sanat Galerisi

Eski Halk Caddesi No: 82A 06700 Kavaklıdere / ANKARA
Tel: 0312 463 21 40 www.ziraatsanat.comSOLFASOL
Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi
Ocak 2014

33. Sayı

Ayda Bir Yayımlanır.

Editörler

Mehmet Onur Yılmaz,

Murat Dirican, Tanju Gündüzalp

Gönüllü Alan Editörleri:

Haber: Aydın Bodur, Efecan Tan,

Özge Altınyayla

Kültür-Sanat: Sibel Durak,

Özgür Ceren Can

Spor: Kübra Ceviz

Web Sayfası: Can Mengilibörü, Onur Mat

Yayına Hazırlayanlar

A. Şebnem Soysal, Akin Atauz,

Aktan Acar, Aydan Çelik,

Aydan Özki, Ayhan Çelik,

Besim C. Zirh, Birol Özdemir,

Cemre Kutluay, Dile Kılınç,

Doğaç Mirza, Ebru Baysal,

Emrah Kırımsoy, Engin Aygün,

Enver Arcak, Erhan Muratoğlu,

Eren Aksoyoglu, Ezgi Koman,

Fahri Aksirt, Funda Şenol Canteç,

Gözdem Üner Tubay, Gülistan Aydoğdu,

Hülya Demirdirek, M. İhsan Doğan,

Mehmet Öz, Mert Seymen Renkmen,

Nermin Atıkan, Nur Yılmazlar,

Özge Akkoyunlu, Özlem Mengilibörü,

Özsel Bebeli, Selcan Kula, Selda Bancı,

Selda Tuncer, Sine Çelik, Sümeyra Ertürk,

Tuğba Dirican, Umut Güner,

Umut Koşan, Vedat Gün,

Zeynep Alica, Zeynep Ö. Yılmaz

Katkı Verenler

A. Akin Akyol, Ahmet Çiniçi,

Ahmet Say, Ali Sökmen,

Alper Fidaner, Alper Şen, Arif Şentek,

Asena Ayhan, Atilla Çınar, Aydan Balamir,

Ayşegül Çelik, Barkın Niklas Özer,

Başak Tuncer, Berivan Eliş,

Burcu Ballıktaş,

Burcu Öztürk, Bülent Atamer,

Canberk Güner, Celal Musaoğlu,

Ceren Ergenç, Ceyhan Temürçü,

Demet Gülççek, Deniz Enli,

Dilem Koçak, Eloise Dhuy,

Emine Onaran İncirlioğlu,

Emre B. Altınok, Erhan Akça,

Ezgi Tuncel, Ezo Demir,

Faruk Şahin, Ferdan Ergut,

Fethi Yıldırım, Gamze Güzen,

Gizem Güner, Gökçer Tahincioğlu,

Güliz Karaarslan, Işıl Kumaz,

Kemal Özdil, Mahir Ünsal Eriş,

Maksut Uzun, M. Ali Çetinkaya,

M. Atakan Foça, M. Emin Boyacıoğlu,

Melike Kuş, Mithat Sancar,

Murat Meriç, Murat Sevinç,

Murat Tangal, Necati Koçak,

Nefin Pera, Nihal Poyraz Temürçü,

Olcaç Koşan, Onur Bolat,

Ozan Küçükusta, Özge Çağlar,

Özgür Cengiz, Özgür Yalçın,

Özhan Değirmencioğlu,

Rabia Ç. Çavdar, Remzi Altunpolat,

Ruşen Ö. Özcan, S. Erdem Türközü,

Sebati Ladikli, Seda Meşeli Allard,

Selçuk Atalay, Sema Alpan,

Semra Yeşil, Senem Çağla Bilgin,

Serdar Gülsöken, Sevda Öndül,

Sevinç Başköy, Sinan Yusufoglu,

Şehnaz Azcan, T. Tolga Özgelik,

Ufuk Altınay, Ufuk Duruman,

Yaşar Seyman, Yılmaz Angay

Teşekkürler

3. Pembe Hayat Kuirfest,

Ankara Forumları, Bülent Duru,

Çocuk Cezaevleri Kapatılın Girişimi,

Roboski Müzesi Girişimi,

Tuğberk Selçuk, Tutuklu Dostlarımız

Logo Tasarım

Aydan Çelik

Grafik Tasarım

Aktan Acar, Çağrı Ürünay, Ezgi Koman,

Gülru Höyük, Volkan Uysal

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Mehmet Onur Yılmaz

Yayın İdare Merkezi

Kavaklıdere Mah. Tunalıhilmi Cad.

No:54 Kat:4 Daire: 8

06660 Kavaklıdere / ANKARA

Tel - Faks: 0 312 437 76 41

bilgi@gazetesolfasol.com

Abonelik için

www.gazetesolfasol.com

abone@gazetesolfasol.com

0 536 956 64 26

0 533 653 32 75

İstanbul Temsilcisi

Alper Şen

Tel: 0 537 683 94 70

Basım Yeri

Tarcan Matbaacılık Yayıncılık Sanayi

Zübeyde Hanım Mahallesi

Samyeli Sokak No.15

İskitler Altındağ/Ankara

Tel: (0312) 384 34 35 - 36

Fax: (0312) 384 34 37

tarcanmatbaasi@hotmail.com

Basım Tarihi

20.01.2014

ISSN: 1301-8655**Yerel Süreli Yayın**

4.000 Adet Basılmıştır

ÖZGÜN KAYA – H TİPİ HAPİSHANE- ERZURUM

Sizleri boynu bükük bir kardelenin yaşama baş kaldıran direngenliğiyle kucaklıyor, derinden gelen coşkusuyla selamlıyoruz.

Merhaba değerli Solfasol Gazetesi emekçileri,

Umut ediyoruz ki coşkunuz ve neşeniz her daim olması gerektiği gibidir. Bizler de Gezi Direnişinde yaratılan atmosferden aldığımız coşkuyla daha iyiye ve daha güzele ulaşmak için mücadele ediyoruz.

Dostlar bu kısa tebrik kartını, soğuk beton duvarlara sığdıramayan sıcak bir merhaba ve de yeni mücadele yılında umudu büyütmemiz dileğiyle yolluyoruz.

Ayrılıkların, acıların ve karamsarlığın geride bırakıldığı ama umudun hiç azalmadığı altın çağ yolculuğumuzda yeni kavga ve mücadele yılınızı derinden gelen coşkuyla kutlar ve başarılar dileriz.

Gelecek Güzel Günlere Duyduğumuz Hasret İle Umutla Direnişle Kalın !

ÇETİN KİRSİZ- H TİPİ KAPALI HAPİSHANE

Merhaba Değerli Solfasol çalışanları;

Selam ve Sevgilerle...

Direnişin, isyanın ve mücadelenin rengini taşıdığı bir yılın ardından

Ezilen milyonların "bu daha başlangıç mücadeleye devam" siarının yankılandığı ülkemiz coğrafyasının dört bir yanında "artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı" gerçekliğini koşarcasına karşılayan yeni yılın hepimiz için umut, mücadele ve zaferlerle dolu bir yıl olması dileğiyle...

Özgürlük tadında nice yıllar halkımızın olsun.

Çetin

-Gezi Direnişi tutsakları-

ALİ ŞİMŞEK- 1 NOLU F TİPİ HAPİSHANE

Merhaba değerli Solfasol emekçileri.

Göndermiş olduğunuz Solfasol gazetelerini ilgiyle takip ediyorum. Ankaralı birisi olarak diyebilirim ki, Solfasol gönüldaşları sayesinde artık "Ankara'nın bahtı kara" değil "bahtı açık" tanınacak. 2014 yılının tüm solfasol emektarı, gönüldaşlarına sağlık, başarı ve mutluluk getirmesini diliyorum.

Selam, sevgi ve dostlukla kalın.

16.12.2013

**BURADAYIZ
AHPARİG!**
7 YIL

buradayizahparig.net

ODTÜ

Karakızıl

Öteki Bisiklet

Seymenler Forum